Șoptindu-le vrăjitoarelor

Anna Dale

Anna Dale

ȘOPTINDU-LE VRĂJITOARELOR

Anna Dale

Șoptindu-le vrăjitoarelor

CUPRINS

Pentru Mary
Şi în memoria lui Magnus

CAPITOLUL ÎNTÎI

O călătorie neprevăzută

Joe se prăbuşi pe scaun şi îşi lărgi nodul de la cravata de şcoală. Geanta sa de voiaj ieşea în afara plasei pentru bagaje de deasupra capului, iar eticheta i se bălăngănea în faţa ochilor. Pe ea se putea citi:

Joseph Binks
c/o Doamna Merle Taverner
Aleea Cloister 2
Canterburry
Kent

Smulse eticheta, o făcu ghemotoc şi o aruncă în cel mai îndepărtat colţ al compartimentului. Femeia din faţa lui era prea adîncită în lectura ziarului ca să ridice măcar din sprînceană. Băiatul se lăsă greu în scaunul său, dorindu-şi pentru a o suta oară în ziua aceea să fi rămas la Londra de Crăciun.

Era 20 decembrie. Privind pe fereastră, Joe văzu cîţiva oameni mergînd grăbiţi de-a lungul peronului, copleşiţi de povara sacoşelor. Aveau umerii lăsaţi şi feţele obosite ca toţi cei care aleargă după cumpărături de Crăciun. Cu o zi înainte, Joe făcuse la fel. El şi tatăl său, Nicholas Binks, ajunseseră cu greu acasă de la supermarket cu

sacoşele pline de cîrnaţi, arahide, pişcoturi şi hîrtie de împachetat.

Joe oftă şi se uită la ceas. Era patru fără cinci. Ieri pe vremea asta, stătea cu braţele pline de beteală, în timp ce tatăl său, cocoţat pe scară, bătea piuneze în tavan cu tocul de la pantof. Sacoşele încărcate de pachete pe jumătate desfăcute erau împrăştiate pe covor, spre bucuria lui Hamish care-şi vîrîse nasul în toate.

– Hşt! Ieşi de-acolo! strigase Nicholas cînd îl surprinsese pe Hamish furişîndu-se sub canapea cu o cutie de bomboane de ciocolată umplute cu mentă.

– Joe, vezi ce face cîinele ăla! E pe cale să dea gata cadoul de Crăciun pentru doamna Ingledew.

Ieri, Joe aşteptase cu nerăbdare ultima zi de şcoală şi cele două săptămîni minunate de vacanţă. Doar el şi tatăl său: să deschidă cadourile, să mănînce o grămadă de ciocolată, să se uite la televizor, să-l plimbe pe Hamish în Tooting Common...

Dar au primit apoi telefonul acela.

Era trecut de miezul nopţii. Se aprinse o lumină, ce se strecură pe sub uşa de la camera sa. Joe auzi zgomotul paşilor tatălui său îndreptîndu-se către telefon. Apoi o exclamaţie înăbuşită. Urmată de cîteva oftaturi. Ţăcănitul receptorului pus în furcă, îl făcu pe Joe să se ridice în capul oaselor. Paşii tatălui trecură uşor pe lîngă uşa dormitorului său, şi lumina se stinse.

Dimineaţa, Joe aproape că se împiedică de geamantanul său. Valiza cea cafenie şi uzată era pusă în faţa uşii. Era plină de pînze de păianjen. Joe se uită îngrijorat la ea. Ceva nu era în ordine. Coborî în grabă scările şi trecu pe lîngă valiza roşie a tatălui său, care trona ameninţător în mijlocul holului.

Hamish se juca în bucătărie. Tatăl lui, rezemat de chiuvetă, molfăia o felie de pîine prăjită. Era îmbrăcat în costum.

– Ascultă, fiule, îi spuse, cînd Joe apăru în prag. Mi-e teamă că... știi, a apărut ceva. Mătușa mea. E bolnavă. Ți-o amintești pe mătușa Adelaide, nu-i așa?

Joe se holbă la tatăl său.

– Mi-a fost ca o mamă cînd eram copil. Îmi pare rău, Joe, dar o să trebuiască să merg s-o văd. Nu se simte prea bine.

Respiră adînc.

– Uite care-i planul: într-o oră va sosi un taxi, așa că pînă atunci trebuie să-ți faci bagajul. Taximetristul te va duce la școală. Apoi mă va duce pe mine la gara King's Cross, de unde voi lua un tren spre Scoția.

Tatăl lui Joe mai mușcă o dată din pîinea prăjită. Apoi își șterse cîteva firimituri de pe buze.

– După ore, același taximetrist te va aștepta la poarta școlii. Te va duce direct la gara Charing Cross. Trenul tău pleacă la ora patru fix. Am... cum să-ți zic... am sunat-o pe mama ta. Te așteaptă să sosești la Canterbuy înainte de șase. A... o să ai nevoie de ceva bani pentru taxi și pentru biletul de tren, și își scoase portofelul și îi întinse fiului un teanc de bancnote. Joe se uită absent la bani.

Nicholas Binks oftă.

– Uite, știu că ți-ar plăcea să vii cu mine, dar nu te vei simți deloc bine, pe cuvînt. Scoția e așa departe... și va trebui să-ți petrecei mai tot timpul la spital. Nu prea ar fi o atmosferă de sărbătoare, nu-i așa?

Hamish se așeză la picioarele lui Nicholas și privi cu jind la felia de pîine prăjită din mîna acestuia. Tatăl lui Joe ciufuli blana albă și murdară a cîinelui.

– Hamish va rămîne la doamna Ingledew. Joe, nu te uita aşa la mine! Nu-l poţi lua cu tine. Adu-ţi aminte că lui Gordon nu-i plac animalele.

Joe se aşeză pe un taburet şi începu să amestece nişte cereale într-un castron.

– Uite ce e, Joe... Îmi pare rău, continuă tatăl său. Ştiu cît de dezamăgit trebuie să fii, dar s-ar putea să dureze doar cîteva zile. S-ar putea să mă întorc înainte de Crăciun... Joe, mă asculţi? Spune *ceva!*

Joe îşi puse lingura deoparte şi se uită împietrit la tatăl său.

– Ai nişte marmeladă pe bărbie, zise el.

Uşile se închiseră cu zgomot. Apoi se auzi un şuierat. Trenul porni hurducăind din gara Charing Cross. Joe aruncă o privire de-a lungul vagonului. Era aproape plin. Călătorii stăteau înghesuiţi, ţinînd în poală genţi şi pachete ce-ţi trezeau curiozitatea. Privirea lui Joe se opri asupra femeii din faţa lui. Netezi o pagină din ziar şi îşi răscoli poşeta pînă ce găsi un stilou sidefat. Joe îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi clipi doar cînd un bărbat în costum cu dunguliţe se aşeză lîngă femeie şi îşi scăpă pe jos telefonul mobil.

Joe fu trezit de un tren care trecu în viteză pe lîngă ei. Îşi ridică bărbia îngheţată de pe geam, îşi frecă gîtul şi se uită la ceas. Cu toate că dormise douăzeci de minute, femeia cu ziarul nu-şi schimbase poziţia. Stătea liniştită, picior peste picior. Îşi ţinea ziarul împăturit pe genunchi, iar stiloul şovăia deasupra paginii de cuvinte încrucişate.

Neavînd altceva mai bun de făcut, Joe începu să o studieze. Femeia purta un costum de lînă de culoare

roz-portocalie şi o bluză neagră la baza gîtului. Era tunsă scurt şi avea părul negru, cu excepţia unei şuviţe cenuşii în partea stîngă. Proptiţi pe nas, stăteau o pereche de ochelari cu lentile în formă de semilună, pe deasupra cărora aruncă priviri reprobatoare cînd telefonul mobil al bărbatului începu să sune.

Bărbatul scoase un telefon minuscul din buzunarul de la piept al sacoului şi-l duse la ureche.

– Alo, spuse el. Mda, îs în tren. Nu prea rău. Am lăsat Londra cu mult în urmă. E totu' mişto, mda. Ce-i aia? Marfă! Îţi baţi joc de mine! Ah... ah...a.

Joe căscă şi privi pe geam. Bărbatul avea dreptate. Londra era cu mult în urmă. Depozitele mari şi locuinţele înghesuite ale Londrei fuseseră înlocuite de şiruri nesfîrşite de copaci înalţi şi umbroşi. În întunericul care se lăsa cu repeziciune, lui Joe i se părea că seamănă cu nişte santinele care păzesc calea ferată.

Cerul se întunecă şi Joe observă fulgi de zăpadă rotindu-se dincolo de geam. Joe îşi studie imaginea reflectată în fereastră. Era palid, chiar spectral, şi avea cearcăne negre sub ochi. Părul blond-roşcat îi era zbîrlit, iar bretonul avea nevoie urgent de-o tunsoare.

Îşi smulse cravata de la gît şi schiţă un zîmbet. De obicei, mergea la Canterbury cu Morris Minor-ul vechi al tatălui său, care cu greu ţinea pasul cu celelalte maşini de pe autostradă. În momentul de faţă Mini Morris-ul se afla în grija lui Jim, mecanicul, deoarece în urmă cu trei zile i se spărsese un pneu şi intrase într-o cutie de scrisori. Pentru Joe, o călătorie cu un tren rapid şi confortabil era o ocazie rară. I se părea grozav să călătorească de unul singur, chiar dacă destinaţia era, de fapt, oarecum dezamăgitoare. Să-şi petreacă sărbătoarea Crăciunului cu

mama lui, cu soţul ei, Gordon, şi cu ciudata lor fiică Esme nu era tocmai un motiv de bucurie.

Cînd trenul ajunse în Paddock Wood, afară era deja întuneric. Joe îşi privi lung reflecţia chipului în fereastră şi urmări fulgii deşi de nea. Îşi dorea să se depună zăpada, ca să poată ieşi la o bătaie cu bulgări în dimineaţa următoare. Dar inima i se strînse cînd îşi aminti că tatăl său nu va fi acolo şi nu va avea pe cine să bombardeze cu bulgări. Joe se îndoia că sora sa de şapte ani, Esme, îi va fi un rival pe măsură, şi ştia că Gordon nu participa niciodată la jocuri mai dure decît *tiddly-winks*[1]. Iar mama sa va fi în mod sigur prea ocupată. Joe dădu cu piciorul într-un dop de pe jos şi oftă adînc.

– Ce n-aş da să mai fiu de vîrsta ta! îi zise bărbatul în costum cu dunguliţe, netezindu-şi părul rărit şi zîmbindu-i. Eram un adevărat drăcuşor cînd mă dădeam cu sania, zău aşa!

Se aplecă şi îi vîrî lui Joe sub nas o pungă mototolită de hîrtie.

– Vrei o bomboană, flăcăiaş?

– O, mulţumesc, zise Joe înviorat şi luă una roşie.

Bărbatul îi întinse punga şi femeii cu ziarul, dar aceasta pufni dispreţuitor şi clătină din cap în semn de refuz. Bărbatul ridică din umeri şi îşi îndesă în gură cinci bomboane.

Joe se uita cu interes pe fereastră de cîte ori oprea trenul. Toate gările erau la fel de întunecate şi străine pentru el, şi nu reuşea de fiecare dată să le citească numele înainte ca trenul să pornească.

---

[1] Joc în care jucătorii încearcă să facă să sară nişte discuri mici de plastic într-o ceaşcă, presîndu-le pe margine cu un disc mai mare (n. tr.).

– A fost Chartham? întrebă Joe, în timp ce trenul se îndepărta de peronul încă unei staţii. Bărbatul în costum cu dunguliţe ronţăi o bomboană şi dădu uşor din cap. Joe se chinui să citească semnul alb, dar literele de pe el nu erau decît un contur neclar. Dacă a fost Chartman, ajungem îndată la Canterbury, spuse Joe, agitîndu-se.

– Nu-ţi face griji, îţi dau eu bagajul.

Bărbatul se întinse şi costumul său bleumarin i se mulă pe burdihan. Mînecile i se ridicară, scoţîndu-i la iveală încheieturile. Joe zări un tatuaj pe una din ele. Semăna cu litera „S". Trenul se zgudui, iar bărbatul se împletici prin compartiment, ţinînd valiza deasupra capului. Apoi se prăbuşi în locul său de lîngă doamna cu ziarul.

– Ptiu! Da' ce-ai înăuntru? întrebă el, dîndu-i valiza lui Joe. Cărămizi?

Joe încercă să surîdă şi îşi săltă bagajul pe genunchi.

– Doar cîteva cărţi, haine şi nişte chestii.

– N-ai lingouri de aur? îl tachină omul. Nici ghiulele? Nu...

– Şşt.

Femeia îşi ridică ochii din ziar şi privi prin tetiera lui Joe pe intervalul vagonului. Joe se uită la rebusul din poala ei. Nici unul din pătrăţelele albe nu fusese completat nici măcar cu o literă, deşi trecuse o oră şi trei sferturi de cînd plecaseră din Charing Cross. Lui Joe i se păru foarte ciudat, pentru că era sigur că auzise vîrful peniţei ei scîrţîind pe hîrtie aproape tot drumul.

Trenul se zgudui uşor, iar femeia căzu peste bărbat. Din greşeală sau intenţionat, ea îl imboldi cu cotul. Exact în acelaşi timp, valiza lui Joe căzu şi se deschise cu un ţăcănit. O grămadă de haine se împrăştiară alandala pe

podea. Joe simţi că-i iau foc obrajii de ruşine în timp ce-şi îngrămădea hainele la loc în valiză şi apăsa capacul să-l închidă. În timp ce se lupta cu încuietorile, simţi că-l bate cineva uşor pe braţ. Era femeia care încercase să rezolve cuvintele încrucişate.

– Ţi-ai scăpat biletul, băiete, îi spuse ea imediat.

Joe se uită pe jos şi cercetă bucata de hîrtie.

– Mulţumesc, murmură el. Trebuie să-mi fi scăpat...

Ea dădu din cap şi-i zîmbi, apoi îşi puse la loc pe nas ochelarii cu lentile. Îşi împături ziarul şi îşi strecură stiloul verde-sidef în poşetă.

– Scuzaţi-mă. Vă rog să mă scuzaţi. Stă cineva aici?

O femeie înaltă, cu un coş pentru pisici, se aşeză lîngă Joe fără să mai aştepte vreun răspuns. Îşi îndreptă cutele de la paltonul de catifea neagră şi săltă coşul în poală, vîrîndu-şi unghiile vopsite în roşu prin gratiile înguste ale ferestruicii laterale.

– Ce bine că am găsit în sfîrşit un loc să mă aşez, spuse ea. Drăguţele mele au avut o călătorie *aşa* de lungă! Nu-i de mirare că încep să facă fiţe.

Îşi scutură buclele lungi castanii şi oftă.

– Am călătorit toată ziua, iar coafura mea s-a stricat îngrozitor. Sînt sigură că arăt înfiorător.

Se uită la Joe cu nişte ochi albaştri, neobişnuit de deschişi la culoare, şi gene date cu rimel negru.

– O, nu, răspunse repede Joe. Nu. Nici vorbă.

Joe se gîndi că era cea mai fermecătoare persoană pe care-o văzuse vreodată.

– Mulţumesc, eşti o comoară, îi spuse ea, schimonosindu-şi buzele roşii şi lucioase într-un surîs.

Joe era sigur că trebuia să fie o persoană faimoasă. Cu siguranţă, bărbatul în costum cu dunguliţe aşa părea să creadă. Acesta se holba la femeie fără să clipească, iar

cînd ea se aşeză picior peste picior şi îi atinse genunchiul cu vîrful ascuţit al cizmei negre, bărbatul păru gata să leşine.

Joe se uită pe furiş prin fereastra coşului cu pisici şi, pentru o clipă, zări un petic de blană cenuşie şi străfulgerarea unor ochi galbeni.

– Nu te apropia prea tare, dragul meu, îl preveni femeia. Au nişte gheare ca nişte ace, şi mai şi muşcă pe deasupra.

Izbucni într-un rîs cristalin, iar cerceii îi sclipeau în timp ce se bălăngăneau.

– Drăguţii de ei!

Cînd trenul începu să încetinească, coşul pisicilor i se săltă în poală. Joe însfăcă mînerul valizei şi îşi muşcă buza de jos. Pe măsură ce peronul începea să se întrezărească, băiatul îşi întindea gîtul ca să vadă dacă poate distinge părul des şi roşcat al lui Gordon sau mîinile lui Esme fluturînd disperate. Nu aşteptase prea mult clipa acesta. Odată coborît din tren, avea să treacă printr-un moment neplăcut de tăcere în care toţi se vor chinui să găsească ceva de spus. Apoi, probabil că Gordon îi va lua bagajul, mama îi va spune ce mult a crescut, iar Esme se va agăţa de mîneca sa cu o privire tîmpă.

Bărbatul îl apucă de cot pe Joe.

– E staţia ta, flăcăiaş, zise el.

Trenul se zgîlţîi violent înainte de a opri, iar becurile din vagon pîlpîiră şi apoi se stinseră. Joe se uită pe geam. Peronul era învăluit în întuneric. Singura sursă de lumină era raza slabă a unui felinar. Joe miji ochii şi i se păru că întrezăreşte o siluetă stînd pe peron. Ochii săi căutau cu înfrigurare numele staţiei, dar nu-l putu vedea.

– Staţia ta, îl îmboldi bărbatul.

Joe se ridică, îmbrăcat în haina sa cenuşie de şcoală, şi lăsă în jos fereastra. Un aer îngheţat năvăli în compartiment. Motoarele trenului se opriră şi era aşa linişte, încît aproape că se auzeau fulgii de nea lovindu-se unii de alţii în timp ce pluteau spre pămînt. Se uită la ceas. Era cu puţin înainte de şase. Joe coborî de la fereastră şi începu să bîjbîie la mînerul uşii.

Apoi, un zgomot ciudat îl făcu să se oprească.

Joe întoarse capul. Nişte umbre căzuseră peste tovarăşii săi de călătorie. Femeia cu ziarul fusese înghiţită de întuneric. Doar geanta i se vedea, cu catarama scînteind slab. Poşeta i se deschisese probabil cînd trenul frînase brusc şi rămăsese răsturnată pe-o parte, cu capacul căscat. Joe ascultă, ţinîndu-şi respiraţia, şi auzi din nou sunetul acela. Un şuierat înfundat, tremurător. Ca aerul care iese dintr-un pneu spart. Ceva se mişcă uşor în poşetă, iar apoi, o limbă ca un fir de aţă se ivi deasupra cataramei, urmată de un cap neted şi lucios. Limba se retrase, apoi lovi aerul, iar Joe se trezi holbîndu-se la o pereche de ochi verzi scînteietori.

O lumină fulgeră în compartiment şi se auzi un zgomot ca un sfîrîit. Pentru o clipă, Joe se gîndi că becul s-ar putea reaprinde, dar, cînd lumina pîlpîi din nou, îşi dădu seama că nu venea de deasupra capului său. Mai mult, într-o fracţiune de secundă, el văzu o unghie stacojie lovind încuietoarea coşului de pisică. Joe auzi zgomotul unei încăierări disperate, urmat de un scîrţîit, iar apoi încuietoarea se deschise. Încremeni şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării. Dintr-odată, i se făcu teribil de frică; ca şi cum s-ar fi aflat în prezenţa unui lucru neobişnuit de rău. Întunericul părea să se închidă în jurul lui..

Începu să ţipe.

Sunetul propriei voci îl readuse în fire. Se rezemă de fereastră şi trase de mînerul uşii, cu ochii măriţi de spaimă. Uşa compartimentului se deschise şi, dintr-o săritură, Joe era pe peron, cu valiza aproape smulgîndu-i braţul din încheietură.

Respirînd uşurat, Joe trînti uşa şi se depărtă de tren. Auzi pe cineva suflînd într-un fluier şi trenul începu să huruie. Instantaneu, becurile din tren se aprinseră, iar Joe îşi feri ochii de lumina strălucitoare. Băiatul o văzu la geam pe femeia cea fermecătoare. Îi trimise o bezea înainte de a ridica fereastra. În timp ce trenul aluneca pe şine îndepărtîndu-se de gară, ea continua să stea acolo, iar băiatul o urmări pînă cînd buzele ei roşii şi zîmbitoare dispărură în spatele unei perdele de fulgi de zăpadă.

CAPITOLUL DOI

Roţi de tors

De îndată ce ultimul vagon se topi în întuneric, spaima lui Joe începu să se risipească, lăsîndu-l stăpînit de un sentiment de neajutorare şi buimăceală. Merse de-a lungul peronului şi se opri în dreptul unui felinar, unde o aşteptă pe mama sa. Încerca să se gîndească la lucruri obişnuite, cum ar fi cele legate de şcoală, Hamish sau antrenamentele de fotbal, dar întîmplările din tren nu-i dădeau pace. Pe măsură ce secundele treceau, Joe se simţea tot mai puţin agitat, iar inima nu-i mai bătea aşa de tare. Începu să-i fie ruşine de cît de înspăimîntat fusese. În definitiv, nu se întîmplase nimic. Să vezi un şarpe în poşeta cuiva era, cu siguranţă, ceva neobişnuit, dar nu explica motivul pentru care fusese atît de înfricoşat.

„Nu“, îşi spuse Joe, în timp ce-şi încălzea degetele reci de la mînă suflînd în ele. „Nu şarpele e de vină.“

Inima îi bubui din nou şi pielea capului începu să-l furnice. Îşi aminti fiorul de spaimă ce-l străfulgerase cînd auzise rîcîitul frenetic în împletitura de răchită a coşului; şi sentimentul de uluială paralizantă cînd o văzuse pe femeia cea fermecătoare privindu-l de la fereastra trenului. Joe îşi aminti unghiile ei roşii, ascuţite

şi albastrul-deschis al ochilor ei reci ca gheaţa. Se cutremură fără să vrea.

„A fost *ea*, îşi zise Joe. *Ea* a fost cea care m-a speriat."

În timp ce fulgii de nea continuau să cadă în tăcere în jurul său, băiatul se convinse tot mai mult că frumoasa femeie din tren avea în ea ceva teribil de sinistru.

Gîndurile lui Joe fură însă perturbate de o umbră greoaie, pe care o zărise ghemuindu-se în spatele valizei sale. Cînd se întoarse, silueta îi tăie calea, şi Joe se trezi faţă în faţă cu o femeie bondoacă, îmbrăcată într-un palton bleumarin, lung pînă la glezne. Buclele negre îi ieşeau de sub şapca cu cozoroc. Femeia zîmbi şi în obraji îi apărură două gropiţe.

– Biletul, te rog, zise ea.

– Ce...? spuse Joe cu o voce uimită.

– Biletul, tinere, repetă femeia, arătînd în direcţia valizei şi făcîndu-i cu ochiul.

– O... da. Îmi pare rău... e chiar... Joe începu să se scotocească în buzunarul hainei. M-am cam speriat în tren. Am văzut un *şarpe* în poşeta cuiva şi...

– Nţ! spuse femeia. Ce prostie!

Se uită agitată spre şinele de cale ferată. Apoi îl îmboldi pe Joe cu degetul ei dolofan şi gropiţele din obraji îi dispărură.

– Nu poţi să te grăbeşti? se răsti ea.

– Ba da, ştiu că l-am pus pe-aici pe undeva.

Joe căută şi în celălalt buzunar de unde îşi scoase rînjind biletul de tren. Femeia îi smulse biletul şi o tuli, fără să zică măcar mulţumesc.

– Cîtă lipsă de politeţe, zise Joe.

Îşi ridică gulerul şi se uită în jur. Peronul era aproape pustiu. Nici urmă de tatăl vitreg sau de mama sa.

„Ciudat, îşi zise el, nu e ceva obişnuit ca Gordon să întîrzie. Poate mă aşteaptă în maşină. Cred că ar fi mai bine să mă duc să-i caut."

Îşi ridică valiza şi îi urmă pe cei cîţiva călători care-şi făceau drum spre ieşire.

Cînd Joe se apropie de ieşire, văzu doi oameni certîndu-se în pragul uşii. Unul din ei era înfofolit într-un palton bleumarin, iar celălalt stătea cu umerii ridicaţi, îmbrăcat într-o cămaşă albă, subţirică.

– E o porcărie, Derek, nu există alt cuvînt pentru asta, spunea bărbatul în palton, trăgîndu-şi cozorocul lucios al şepcii sale bleumarin. Uită-te în ce hal eşti! Eşti o ruşine pentru căile ferate!

Derek tremura şi îşi lăsa în jos mînecile suflecate ale cămăşii sale albe de bumbac.

– Dar, domnule Preston, vă tot spun că cineva a venit şi mi le-a şterpelit.

– Ţi-a furat cineva pălăria şi paltonul? Nu fi absurd, Derek, am mai auzit eu ceva scuze la viaţa mea...

– Dar e adevărat, domnule Preston, pe cuvînt. Mi le-am scos doar un minut, să le încălzesc lîngă radiator cît timp beam şi eu o ceaşcă de ceai...

– Ei, ţi-a prins bine, îi spuse domnul Preston cu afectare. Nu trebuie să-ţi scoţi niciodată uniforma cînd eşti de serviciu. Eşti un dobitoc neglijent. Ce eşti tu, Derek?

– Un dobitoc neglijent, repetă nefericitul.

– Asta aşa e. Acum du-te şi scotoceşte în dulapul de obiecte pierdute poate găseşti un pulover vechi pe care să-l îmbraci. Apoi să mături peronul pînă luceşte de curăţenie. Pînă luceşte, ai auzit?

Domnul Preston dădu din cap în direcţia măturii care zăcea într-un colţ.

– D-dda, domnule, răspunse Derek dîrdîind de frig.

– Ia uite pe cine-aveam noi aici, spuse domnul Preston, cînd Joe încercă să se strecoare pe lîngă el.

Joe se încruntă la domnul Preston şi se gîndi să dea drumul valizei pe pantofii negri şi lustruiţi ai bărbatului. Nu-i plăcuse felul în care-l tratase pe bietul Derek.

– Scuzaţi-mă, zise Joe acru. Aş vrea să trec, vă rog!

– Sînt sigur de asta, băiete, spuse domnul Preston, întinzîndu-şi palma rotofeie sub nasul lui Joe. Dar mai întîi trebuie să-ţi cer biletul.

– L-am dat deja, protestă Joe.

– Sigur că da, fiule, spuse domnul Pretson. Hai, dă-mi-l. Şi-şi flutură degetele prin faţa lui Joe ridicînd din sprîncenele negre şi stufoase.

– Dar vă spun adevărul, zise Joe. I l-am dat controlorului de bilete după ce m-am dat jos din tren. Ea purta o şapcă la fel ca a dumneavoastră...

– Ca a mea, da? O femeie, zici? Ei bine, aici ai dat-o în bară, fiule. Nu există femei controlor de bilete în staţia *asta*.

– Dar... începu Joe.

– Domnule Preston! Strigă Derek alergînd spre ei în timp ce-şi trăgea un pulover de culoare muştar peste urechile sale clăpăuge. Domnule Preston! Trebuie să fi fost un impostor cel care a luat biletul flăcăului. Trebuie să fi purtat hainele mele şi...

– Crezi că un hoţ ar fi înşfăcat pălăria şi paltonul tău şi ar fi început să strîngă bilete de tren prin gară? Eşti mai fraier decît pari, Derek, şi asta spune multe. Ar fi şters-o imediat. Pînă acum... ar trebui să fie deja la jumătatea drumului spre Canterbury.

– Ce vreţi să spuneţi? întrebă Joe, cu o voce uşor panicată. Aici e Canterbury, nu-i aşa?

– Nu, fiule, aici e Stubble End.

– Canterbury e la şapte kilometri juma' de-aci, spus Derek săritor.

– O, nu! zise Joe, acoperindu-şi faţa cu mîinile. Am coborît în altă staţie!

„Ce mă fac acum?" spuse Joe. Stătea pe valiză cu mîinile înfundate în buzunare.

Derek se opri din treabă şi se sprijini în mătură. Îşi muşcă gînditor obrazul.

– Cum te cheamă, puştiule?

– Joe Binks.

– Ei bine, Joe, spuse Derek, telefoanele nu merg, ai pierdut ultimul autobuz şi pe-aici nu există taxiuri... nu într-un orăşel ca ăsta.

– Cît trebuie să aştept pînă la următorul tren? întrebă Joe.

– Să vedem, zise Derek, zgîindu-se la ceasul din gară. Bolborosi în barbă şi se apucă să socotească pe degete. Ăăă... ar fi cam cinci ore, şaisprezece minute şi... ăăă.

– Grozav! zise Joe şi oftă. Un nor cald de aburi îi ieşi din gură şi pluti ca fumul în aerul rece. O să mă omoare mama.

– Te-aş duce eu, zise Derek, scuturîndu-şi praful de pe pantalonii săi bleumarin mototoliţi, numa' că n-am maşină.

– Mulţumesc oricum, spuse Joe.

– Şi nici nu ştiu să şofez.

– Corect. Joe trase de tivul roşu de la mîneca hainei. Se pare că am rămas blocat aici.

– Măcar domnul Preston nu te-a pus să mai plătești un bilet. E obsedat de reguli. Ai noroc că e cuprins de spiritul Crăciunului. Toată săptămîna a fost tare drăguț.

– Chiar așa? zise Joe suspicios.

– O, da! Continuă Derek. M-a lăsat să îmbrac un pulover de la obiecte pierdute, nu?

– Cred că da.

– Stai un pic!

Derek dădu drumul măturii și fluieră printre dinți.

– Joe, cred că am rezolvat-o. Așteaptă aici nițel.

Derek se îndepărtă în grabă. Reapăru peste cîteva clipe, cu un rînjet larg pe chip și cu degetele înfipte în ghidonul unei triciclete mari, portocalii.

– Ce zici, Joe? Nu-i rea, eh? I-am umflat roțile și am lăsat șaua mai jos. Cred că te-ar putea duce la Canterbury.

– Păi, zise Joe, ridicînd din umeri, aș putea să încerc.

Inspectă tricicleta, frecîndu-și degetul de-a lungul vopselei scorojite, în timp ce Derek încerca să îndrepte cîteva spițe îndoite ale roții din față. Joe atinse soneria de pe ghidon, aceasta scoase un sunet slab.

– Luminile merg, constată Joe, aprinzîndu-le și stingîndu-le, și am și loc unde să-mi pun valiza.

Mîngîie stelajul pentru bagaje dintre cele două roți din spate.

– Merită să încerc, dar nu pot s-o iau pur și simplu, nu-i așa, Derek?

– Sigur că poți, îi răspunse Derek. E de la obiecte pierdute de trei luni și nimeni n-a venit după ea. Acu oricine poa' s-o ia. Ăsta-i regulamentul. Fie vorba-ntre noi, cre' că domnu' Preston pusese ochii pe ea pentru fii-su, Malcolm, da' tu ai mai mare nevoie de ea, Joe.

Derek începu să-i umfle roţile în timp ce Joe privea neliniştit peronul.

– Nu-ţi fă griji din cauza lu' domnu' Preston, îl îndemnă Derek. E în biroul lui cu o brînzoaică şi o cană mare de ceai în faţă. Nu se va deranja pentru...

Zgomotul asurzitor al unui tren care se apropia acoperi cuvintele lui Derek.

– Pun pariu că ai vrea să fii în ăsta, nu, Joe? îi zise Derek, cînd trenul trecu uruind prin gara Stubble End.

Joe nu răspunse. Se gîndea la şarpele pe care-l văzuse iţindu-se din poşetă, cu o jumătate de oră mai devreme. În momentul acela, fusese sigur că era un şarpe, dar acum se întreba dacă nu fusese o festă pe care i-o jucase lumina. Poate că nu era nimic altceva decît stiloul verde al femeii. Îşi aminti cît de speriat fusese cînd sărise din tren pe peron, fără să fie sigur ce staţie era. Ce-l făcuse să fie convins că era Canterbury?

– Bărbatul din tren! bîgui Joe. Sînt sigur că el mi-a spus că am ajuns. Sigur el a fost.

– Ce? zise Derek, punînd pompa la locul ei pe tricicletă.

Netezi şaua.

– Gata de plecare, Joe?

– Mda.

Joe îşi puse valiza pe portbagaj, iar Derek i-o fixă cu nişte bucăţi de sfoară. Băiatul pedală pînă la intrarea în gară şi se opri scrutînd întunericul. Aprinse lumina din faţă a tricicletei şi fulgii de nea începură să danseze în mica ei rază. Îşi încheie nasturii.

– Acum, să mergi cu atenţie, da? zise Derek. Mergi drept înainte cam un kilometru, dup-aia o iei pe prima la stînga. Drumul ăla o să te ducă direct la şoseaua spre Canterbury. De-acolo urmăreşte semnele de circulaţie.

– Bine. Am înţeles, zise Joe. Ascultă, îţi mulţumesc mult, Derek. Joe îi strînse mîna lui Derek. Apoi respiră adînc şi începu să pedaleze.

De obicei, cînd oamenii mari îl sfătuiau să fie atent, Joe rareori lua aminte la sfaturile lor, dar, de data aceasta, se gîndi că ar trebui să ţină seama de cuvintele lui Derek. Aşadar, era extrem de atent la drum. Pedală încet la cotituri, apăsînd uşor frînele, astfel încît anvelopele să nu patineze pe drumul alunecos. Încercă să ocolească gropile, astfel încît valiza să nu se hurducăie prea tare şi să rupă sforile care-o ţineau fixată de tricicletă – şi, de îndată ce zărea la distanţă lumina unor faruri, trăgea pe marginea şoselei şi aştepta să treacă vehiculul înainte de a începe să pedaleze din nou. Cînd ajunse pe la jumătatea drumului, Joe era destul de mulţumit de progresele sale (deşi era ud leoarcă şi îngheţat de frig). Apoi se întîmplă ceva foarte straniu.

Joe pierdu controlul tricicletei.

Abia trecuse de o cotitură, cînd se rostogoli într-un şanţ şi se izbi de un gard viu. Încercă să îndrepte ghidonul, dar acesta se înţepenise, iar pedalele tricicletei începură să se învîrtească atît de repede, că picioarele i se mişcau în sus şi în jos cu o viteză înfricoşătoare.

– Ce se întîmplă? urlă Joe în timp ce tricicleta gonea peste un cîmp, cu apărătoarele de noroi huruind.

Dintr-odată, în întuneric se întrezări conturul unui copac, Joe apăsă pe frîne, dar tricicleta nu încetini, deşi se zdruncina gata să-l arunce din şa.

– Asta-i o *nebunie!* Opreşte-te, proasto! urlă Joe, cînd tricicleta trecu printr-un gard mic de lemn, stîrnind o adevărată ploaie de aşchii.

Joe își ridică picioarele de pe pedale și le urcă pe cadrul tricicletei. Pedalele continuară să se învîrtească singure, mișcîndu-se atît de repede, încît ai fi zis că scînceau. Joe apucă ghidonul foarte strîns și închise ochii, nădăjduind că tot acest coșmar avea să se sfîrșească.

Așa se și întîmplă.

Pămîntul deveni mai neted, iar el auzi vuietul motoarelor de mașini. Deschise ochii și fu orbit de strălucirea farurilor. Parcă fiecare mașină zbiera la el. Un sunet strident de frîne se auzi și Joe simți cum tricicleta se răsucește din senin și se urcă pe trotuar. Oameni șocați își scăpară sacoșele și se buluciră spre intrările magazinelor ca să-l evite pe Joe și tricicleta sa dezlănțuită.

Recunoscu o pizzerie cînd trecu în goană pe lîngă ea. Mama sa îl dusese acolo în octombrie, de ziua lui. Își dădu seama că ajunsese la Canterbury. Tricicleta continuă să-și facă drum printre cumpărători pînă ce o coti pe un drumeag pietruit numit Weaver's Lane. Acceleră și se îndreptă spre o clădire îngustă cu trei etaje și cu o poartă strîmbă de culoare violet. Joe închise ochii din nou și fața i se schimonosi în așteptarea coliziunii iminente – dar coliziunea nu se produse. În ultima clipă, ușa se deschise larg și tricicleta se opri pe un preș. Joe își acoperi fața cu mîinile și fu aruncat peste ghidon.

CAPITOLUL TREI

Descoperirea unui Sabat al vrăjitoarelor

Joe alunecă sub un birou, evitînd cu greu o pereche de pantofi negri cu vîrful pătrat şi catarame argintii. O pisică îi scheună în ureche şi-i sări în spate. Îşi înfipse ghearele pînă la piele în haina lui. Băiatul se rostogoli să scape de pisică, mieună şi-l scuipă, apoi sări într-un fotoliu.

Joe continuă să se rostogolească, lovindu-se cu genunchii şi coatele de scîndurile tari ale duşumelei, pînă se opri cu umărul într-un taburet.

Fata care stătea pe taburet se ţinu cu amîndouă mîinile de scăunel, în timp ce acesta se balansa incert. Dar, pînă la urmă, atît fata cît şi taburetul se răsturnară. Cînd fata căzu, vîrful ghetei sale negre se prinse sub sertarul biroului şi îl împinse uşor în sus. O sticluţă mică se răsturnă şi se făcu ţăndări. Joe auzi pe cineva înjurînd. Apoi îşi acoperi faţa cu braţele şi sute de frunze se împrăştiară prin aer şi plutiră uşor spre podea.

– Oof! exclamă fata, cînd atinse podeaua.

Taburetul căzu cu zgomot lîngă ea.

– Ăăă... îmi pare rău, zise Joe, scuipînd o frunză care-i aterizase în gură.

– Ce-i asta? se răsti o femeie scundă, care şedea în spatele unui birou masiv de stejar aflat într-un colţ al

camerei. Îşi aranjă cîteva smocuri răzleţe de păr în cocul răsucit în vîrful capului, şi se uită lung la Joe prin ochelarii ei în formă de fluture.

– Ar trebui să-ţi pară rău. Uită-te numai la haosul pe care l-ai iscat!

Joe îşi scutură cîteva frunze de pe haină şi din păr.

– Chiar îmi pare rău! spuse el, chinuindu-se să se ridice în picioare. Tricicleta... Nu ştiu ce s-a întîmplat cu ea. Pur şi simplu, n-o mai puteam controla.

– Hm! N-o mai puteai controla? pufni femeia cu dispreţ şi se îndreptă spre el.

Marginea rochiei sale negre lungi mătura scîndurile neacoperite ale podelei.

– Pe cuvînt! spuse Joe, privind în jur.

Poposise într-o încăpere cu un tavan jos, înclinat, susţinut de bîrne din lemn. Un bec mic atîrna din tavan, scoţînd un bîzîit uşor. Pereţii zugrăviţi în galben-pal erau acoperiţi de aviziere, grafice simple, grafice cu structură radială, de un calendar înfăţişînd o ciupercă otrăvitoare cenuşie şi de o hartă mare a Insulelor Britanice. Podeaua era la fel de încărcată ca şi pereţii. Fiecare colţişor era ocupat de o piesă veche şi urîtă de mobilier.

Singurul obiect plăcut din cameră era un şemineu de-a dreptul somptuos. O statuetă reprezentînd un porc de pămînt african, făcut din agrafe de birou, era aşezată pe poliţa căminului. Dedesubtul statuetei, buşteni uscaţi sfîrîiau pe grătar, în timp ce vîlvătăi portocalii dansau în jurul lor. În faţa şemineului se aflau două fotolii: unul roşu şi moale, celălalt albastru şi tare. Pisica neagră, care sărise în spatele lui Joe, era cuibărită pe braţul fotoliului albastru. Îl urmărea atentă pe Joe, cu ochii ei verzi, mişcînd alene din coadă.

Speriat de pisică, Joe se dădu înapoi, lovindu-se la umăr de un scrin masiv.

– Au! strigă el şi se chirci de durere.

– Te-ai lovit, nu-i aşa? îi zise femeia îmbufnată. Aşa-ţi trebuie...

– Rose!

O femeie tînără, tunsă scurt, se răsuci în scaun şi se ridică în picioare. Joe recunoscu pantofii cu vîrful pătrat şi catarame lucioase şi îşi dădu seama că picioarele ei fuseseră cele pe care le evitase cînd alunecase pe podea. Femeia era atît de înaltă, încît părul ei blond, tuns scurt, aproape că atingea tavanul. Îşi îndreptă umerii, îşi puse mîinile-n şolduri şi se încruntă la femeia cu ochelari în formă de fluture.

– Nu-i nevoie să fii atît de urîcioasă, Rose. De ce nu te uiţi puţin la tricicleta băiatului, în timp ce eu o să verific dacă Twiggy[1] mai e întreagă.

– De ce trebuie ca şefii să-şi dea mereu aere? bombăni încet Rose.

Femeia cea tînără se aplecă spre faţa pistruiată a fetei, care-şi scutura frunzele din părul său castaniu încîlcit.

– Ai păţit ceva, Twiggy? o întrebă ea, atingîndu-i braţul.

– Hai, nu face caz de asta, Winifred, spuse fata.

Se uită peste umărul femeii şi rînji către Joe.

– O să supravieţuiesc. S-ar putea să mai am, însă, nevoie de nişte cerneală.

Cioburile de sticlă trosniră sub pantofii cu vîrfuri pătrate ai lui Winifred, iar ea dădu din cap cu un aer grav.

– Da, Twigs, păcat că sticla era aproape plină. Chestia asta e aşa scumpă! Trebuie să merg la piaţă să mai cumpăr.

---

[1] Nuieluşa (n. tr.).

Joe studie scîndurile duşumelei cu o privire buimacă. Vedea ciobuleţele de sticlă sclipind precum diamantele, dar nu distingea nici cea mai mică urmă de cerneală vărsată.

– Măi băiete! Vino aici şi dă-mi o mînă de ajutor cu drăcia asta!

Rose îşi supse obrajii, arătînd de parcă ar fi amuşinat un miros oribil, cînd Joe se îndreptă spre tricicletă prin harababura din cameră.

– De fapt, mă cheamă Joe, zise el trecînd peste un raft de cărţi şi trei lăzi din carton.

– O, aşa te cheamă! zise Rose.

Dacă nu punem la socoteală cele două fotolii, restul mobilierului din cameră era genul banal care se găseşte, de obicei, în instituţii. Existau cinci birouri de forme şi mărimi diferite, dar fiecare din ele era la fel de uzat şi demodat ca şi celălalt. Biroul lui Winifred, cel la care stătea cînd Joe năvălise în încăpere, era într-o ordine desăvîrşită. Stilourile mijeau dintr-un vas etichetat „Stilouri“, iar agrafele de birou se aflau într-o cutie cu eticheta „Agrafe de birou“. Dosarele erau înşirate pe suporturi de lemn negru şi lucios, alături de care se afla un top de hîrtie albă şi un teanc format din trei cărţi intitulate: *Cum să te faci auzit*, *Cum să schimbi lucrurile*, *Cum să faci un porc de pămînt african din agrafe de birou*. Singurul obiect care părea nelalocul lui era o vază cu nişte buruieni destul de ofilite.

În timp ce încerca să se strecoare printre biroul lui Rose şi o scară în spirală, Joe răsturnă un borcan cu piuneze.

– Băiat prost şi neîndemînatic ce eşti! îi strigă ea.

Joe încercă să strîngă piunezele şi să le pună înapoi în borcan, dar ele păreau să-i alunece printre degete şi să se lovească unele de altele.

– Ziua de azi devine din ce în ce mai ciudată! mormăi el, frecîndu-se la ochi.

Tricicleta zăcea într-o parte pe preşul zdrenţuit de la intrare. Una din roţi se învîrtea încă. Joe atinse cu degetele anvelopa şi aceasta se opri. Apucă ghidonul şi ridică tricicleta, în timp ce Rose bolborosea de una singură şi-l îmboldea cu degetele sale osoase. Joe se holbă neîncrezător la tricicletă. Părea atît de banală şi inofensivă, dar nu ar mai fi îndrăznit să se urce pe şaua ei.

– Parcă ar fi fost vrăjită! spuse el, ridicînd o bucată ruptă de sfoară. Se uită în jur după valiză.

– *Ce* ai spus? întrebă Rose dîndu-şi jos ochelarii în formă de fluture şi scrutîndu-l de-aproape.

– Ăăă...

– Vorbeşte!

Privirea pătrunzătoare a lui Rose îl făcu pe Joe să se simtă stingherit. Se dădu un pas înapoi.

– Eu... ăăă am spus doar că... parcă tricicleta asta ar fi fost *vrăjită.*

– M-am gîndit eu că asta ai spus! Rose îşi puse din nou ochelarii şi îşi încrucişă braţele.

Lui Joe i se păru că arăta teribil de mulţumită.

– Ai auzit, Winifred? întrebă triumfătoare Rose cu o voce stridentă. Băiatul ăsta crede că tricicleta lui a fost vrăjită.

Joe observă că o linişte de mormînt se aşternuse în încăpere. Apoi Winifred chicoti nervos.

– Vai, ce chestie nostimă! Aşa deci, vrăjită? O, Joe, chiar că ai imaginaţie! Nu-i aşa, Twiggy? Dumnezeule!

Winifred ridică o mătură şi începu să strîngă sticla spartă. Joe observă că era o mătură din acelea de modă veche. Doar un mănunchi de nuiele prinse de capătul unei cozi de lemn.

Twiggy rîse cu jumătate de gură şi îi zîmbi lui Joe, dar, în acelaşi timp, părea să şoptească ceva din vîrful buzelor.

– Psst!... Winifred! o auzi spunînd. Lasă *mătura*. Winifred!

Şi Twiggy făcu un gest uşor cu mîinile.

– Opreşte *mătura*... repede... înainte ca el să vadă...

– A!

Winifred se opri din măturat şi dădu drumul măturii pe podea. Apoi îşi acoperi gura cu mîinile şi se uită neliniştită la Joe.

– Biata Winifred! spuse Twiggy cu voce joasă. Ţi-a intrat o aşchie în mînă?

– Ce? întrebă Winifred. A! Da, aşa e.

Şi-şi ridică un deget.

– Au!

Joe miji ochii. Dintr-un motiv neştiut, toată lumea începuse să se poarte foarte bizar. Se dădu cîţiva paşi mai în spate şi se lovi de un cuier pentru pălării. O pălărie neagră, mototolită, cu borurile pleoştite, căzu. Joe o ridică de vîrful ascuţit şi se holbă atent la ea.

– Asta nu-i o pălărie de vrăjitoare? întrebă el.

Rose i-o smulse din mînă.

– Bineînţeles că nu e o pălărie de vrăjitoare, deşteptule! E ultimul răcnet în materie de pălării. Chiar nu ştii nimic despre modă?

– Nu prea, aprobă Joe şi trase adînc aer în piept. Dar mă pricep destul de bine să spun minciuni gogonate... iar tu nu eşti prea bună la asta, Rose.

– Asta e. Am fost demascate! spuse Rose cu acreală în glas şi aruncă pălăria peste umăr. Winifred, nu încerca să mă faci să tac. E clar, băiatul nu-i atît de prost pe cît am

crezut. Nu văd nici un rost să mai continuăm şarada asta de doi bani. Trebuie să admitem lucrul ăsta.

– Să admiteţi ce? întrebă Joe nedumerit.

– Vezi? zise Winifred arţăgoasă. Nu ne-am demascat deloc. O, Rose, de ce nu poţi să-ţi ţii gura?

– Da, m-am înşelat.

Rose îi zîmbi răutăcios lui Joe.

– De fapt, chiar *este* prost precum am crezut.

– Eşti groaznică! zise Twiggy. *Eu* cred că e drăguţ.

Apoi se îndreptă spre Joe tropăind din ghetele ei negre cu ţinte.

Joe se holbă la tunica neagră şi decolorată a fetei. Apoi se uită foarte atent la Winifred şi la Rose. Îşi dădu dintr-odată seama că *toate* erau îmbrăcate în negru. Pentru prima dată, observă şirurile de borcănele aflate pe un birou lung din fundul camerei. Un lichid deschis la culoare bolborosea în ele. Pisica neagră sări din fotoliu şi îşi arcui spatele. Privirea lui Joe se opri pe mătura veche care zăcea pe podea.

Lui Joe îi pică fisa.

– Măi să fie! exclamă Joe. Doar nu sînteţi *cu adevărat* vrăjitoare, nu?

Joe alergă spre uşă, în timp ce Rose scotea din pliurile rochiei sale lungi şi negre, o nuieluşă cu vîrful ascuţit.

– Asta e... oare asta-i o *baghetă?*

Joe înghiţi în sec cînd Rose îşi flutură nuiaua prin faţa lui.

– Ce vrei să-mi faci?

– Rose, pune-o, te rog, jos! ţipă Winifred. Acum, păstraţi-vă toţi calmul. Important este să nu intrăm în panică...

– Ura!

O femeie corpolentă, cu un mers şovăielnic, apăru lîngă scara-n spirală. Încălţată cu papucii de casă roşii, se îndreptă tropăind spre tricicletă, îngenunche pe podea şi îşi aruncă braţele în jurul roţii din faţă.

– Aici erai, năzdrăvana mea! spuse ea zîmbind fericită. Ştiam eu că o să găseşti drumul spre mămicuţa ta.

Tricicleta se mişcă uşor, iar femeia o sărută apăsat pe ghidon.

Rose gemu şi clătină din cap.

– Patsy, ce naiba faci? Ţi-ai pierdut de tot minţile?

Femeia o ignoră, îmbrăţişînd tricicleta şi mai strîns.

– Vai, vai, bătrînă proastă ce sînt! Aproape uitasem ce-am făcut cu tine. Trebuie să spun că te-ai făcut o tricicletă splendidă, dar cred că mai bine te-aş face la loc.

– Patsy Bogbean! spuse Rose sever. Vrei să zici...

– Sigur că asta vreau să spun, se răstit Patsy, ţintuind-o pe Rose cu ochii ei verzi. Altfel de ce-aş mai deschide gura. Acum, taci, guralivă bătrînă ce eşti! Ştii că nu mă pot concentra cînd mă pisălogeşti.

Rose tuşi atît de tare şi tremură în aşa hal, încît îi alunecară pe podea cinci agrafe din coc. Coada i se desfăşură ca un şarpe ce se zvîrcoleşte şi îi căzu pe spate, legănîndu-se încetişor. Joe era tentat s-o zbughească, dar bagheta lui Rose se afla încă la vreo doi-trei centimetri de nasul lui, aşa că rămase pe loc.

Patsy îşi ridică fusta neagră şi zdrenţuită. Era acoperită de pete de culoare strălucitoare şi urme de arsură. O baghetă îi ieşea de pe un crac al chiloţilor ei roşii. Scoase bagheta şi biciui de cîteva ori aerul cu ea.

Rose închise ochii de disperare.

– Atîta lipsă de profesionalism! bîigui ea.

Ţintuind tricicleta cu bagheta, Patsy îşi linse buzele.

– Să vedem acum, zise ea, cum să fac vraja să meargă din nou. Ar trebui să fiu în stare s-o spun. Trebuie s-o folosesc de atîtea ori!

Respiră adînc şi începu să recite cu voce autoritară:

În numele Pietrelor Destinului
şi al Beţişoarelor Sorţii,
recapătă-ţi
fostul tău sine!

Se auzi o trosnitură şi din capătul baghetei se răspîndi o ploaie de scîntei verzi. Tricicleta se cutremură. După aceea ghidonul se răsuci singur şi dispăru cu un zgomot surd. Pedalele se învîrtiră uşor şi se făcură şi ele nevăzute în acelaşi fel. Treptat, tricicleta îşi pierdu roţile, lanţul, chiar şi soneria, pînă cînd nu mai rămase decît cadrul. Acesta începu să se cojească sub ochii lui Joe, pînă cînd, cu un pocnet puternic şi un foşnet de nuiele, tricicleta se transformă într-o mătură.

– Uaaa! zise Joe în şoaptă. Am mers pe o mătură şi nici măcar n-am ştiut!

Patsy lovi încet coada măturii şi aceasta ugui uşor. Twiggy se duse lîngă ea şi o trase puţin de mînecă pe vrăjitoare.

– Patsy, ce sînt Beţişoarele Sorţii? întrebă ea.

– Habar n-am, iubito! îi răspunse Patsy. Am luat vraja din *Cartea lui Mabel*. Şi, de fiecare dată, merge de minune. Femeia asta a fost un geniu.

Vrăjitoarea se încruntă la Twiggy.

– De ce nu porţi puloveraşul ăla drăguţ pe care ţi l-am tricotat? Ăla cu nasturi în formă de cucuvele mici-mititele? Du-te şi pune-ţi-l, floricică mică, altfel o să răceşti zdravăn. Doar e miezul iernii!

Patsy îşi flutură mîna în direcţia uşii violet şi zise:

– Aşteaptă un pic. Da' ăsta cine-i?

Joe schiţă un zîmbet şi îşi muşcă buza de jos.

– E Joe, spuse Twiggy radioasă. El ţi-a adus mătura înapoi. Ne-a cam speriat puţin, dar...

– Băiatul e un dezastru ambulant! bîzîi Rose.

– Ca să fim mai exacţi, un dezastru pe roţi, croncăni o voce masculină din spatele unui birou aflat în cel mai îndepărtat colţ al camerei.

Pe birou erau vrafuri de cărţi, ziare, borcane goale de gem şi o maşină de scris veche şi prăfuită. Joe se ridică în vîrful picioarelor şi reuşi să zărească o coamă zbîrlită de păr alb.

– O, culcă-te la loc, Ulfric, îi spuse Rose cu grosolănie.

Îl împunse apoi pe Joe cu bagheta ei.

– Băiatul ăsta a făcut un adevărat prăpăd. A spart sticluţa cu cerneală... a împrăştiat foile... a răsturnat-o pe Twiggy. Şi biata mea Ishtar s-a speriat mai să-şi iasă din minţi.

Pisica neagră mieună la Joe.

Patsy miji ochii şi îşi scărpină bărbia plină de negi cu un deget subţire şi zbîrcit.

– Cine-ar fi crezut că un flăcăiaş ca tine ar putea face toate astea! îi zise ea lui Joe. Păi, ce stai acolo ca o curcă plouată? Vino aici ca să te văd mai bine.

Joe se strecură pe sub bagheta lui Rose şi se împletici spre Patsy. Se simţi uşurat că a scăpat de morăcănoasa cu ochelari în formă de fluture, dar nu era sigur nici că femeia în papuci de casă roşii va fi mai amabilă cu el. Patsy făcuse deja o vrajă şi fusese prea bună la asta după gustul lui Joe. Îşi privi ceasul şi văzu că era şapte şi jumătate. Mami era probabil foarte îngrijorată acum. Joe nu ştia cum avea să iasă din cameră fără să fie transformat într-o broască rîioasă sau în ceva mai rău de-atît.

– Hm, zise Patsy, cînd Joe se opri în faţa ei.

Îşi puse mîinile pe umerii lui şi îl scutură uşor.

– Eşti cam prăpădit, nu-i aşa, flăcăiaş? Totuşi, mai ai vreme să te îngraşi.

Joe înghiţi în sec. Se întreba dacă Patsy nu cumva voia să-l mănînce. Îl ciupi de nas şi rîse bucuroasă. Apoi îşi încolăci braţele în jurul lui şi îl îmbrăţişă zdravăn.

– Hî! făcu Joe şi parcă tot aerul ar fi ieşit din el.

– Mulţumesc că mi-ai adus mătura înapoi, îi zise Patsy cînd încetă să-l mai strivească. Uitasem complet că o transformasem în tricicletă. Unde-ai găsit-o?

– La Stubble End, răspunse Joe.

– Aşa e! zise Patsy. Acum îmi amintesc. Eram prinsă în gară. Nu puteam să merg cu mătura în plină zi, aşa că am transformat-o în tricicletă. Mi-am cumpărat bilet de la un tînăr drăguţ cu urechile mari şi m-am dus într-o excursie de o zi la Margate. Tare îmi place să merg cu trenurile astea. Scaune pluşate, drăguţe, confortabile, şi nici nu trebuie să dai piept cu vîntul. Să nu mă înţelegi greşit, îmi iubesc mătura, dar ele nu au fost făcute cu gîndul la confort şi vai... ce curent se face!

– Nu mai locuim la Stubble End de trei luni, constată sec Rose. Vrei să zici că de-atîta timp îţi lipseşte mătura? Asta-i o ruşine!

– O, cotoroanţă ce eşti! zise Patsy. Nu poţi măcar o dată să-ţi vezi de treabă, Rose Threep!

– Are dreptate, Patsy.

Winifred o apucă uşor de braţ pe Twiggy şi-i dădu puloverul roşu-decolorat, cu nasturi în formă de cucuvea.

– Trebuie să încetezi cu neglijenţa asta! Mereu transformi lucrurile în ceva şi apoi uiţi să le schimbi la loc. Squib[2], bunăoară...

---

[2] Petardă, rachetă (n. tr.).

– E motanul *meu*, se încăpăţînă Patsy. Pot să fac ce vreau cu el. Oricum, lui îi place asta. E mai incitant. Nu orice pisică poate să se laude că a fost ghiveci, nor de fum sau gîndac de bucătărie şi toate astea într-o singură zi.

– Eu nu cred că-i place, spuse sfioasă Twiggy.

– Pe tine cine te-a întrebat, ai?

– Atunci unde e ? întrebă Winifred, ridicînd din sprîncene.

– Pardon? Cine? Ce, vrei să zici, ăăă... vrei să spui Squib? A, e pe-aici pe undeva...

– *Unde* exact? vru să ştie Winifred. Nu l-am mai văzut de vreo două săptămîni.

– Nici eu, întări Rose.

– E bine, insistă Patsy. Fericit ca o salamandră în sandale. Acum, nu vă mai băgaţi sau nu vă mai zic nimic despre noua Poţiune de Recreştere pe care am inventat-o. E ceva clasic.

Îi făcu semn cu ochiul lui Joe şi-l bătu uşor pe umăr.

– Aşadar, Joe, bănuiesc că Pipistrelle[3]-le te-au trimis, nu? O şleahtă mizerabilă de bătrîne iubitoare de lilieci. Ne-au izgonit din Stubble End, ştii? Cît îmi lipseşte sătucul ăla bătrîn şi liniştit! Spune-mi, atunci de ce te-ai dat cu Sabatul Pipistrellelor, hm? Dora Benton te-a forţat, nu-i aşa? N-ar fi mai bine să treci de partea noastră?

– S... sscuzaţi-mă, se bîlbîi Joe. Mă tem că nu ştiu despre ce vorbiţi. Nimeni nu m-a *trimis*. Ştiţi, eu am coborît în altă staţie. Derek, gagiu' cu urechile mari care lucrează în gara Stubble End, m-a lăsat să iau tricicleta ca să pot ajunge acasă.

– O! zise Patsy şi umerii i se lăsară. Deci nu eşti unul de-al nostru?

---

[3] Liliacul pitic *(Pipistrellus pipistrellus)* (n. tr.).

– Ăăă... nu cred, zise Joe. Nu pot face vrăji, dacă la asta vă referiţi.

– Sigur că nu poate! spuse pe un ton batjocoritor Rose. Am ştiut de cum am dat cu ochii de el. E doar un băiat nesuferit. E evident că nu are nici cea mai mică sclipire de talent. E unul dintre *ei*.

– Nu e nevoie să-i răneşti sentimentele băiatului, spuse Winifred. Nu e vina lui. Joe, n-ai vrea s-o ajuţi pe Twiggy să-şi adune frunzele pînă cînd eu o să fac pentru toţi cîte o ceaşcă bună de ceai de urzică-moartă?

– Cred că ar trebui să plec acasă.

Winifred clătină din cap.

– După ce-o să bei ceva cald, o să te duc chiar eu acasă. Ce zici de asta?

CAPITOLUL PATRU

Vrăjitoarele Urzicii-Moarte

Joe adună încă o mînă de frunze şi le puse cu grijă pe biroul lui Twiggy, în timp ce fata stătea pe taburetul cu trei picioare şi le aşeza pe categorii.

– Stejar pentru Orpington, zise ea cu fruntea încruntată de concentrare. Sicomor pentru Sheerness şi... hm, ăsta-i plop pentru Paddock Wood.

Îşi puse stiloul după ureche şi îi zîmbi lui Joe.

– Mulţumesc pentru ajutor.

– Cred că ăsta-i ulm, zise Joe, ţinînd în mînă o frunză cu marginile dinţate.

– Na, spuse Twiggy. Carpen. E pentru Golful Herne.

Twiggy studie frunza cu atenţie şi îşi muşcă buza.

– Ah! am făcut o greşeală de ortografie. Ei bine, nu cred că va observa cineva. Noi, vrăjitoarele, sîntem mai bune la vrăji decît la ortografie!

– Ce vrei să spui? o întrebă Joe, aplecîndu-se peste umărul ei ca să se uite la frunză. Nu e nimic scris pe ea.

Twiggy îi aruncă o privire cu subînţeles.

– O, ba da! Numai că tu nu poţi vedea.

– De ce nu? se miră Joe.

– Pentru că e scris cu cerneală vrăjită!

– Ce fel de cerneală?

– Doar vrăjitoarele o pot vedea, îi explică Twiggy. Pentru toţi ceilalţi e invizibilă.

Suspină şi se scărpină pe nas, apoi continuă:

– Văd că nu mă crezi.

– Păi... începu Joe, abţinîndu-se să nu rîdă.

Twiggy se dădu jos de pe taburet şi alergă spre biroul cel lung din fundul încăperii. Bîjbîi printre borcanele pline cu un lichid ce bolborosea. Din nişte eprubete aflate pe un stativ ieşea un fum verde şi Twiggy începu să tuşească.

– După ce te uiţi? o întrebă Patsy, iţindu-şi capul de după uşa unui bufet.

– După ştii tu...

Twiggy tuşi din nou şi ochii începură să-i lăcrimeze. Desenă cu degetul în aer două cercuri micuţe.

– A!

Patsy deschise sertarul de sus al biroului şi îi dădu lui Twiggy un săculeţ de catifea.

– Să nu-l scapi pe jos, o avertiză ea. Nu am răbdare să mai fac o pereche.

– Ce sînt? o întrebă Joe, cînd Twiggy goli conţinutul săculeţului în mîna sa.

– Ochelari fermecaţi, desigur, răspunse ea, ţinîndu-i în lumină.

Lentilele lor arătau de parcă ar fi fost lichide. Făceau ape, licăreau, schimbîndu-şi culoarea la fiecare cîteva secunde. La început emanau o lumină de un albastru-electric, dar peste cîteva clipe lumina deveni de un roz tulbure. Erau extrem de subţiri şi păreau foarte fragili.

– Ce părere ai? îl chestionă Twiggy.

– Sînt frumoşi.

– Patsy i-a făcut, spuse ea cu mîndrie, dar am ajutat-o şi eu. Sînt o mulţime de ingrediente de procurat. Sînt foarte bună la adunat lucruri.

– Ce fel de lucruri? o întrebă Joe.

– Păi... funigei, mîl de baltă, frunze de flori tropicale, un dinte de crocodil...

– O adevărată listă de cumpărături, spuse Joe, întrebîndu-se cum era posibil să scoţi un dinte de crocodil fără să-ţi pierzi tot braţul.

Twiggy se înroşi şi ridică din umeri. Apoi îi puse ochelarii lui Joe.

La început, Joe nu reuşi să vadă decît o pîclă scînteietoare. Dar, după cîteva secunde, vederea i se limpezi şi se uită lung la Twiggy; la părul ei castaniu dezordonat, la nasul ei cîrn, la mulţimea de pistrui şi la ochii ei de culoarea alunei. Nu era nimic schimbat la ea.

– Nu te uita la mine, găgăuţă ce eşti! îi spuse Twiggy, ţinînd o frunză de stejar în mînă. Joe îşi îndreptă atenţia spre frunză şi rămase cu gura căscată.

Putea distinge ceva scris pe ea. Cerneala era aurie şi scrisul dezordonat strălucea pe suprafaţa mată a frunzei îngălbenite. Pe ea scria:

Ai vrea să fii o vrăjitoare mai înţeleaptă?
Sabatul în care eşti nu se potriveşte stilului tău?
Alătură-ni-te la Sabatul Urzicii-Moarte
dacă vrei să fii deasupra celorlalţi.
Fă-o la stînga la Muntele Sfintei Agnes
şi uită-te după acoperişul cu horn şubred.

– Deci de asta le numea Winifred foi, înţelese Joe, în sfîrşit, privind curios podeaua. O pată galbenă răsări pe

scîndurile duşumelei, acolo unde se vărsase cerneala vrăjită.

– Facem recrutări, îi explică Twiggy. Ei bine, toată lumea face recrutări în momentul acesta, pentru că nu mai există prea multe vrăjitoare în ziua de azi. Vezi harta de acolo...

Fata indică harta Insulelor Britanice, care era fixată pe peretele din spatele biroului lui Rose. Mici fanioane fuseseră prinse în piuneze pe hartă. Erau cîteva în Essex şi Kent, şi încă vreo cîteva împrăştiate în Gwynedd, Londra şi Lancashire, dar harta era practic goală.

– Ele ne indică unde se află toate sabaturile din Marea Britanie. Puţin cam jalnic, nu? adăugă Twiggy cu tristeţe în glas.

– Ce e de fapt un sabat? o întrebă Joe.

– Nu ştii? Un sabat e o adunare de vrăjitoare. Cu toate astea, toate avem nume diferite. Vrăjitoarele din Stubble End formează Sabatul Pipistrelle. Apoi există Sabatul Bladderwrack[4] – ele locuiesc în Foulness Island... Viperele sînt în Putney. Noi sîntem Sabatul Urzicii-Moarte. Da, ştiu, e un nume cam anost, nu? Ei, cum să-ţi spun, noi nu sîntem chiar un sabat... nu în sensul propriu. Trebuie să ai cel puţin şase membri, vezi tu, iar noi nu avem decît cinci. De-asta ducem acum o mică activitate de recrutare.

– Uite-ţi ceaiul de urzică-moartă, spuse Winifred, dîndu-i lui Joe o cană cu lichid verde-murdar.

Joe îl adulmecă suspicios.

– N-o să mă înţepe la limbă, nu?

– Nu, răspunse Winifred rîzînd. Urzicile-moarte nu au firişoare usturătoare pe frunze. Sînt complet inofensive.

---

[4] Varietate de alge marine (n. tr.).

– Ţi-am spus eu, zise Twiggy. Cît de greu de cap poţi să fii!

– Te-ai uitat prin ochelarii fermecaţi, nu-i aşa, Joe? întrebă Winifred.

– Nu e nimic rău în asta, nu? o întrebă Twiggy, în timp ce Joe se grăbi să şi-i scoată.

– Sigur, nu-i nici o problemă.

Winifred îi zîmbi lui Joe, iar acesta simţi că-l trec sudori reci pe şira spinării.

– Atunci, e-n regulă dacă-l chem pe Cuthbert? Sînt sigură că i-ar plăcea să-l cunoască pe Joe, zise Twiggy.

Winifred dădu din cap şi traversă înapoi camera spre biroul lui Ulfric. Se aplecă aproape de claia albă a bătrînului şi începu să-i şoptească ceva la ureche. Joe îl auzi pe Ulfric spunînd:

– Da, desigur. Îndată.

Apoi se auzi o trosnitură şi capul lui Ulfric se cufundă sub un teanc de cărţi şi se făcu nevăzut.

– Cine-i Cuthbert? întrebă Joe, întorcîndu-se spre Twiggy.

Twiggy se chinuia să deschidă o fereastră aflată chiar în spatele biroului ei. Fereastra se deschise brusc şi o rafală de vînt răvăşi grămăjoarele de frunze. Joe luă o gură de ceai de urzică-moartă şi se strîmbă. Avea un gust oribil.

– Îmi expediază foile, zise Twiggy, scoţîndu-şi capul pe geam.

Băgă două degete în gură şi scoase un fluierat lung şi strident. Cînd îşi retrase capul, acesta era acoperit cu fulgi de nea. Joe urmări cum fulgii i se topeau în păr.

– Ce fel de poştaş e ăla care duce frunze? întrebă Joe.

– Ca ăsta, zise Twiggy, în timp ce o adiere blîndă de vînt intră pe fereastră.

– Ce? se miră Joe. Unde? Trebuie să-mi pun iarăşi ochelarii ăia fermecaţi? Cuthbert e invizibil?

– Eşti pe-aproape... dar n-ai nevoie de ochelarii ăia ca să-l vezi. Priveşte doar.

Rose stătea la biroul ei, încolăcindu-şi coada într-un coc în vîrful capului şi fixînd-o cu agrafe. O boare de vînt trecu pe lîngă ea şi îi răvăşi şuviţele. Îşi înclină capul şi dădu din mîini.

– Pleacă de lîngă mine, creatură dezgustătoare ce eşti. Sînt sigură că înadins face asta. Hşt! Pleacă. Twiggy, fă ceva!

– Lui Rose nu-i plac duhurile vîntului, zise Twiggy chicotind.

– Cuthbert! Vino aici! Vreau să faci cunoştinţă cu Joe.

Micile fanioane de pe hartă începură să fîlfîie. Apoi, părul cîrlionţat care-i căzuse în ochi lui Patsy în timp ce turna o soluţie verde plină de cocoloaşe într-o farfurioară se dădu pe spate. Joe simţi o adiere pe ceafă şi întoarse capul, dar nu văzu pe nimeni.

– Salut, Cuthbert! zise Twiggy, iar părul i se umflă pe spate. Poţi să-l vezi, Joe? Trebuie să te uiţi foarte atent.

Joe se holbă la părul lui Twiggy şi, pentru o clipă doar, i se păru că zăreşte o bărbie ascuţită şi linia curbată a unui braţ. Aerul pîlpîi, iar Joe văzu un trup agil făcînd tumbe. Apoi clipi şi creatura se făcu nevăzută.

– Uau! zise Joe. E nemaipomenit!

– Deci l-ai văzut! Cuthbert e fantastic, nu?

Rose pufni.

– Cuthbert! Pha! Cum de ştii cum îl cheamă? Duhurile vîntului nu pot vorbi. Nu sînt nimic altceva decît nişte saltimbanci mici şi ignoranţi.

– Nu-i adevărat! o contrazise Twiggy cu înverşunare. Ştiu că numele lui adevărat nu e Cuthbert, dar cred că îi *place*...

– O, Twiggy, zise Winifred. Nu poţi fi sigură că e acelaşi duh al vîntului. Toţi arată la fel.

– Nu-i adevărat, zise Twiggy. Eu *ştiu* că ăsta e Cuthbert.

Îşi puse mîinile-n sîn şi se uită urît la Winifred. Apoi adăugă:

– Tu mă crezi, nu-i aşa, Joe?

– Sigur, spuse Joe, şi Twiggy îi zîmbi cu toată faţa.

– Puştiul are dreptate, zise Patsy, în timp ce mîzgălea ceva într-un caiet. Individul ăsta mic e singurul duh al vîntului care se deranjează să-i răspundă la fluierat. Patsy roase gînditoare capătul creionului. E o chestie amuzantă, zise ea întorcîndu-se spre Joe, dar în ziua de azi nu prea mai întîlneşti multe creaturi dintr-ăstea. Pentru că, atunci cînd eram eu mică...

Rose pufni înfundat.

– Cînd eram *eu* mică... repetă Patsy.

– Înainte de a se inventa roata, bombăni Rose.

– Trebuie să te informez, spuse Patsy cu răceală, că voi împlini şaizeci şi şase de ani. Cu cît mai multe riduri, cu atît mai bine, asta vreau să spun. Aşa că te rog frumos să-ţi ţii fleanca, Rose Threep. Conversez cu tînărul Joe, aici de faţă.

– Îmi povesteaţi de duhurile vîntului, îi aminti Joe.

– A, da! spuse Patsy zîmbind. Cînd eram de vîrsta ta, vedeam zeci de belele de-astea mici.

Privi dusă pe gînduri pe deasupra umărului lui Joe.

– Am zărit odată un stol întreg zburînd deasupra unei teren viran. Era un apus minunat. Cea mai frumoasă privelişte pe care-am văzut-o vreodată.

Îşi suflă zgomotos nasul şi clătină din cap.

– Acum nu mai vezi decît unul, maximum doi. O adevărată ruşine, asta e!

– Eu sînt norocoasă că-l am pe Cuthbert, spuse Twiggy, lovind aerul din spatele ei. Mi-e de mare ajutor. Îmi expediază toate foile. Îi spun unde trebuie lăsate, iar el le duce. Par simple frunze care plutesc prin aer duse de vînt. E isteţ, nu?

– Da, încuviinţă Joe, dorindu-şi să-i poată trimite şi el o frunză mamei sale, ca să-i spună să nu fie îngrijorată şi că va sosi curînd acasă.

Îşi dădea seama că, peste cîteva ore, avea să fie în mare bucluc cînd va ajunge acasă la mama sa. Se întreba cum o să-i explice tot ce i se întîmplase.

– Mulţumesc pentru ceai, îi spuse Joe lui Winifred, dar cred că acum ar fi mai bine să plec.

– Vin şi eu, spuse entuziastă Twiggy în timp ce un vraf de frunze se ridicară de pe biroul ei şi zburară pe fereastra deschisă.

– Alea sînt pentru Orpington, zise Twiggy. Pa, Cuthbert!

Valiza lui Joe era uşoară ca un un fulg. Winifred făcuse o vrajă, aşa că acum plutea imaterială în urma lui. Un strat subţire de zăpadă se aşternuse, iar Joe aluneca întruna pe aleea pietruită din parcul Becket, pe unde o luaseră ca să scurteze drumul.

– Tot nu înţeleg de ce nu putem zbura pe mătură, bombăni Twiggy în timp ce înainta anevoie, cu bărbia într-un fular roşu de lînă, pe care Patsy i-l înfăşurase în jurul gîtului. E destul de întuneric. Nimeni nu ar fi...

– Twiggy, ai puţin bun-simţ! Ar fi fost mult prea periculos să-l urcăm pe Joe pe o mătură.

– A mai mers pe una, observă Twiggy.

– Un fel de... adăugă Joe încetişor.

– Nu fi obraznic!

Winifred ajustă cureaua genţii de pe umăr. Ceva zornăi în ea, iar femeia lăsă capul în jos şi mări pasul. Ajunse în dreptul unei porţi din fier forjat, se opri şi se uită înapoi.

– Voi doi, grăbiţi-vă, le zise ea printre dinţi, înainte de a ieşi din parcul Becket şi a o lua la dreapta.

Nu era aproape nimeni pe stradă, doar cîţiva oameni care făceau cumpărături de Crăciun continuau să-şi lipească nasurile de vitrinele magazinelor cu mîinile pline de sacoşe şi pachete. Cei mai mulţi comercianţi închideau luminile şi încuiau magazinele. Joe auzea voci slabe care cîntau colinde undeva în depărtare.

– Mai sînt doar cîteva zile pînă la Crăciun, zise Joe.

– Noi nu-l sărbătorim, spuse Twiggy, dar mîine este Yule. O să mergem pe Muntele Sfîntei Agnes să aprindem un foc.

– Dacă sîntem invitate, o atenţionă Winifred. Joe, acum trebuie să fim în apropiere de aleea Cloister.

– Da, cred că e puţin mai jos de străduţa asta, dincolo de pasaj.

Peste cîteva minute, ajunseră în colţul aleii Cloister şi Joe văzu lumina albastră a girofarului unei maşini de poliţie staţionate în faţa casei mamei sale.

– La revedere, le spuse el, cînd Winifred îi atinse uşor valiza cu bagheta şi împrăştie vraja.

Joe îşi simţi braţul tras în jos, în timp ce bagajul său devenea greu, din nou.

– Stai un pic! îi zise Winifred, deschizîndu-şi geanta.

Scoase două borcane de sticlă şi o pîlnie ciudată. Unul din borcane conţinea un vîrtej pîclos de culoare turcoaz, celălalt era gol.

– Nu, o rugă Twiggy. Winifred, nu face asta!

– Dă-te din calea mea, Twigs. N-am de ales.

Winifred îl apucă pe Joe de umăr şi îl trase într-un loc întunecos. Cu cealaltă mînă, îi puse capătul mai îngust al pîlniei în ureche. Joe încercă să se elibereze, dar femeia îl ţinea bine.

– Ce faci? o întrebă înspăimîntat.

– Nu-ţi fie frică, nu doare, îi spuse vrăjitoarea cea înaltă. Twiggy, adu borcanele, te rog. Acum!

– Chiar că-mi pare rău, Joe, zise Twiggy în timp ce deschidea capacul borcanului gol şi-l ţinea lîngă pîlnie.

Winifred îndreptă bagheta spre urechea lui Joe, o învîrti de două ori în aer şi murmură:

– Tic-tac.
Dezăvoreşte timpul.
Alungă amintirea
Şterge
orice urmă.
Nimic să nu rămînă.

CAPITOLUL CINCI

O fată obositoare

Încă pe jumătate adormit, Joe întinse braţul şi dărîmă micul ceas deşteptător de pe noptieră. Acesta căzu cu un zgomot înfundat pe covorul gros, de culoare roz.

– Oh!

Joe se luă cu mîinile de cap şi deschise un ochi. Apoi îşi lăsă din nou capul pe perne, trăgîndu-şi plapuma pînă sub bărbie.

– Ce *faci* aici, Esme? întrebă Joe buimac.

O fetiţă într-o cămaşă de noapte galbenă şi vaporoasă îi zîmbea la picioarele patului. Mîinile îi erau încleştate în jurul unei căni.

– Ţi-am adus nişte lapte, zise ea. Am vărsat puţin în timp ce urcam scările. Dacă aveam o pisică, l-ar fi lins, nu-i aşa, Joe? Doar că tata nu mă lasă să am şi eu una. Spune că pisicile lasă păr peste tot şi-l fac să strănute.

Suspină şi, tîrîndu-şi picioarele în papucii de casă vărgaţi, îi întinse cana lui Joe.

– Ăăă... mulţam, zise Joe luînd o-nghiţitură.

Esme îşi înclină capul într-o parte.

– Îţi stă părul zburlit în sus. E aşa caraghios.

– Ei, de-abia m-am trezit, Ez.

Se uită la părul negru, strălucitor al surorii sale, tuns frumos pînă deasupra umerilor.

– Văd că tu te-ai pieptănat deja.

– Nu, spuse ea, nu încă.

Joe se uită din nou la părul drept al surorii lui, la pielea ei proaspătă și la ochii ei mari, cenușii, care îl priveau fără să clipească.

– Ești așa... tu ești așa de... *îngrijită*, zise el într-un tîrziu, iar Esme îi zîmbi radioasă.

– Trebuie să ajut la micul dejun, spuse ea. Nu întîrzia. Mama ne ia cu ea la cumpărături după aceea.

– Bine, zise Joe, făcîndu-i cu mîna cînd ea ajunse în pragul ușii.

„Ptiu, își zise el cînd o auzi pe Esme coborînd scările, uitasem cît de ciudată e surioara mea!“ Simțea că nu prea e normal ca un copil de șapte ani să fie așa de ordonat și binecrescut. Era o fetiță serioasă, mulțumită să se joace într-un colțișor cu păpușile sau să se ghemuiască într-un fotoliu cu o carte de la bibliotecă în mînă. Trecuseră ani de zile de cînd Joe o văzuse făcînd ultima dată scandal și i se părea o adevărată provocare s-o facă să rîdă.

Joe aruncă plapuma la o parte și se așeză pe marginea patului. Degetele de la picioare i se cufundară în covorul roz și moale. Se aplecă, ridică ceasul deșteptător și-l așeză pe noptieră. Joe urmări mișcările leneșe ale secundarului, amintindu-și întîmplările din ziua trecută.

„La început totul mersese ca uns“, se gîndi Joe. Șoferul de taxi îl așteptase în fața porții de la școală și prinsese, conform planului, trenul spre Canterbury. Doar cînd trenul a oprit la Stubble End totul a început s-o ia razna.

Cum stătea el așa, în dormitorul aflat în perfectă ordine, în care lumina zilei se filtra prin perdelele roz

înflorate, nu-i venea să creadă că se speriase în ajun de o femeie cu un coş pentru pisici – ideea părea absurdă.

„Şi nu cred deloc că am văzut un şarpe în poşeta aia, îşi spuse Joe, mai convins ca niciodată că ochii îi jucaseră o festă. Era întuneric, se gîndi el, şi n-am putut să văd bine stiloul. Era uşor de confundat."

În timp ce-şi scotea bluza de pijama, Joe se încruntă. Nu-şi amintea prea bine cum de se pomenise lîngă rîu, la lumina lunii. Se vedea şezînd pe valiză în gara Stubble End, încercînd disperat să-şi imagineze cum avea să ajungă acasă, dar nu-şi amintea în nici un fel cum călătorise pînă la rîu. Poate că luase hotărîrea să meargă pe jos pînă la Canterbury şi cărarea ce se întindea de-a lungul rîului era cel mai scurt traseu. „Da, îşi spuse Joe. Asta trebuie să fi fost."

Îşi aminti că, după cîteva minute de mers, pusese ochii pe o barcă cu vîsle priponită într-un mic debarcader. Sărise în ea fără să ezite. Îşi aminti cum potrivise ramele şi cum vîslise o perioadă lungă de timp pe rîu în jos. Fusese surprinzător de bun.

Joe îşi privi palmele şi constată cu uimire că nu avea nici urmă de bătătură, în ciuda faptului că trăsese la rame mai bine de două ore. Ridică din umeri, se duse la valiză şi scotoci după ceva de îmbrăcat. Uniforma sa era atîrnată pe spătarul unui scaun şi el rînji, bucuros că nu va mai fi nevoit să poarte, timp de două săptămîni, hainele acelea mohorîte. Joe alese o pereche de blugi şi tricoul său preferat.

Spera că în dimineaţa aceasta mamă-sa va fi mai puţin supărată pe el. Noaptea trecută, ajunsese pe aleea Cloister, la numărul doi, şi găsise doi poliţişti fără simţul umorului în holul de la intrare. Cînd îl zărise, mamă-sa scăpase pe covor ceaşca de cafea. Nimeni nu păruse să-l creadă

cînd le explicase că vîslise de la Stubble End la Canterbury, mai ales că nu fusese în stare să le spună unde lăsase barca. Poliţiştii îi ţinuseră o lecţie, iar mami îi vorbise rece, cu o voce tremurătoare. Tatăl vitreg al lui Joe, Gordon, fusese singurul care păruse mulţumit să-l vadă, iar Joe aproape că-l simpatizase pentru o clipă. Apoi Gordon stricase totul ciufulindu-i părul într-un fel de-a dreptul enervant.

Joe dădu la o parte perdelele roz înflorate, dorindu-şi ca mama sa să-şi fi respectat promisiunea de a redecora camera de oaspeţi.

„*Orice* culoare, în afară de *roz*, ar fi fost mai bună“, îşi zise Joe îmbufnat.

Căscă. Ziua de ieri fusese extrem de obositoare, nemaipunînd la socoteală şi acele bătăi slabe în fereastră, care-l treziseră în miez de noapte. Cînd trăsese perdelele şi se uitase la grădina acoperită de zăpadă şi cufundată în întuneric, văzuse pe cineva stînd sub geamul său şi aruncînd cu pietre.

La început, se mirase. Fusese tentat să-i scoale pe mama sa şi pe Gordon, dar nu dorise să mai provoace şi alte probleme, aşa că închise fereastra după ce îi spusese persoanei să plece. Tot atunci îşi dădu seama că persoana respectivă era o fată. Chiar cînd trîntise fereastra, i se păru că ea îl strigase pe nume – dar ar fi fost imposibil. Toţi prietenii săi se aflau în Londra, la kilometri distanţă. În Canterbury, singura fată pe care o cunoştea era sora lui, Esme. În loc să coboare să vadă ce voia, Joe se strecurase din nou în pat şi adormise.

– Joe! Micul dejun e gata! îl strigă Gordon.

Joe se uită pe geam, în grădină. Părea mai mică şi mult mai banală în lumina zilei. Pajiştea şi acoperişul şopronului din grădină erau ascunse de un strat neted

de zăpadă. Nu erau urme de paşi pe aleea din grădină şi nici sub fereastra camerei sale. Poate că fata nici nu fusese acolo.

„Probabil am visat-o“, îşi zise Joe.

Gordon era aplecat deasupra unei tigăi şi întorcea nişte cîrnăciori cu o spatulă. Şorţul său în dungi albastru cu alb era imaculat, ca de altfel toată bucătăria. De fapt, oriunde se uita Joe robinetele sclipeau, vasele străluceau, iar şervetele erau frumos împăturite. Esme stătea la o masă de pin, pe un taburet, cu spatele la Joe. Citea.

– Atenţie, zise Gordon, cînd Esme îşi sprijini cartea prea grea de o furculiţă.

Furculiţa alunecă de pe masă. Gordon îşi abandonă pentru o clipă tigaia, ridică furculiţa şi o aşeză la loc. Îşi mîngîia mustaţa roşcovană şi se întindea să aranjeze mai bine furculiţa, cînd îl observă pe Joe stînd în pragul uşii.

– Bună, marinarule! zise el, zîmbindu-i larg.

– Era doar o barcă cu vîsle, Gordon.

Joe se cocoţă pe un taburet înalt şi îşi turnă nişte suc de portocale.

– Da, da, ştiu. Mare noroc... adică s-o găseşti legată pe malul rîuleţului, cu vîsle şi totul în regulă. Totuşi, a fost foarte periculos, Joe. Dacă barca s-ar fi răsturnat...

– Ştiu, i-o tăie Joe sec.

– Şi cum ai reuşit să vezi tot drumul prin întuneric. Nu-mi pot închipui...

– Luna lumina destul de bine.

– Era totuşi destul de înnorat, observă tatăl său vitreg, ca să nu mai pomenesc de ninsoare. Nu cred că ţi-a fost uşor.

– Eşti la fel de rău ca poliţiştii ăia, zise Joe, trîntindu-şi paharul pe masă. De ce nu vrea să mă creadă nimeni?

Uite, îmi pare cu adevărat rău că v-aţi făcut atîtea griji, dar acum sînt aici, aşa că de ce n-o lăsăm baltă?

– Ai dreptate. Gordon tuşi şi întoarse meticulos cîrnăciorii.

– Ce citeşti, Ez? întrebă Joe, dornic să schimbe vorba.

Esme îşi scoase nasul din carte.

– Se numeşte *Porumbei în pericol*, îl informă ea, şi tocmai am ajuns la un pasaj foarte palpitant.

– O, zise Joe. Scuză-mă.

– Ai vrea un ochi lîngă cîrnăciorul vegetarian, Joe? întrebă Gordon vesel.

– Ăăă... nu, mulţumesc. Aş prefera nişte fulgi de porumb, dacă se poate.

– Sigur, zise tatăl său vitreg. Nu, nu e absolut nici o problemă.

Joe vedea clar că Gordon era dezamăgit, dar lui nu prea-i era foame. Se dusese la culcare cu un gust ciudat în gură şi, în dimineaţa asta, cînd îşi scosese limba în oglinda din baie, aceasta era verde.

– Bună dimineaţa la toată lumea!

Mama lui Joe năvăli în încăpere, cu părul ei de culoarea mierii prins într-o coadă de cal. Îşi răsucise cu îndemînare o panglică în jurul lui. Cînd se aplecă s-o sărute pe Esme pe creştet, pandantivul ei masiv, cu ametist se bălăngăni şi o zgîrie pe fiica ei pe ceafă.

– Au, mami, mă doare, zise Esme.

– Iartă-mă, iubito, spuse Merle, atingînd-o blînd cu degetul pe nas. De cîteva zile stai tot cu nasul în cărţi, ceea ce cred că nu e rău, dar ştii ce părere am despre cititul la masă.

– Mda.

Esme strecură o bucăţică de hîrtie între pagini şi închise cartea.

– Te rog, pot să primesc un cîrnăcior şi jumătate, tati?

– Cum te simţi în dimineaţa asta, Joe? ciripi Merle cu o voce exagerat de prietenoasă.

Îl îmbrăţişă tare, iar Joe gemu.

– Mi-ai tras ieri o sperietură! Auzi, să cobori în altă staţie! Cred că trebuie să vă luăm telefoane mobile de Crăciun, copii. Eu una ştiu că n-aş mai putea trăi fără al meu.

– Nu, mulţumesc, protestă Esme, tăind un cîrnăcior în bucăţele.

– Eu, mai degrabă, aş vrea nişte adidaşi noi.

– Vezi, Gordon! zise Merle cu asprime.

Ridică din sprîncene şi îl ameninţă cu degetul pe soţul ei.

– Ţi-am zis eu că se întîmplă ceva. Nick nu-şi poate permite să-i cumpere o pereche de pantofi fiului său.

Îşi puse apoi o mînă pe umărul lui Joe.

– Tatăl tău are probleme cu plata facturilor? Asta e? A rămas iar fără slujbă...?

– Nu, mami! zise Joe. Nimic de genul ăsta. Fac alergări pe teren accidentat. Profesorul meu consideră că aş putea fi bun la asta. Am stricat o mulţime de adidaşi, asta-i tot.

– Aşa deci, o să avem un atlet în familie, exclamă Gordon, desfăcînd o cutie cu cereale.

Joe zîmbi.

– Bravo ţie, Joe. Presupun că şi *eu* ar trebui să fac nişte exerciţii ca să mă menţin în formă – dar n-am fost niciodată ceea ce s-ar putea numi genul sportiv. Bîjbîitul cu detectorul meu de metale îmi consumă destulă energie.

– Tata a găsit o *comoară* săptămîna trecută, spuse Esme cu o voce pătrunsă de veneraţie.

Gordon se înroşi.

– Doar o piesă foarte mică. O să ţi-o arăt după micul dejun, Joe, vrei?

Gordon puse o farfurie în faţa lui Joe.

– N-avem fulgi de porumb. Ce zici de nişte musli?

Joe oftă şi răscoli cu lingura ovăzul şi fructele uscate.

– A sunat tati? întrebă el. A ajuns cu bine în Scoţia? Cum se simte mătuşa Adelaide?

– E încă suferindă, zise Gordon. Tatăl tău a telefonat noaptea trecută în timp ce dormeai. Stă la un mic hotel din Tillygrundle, The Wooly Thistle, la cîţiva kilometri de Aberdeen. Zicea că ninge înfiorător.

– Poţi să-l suni diseară, adăugă repede Merle. Acum mănîncă-ţi micul dejun. Dacă nu ajungem la brutărie pînă la nouă fix, o să se vîndă toţi renii din turtă dulce.

Se aflau de un sfert de oră într-un magazin ce se numea Amuleta şi Joe se plictisea de moarte. Clinchetul ciudat al muzicii care se auzea de la casetofonul din spatele casei de marcat îl călca pe nervi. Joe strănută. Într-o încăpere mică din spate ardea o esenţă ce umplea aerul de miros de santal. Se rezemă de un raft plin de cărţi despre chakre, aure şi levitări yogine şi începu s-o caute din priviri pe Esme. Era un magazin mic, ticsit cu cărţi, postere, lumînări, podoabe şi îmbrăcăminte, aşa că lui Joe i-au trebuit doar cinci secunde ca să răstoarne ceva.

– Ăăă... scuzaţi, zise el, ridicînd nişte veste din lînă de lamă, care căzuseră de pe umeraşele lor.

Femeia din spatele casei de marcat dădu din cap şi continuă să-şi picteze unghiile cu ojă albastră.

– Esme! şuieră el. Unde eşti?

– Aici, răspunse fetiţa, făcîndu-şi apariţia dintr-un interval cu cămăşi vopsite manual. A terminat mama de probat hainele?

– Nu, zise Joe suspinînd. Spune că cea portocalie nu o prinde, iar cea roşie e prea strîmtă. Ce-ai făcut pînă acum?

– Am terminat *Porumbei în pericol*. Finalul a fost o porcărie.

– Aha!

Esme tuşi.

– Joe, ce miroase aşa ciudat? Mi-e rău de la miros.

– E o esenţă, Ez. Ce să zic... de ce nu ieşim un pic afară să luăm aer.

Joe tocmai voia să se aşeze lîngă Esme pe treptele de la intrarea în Amuleta, cînd o văzu iarăşi pe fată. Stătea sub o arcadă, cu o geantă atîrnată pe umăr, uitîndu-se fix la el. O văzuse şi mai devreme, sprijinită de tocul uşii de la brutărie, iar el crezuse că aştepta pe cineva. Atunci lui Joe nu i se păruse că ea ar putea să-l aştepte pe *el*. Se vînturase şi prin magazinul de încălţăminte în timp ce el probase cîteva perechi de pantofi sport, iar acum, era aici, urmărindu-l de peste drum de piaţa pavată cu piatră. Joe era convins că fusese urmărit.

„Trebuie să fie fata de noaptea trecută, îşi spuse el în barbă. Dar oare ce vrea de la *mine?*"

– Ei, copii, hai să plecăm, zise Merle şi îl bătu uşor pe umăr pe Joe şi făcu un gest cu mîna spre o sacoşă mare cu loggo-ul Amuletei.

– Pînă la urmă, am ales-o pe cea violetă cu paiete. Îmi vine de minune. Bine, unde mai mergem? Ştiu eu un butic, ceva de vis...

– Nu încă un magazin de haine! se rugă Joe.

Esme îi arătă cartea de la bibliotecă.

– Am terminat-o, zise ea, zîmbind plină de speranţă.

– O, e-n regulă, spuse Merle, dar să nu stai toată ziua ca să alegi alta.

CAPITOLUL ŞASE

Borcane în bibliotecă

Fata îl încolţi pe Joe în raionul cărţilor de sport. Tocmai răsfoia un exemplar din *Alergînd spre linia de sosire: Memoriile lui Torpedo Travis,* cînd o umbră căzu pe fotografia lui Torpedo cîştigînd maratonul de la Didcot în 1959. Joe ridică privirea şi se trezi faţă-n faţă cu fata cea misterioasă care se ţinuse după coada lui.

Joe închise cartea cu zgomot.

– Tu ai fost azi-noapte la mine în grădină şi m-ai urmărit apoi toată dimineaţa. De ce?

Joe îşi puse mîinile pe piept şi se uită fix în ochii ei.

– Eşti supărat, spuse calm fata. Te înţeleg întru totul. Nici măcar nu ştii cine sînt, nu-i aşa?

– Bineînţeles că nu! zise Joe, holbîndu-se la faţa pistruiată a fetei şi la paltonul ei negru jerpelit.

Fata se strîmbă, săltă de pe umăr geanta grea şi o lăsă pe parchet.

– Nu sînt vreo smintită, să ştii. Trebuie doar să mă crezi.

– Uite ce e, spune-mi ce doreşti? zise Joe sec. Nu umbli după reni din turtă dulce, nu? Pentru că, dacă-i aşa, poţi să-i iei cu dragă inimă. Numai *lasă-mă-n pace!*

O bibliotecară scoase capul de după un colţ şi îşi duse un deget la buze.

– Şşt, copii! Fără ţipete!

Apoi dispăru şi reapăru o clipă mai tîrziu, împingînd un cărucior de lemn cu o roată care scîrţîia. Luă o carte din căruţ şi o aşeză la loc pe un raft din apropierea capului lui Joe.

– O, asta mai lipsea! zise fata exasperată. Vino, trebuie să ne ducem în altă parte.

– Nu prea cred, îi zise Joe.

– Te rog, Joe.

– Cum de ştii cum mă cheamă?

– Păi...

– Pot să vă ajut? întrebă bibliotecara.

Îşi scărpină gîtul cu un gest de nervozitate.

– Numele meu e Lydia. Sînt bibliotecară-şefă aici. Căutaţi o carte anume?

– Nu... ba da, zise Joe. Păi, răsfoiam doar...

– Atunci vă sugerez să o luaţi binişor spre secţia de copii. O să găsiţi acolo o mulţime de cărţi pe gustul vostru.

– Corect. Mulţumim, aşa o să facem, zise fata, trăgîndu-l pe Joe de gluga de la geacă.

Îşi ridică geanta.

– Hai, Joe.

– E-n regulă, zise fata, cînd ajunseră într-un colţ întunecos de lîngă rafturile pentru copii. E timpul să dăm cărţile pe faţă. Ne cunoaştem. Pe mine mă cheamă Twiggy. Ne-am întîlnit aseară, numai că tu nu-ţi aminteşti din cauză că Winifred ţi-a schimbat amintirile. Ţi le-a smuls folosind un Fundibule...

– Un ce? o întrebă Joe, îndepărtîndu-se de ea. Trebuie să fii nebună.

Twiggy desfăcu fermoarul genţii şi scoase un borcan din ea. Un nor de culoarea caiselor plutea în el.

– Uite. Aici sînt. Aici sînt amintirile tale.

– Ai nevoie de ajutor, îi zise Joe, încercînd să rămînă serios.

– Joe, cine ţi-a desenat şarpele pe valiză?

– Ce?

– L-am văzut cînd mergeam aseară spre casa ta. O viperă încolăcită pe colţul de sus. Nu cred că Winifred şi celelalte l-au putut vedea, pentru că te-ar fi întrebat. Bănuiesc că eşti implicat în ceva. Trebuie să ştiu cum a ajuns şarpele acolo.

– Nu e nici un şarpe pe valiza mea, zise Joe încet.

– E desenat cu cerneală vrăjită... vreau să spun, cu cerneală invizibilă. Ai cunoscut pe cineva în gară... sau în tren?

Joe se făcu alb ca varul.

– *A fost* o femeie, zise el cutremurat. Eu... eu cred că avea un *şarpe* în geantă.

– Pe bune? spuse Twiggy agitată.

– Mmm, murmură Joe, dîndu-şi seama că acea creatură nu fusese o închipuire a minţii sale.

Se gîndi din nou la scena din tren. Cînd şarpele ieşise din poşetă, Joe rămăsese încremenit de scînteierea ochilor lui verzi, dar cînd se îndepărtase de el, observase şi altceva în legătură cu şarpele. Avea pe cap un semn închis la culoare, în formă de V.

– V de la viperă, zise Joe liniştit.

Era destul de complicat, dar pînă la urmă o scoaseră la capăt. Joe îşi potrivi Fundibule în ureche, în timp ce Twiggy strîngea borcanul într-o mînă, iar în cealaltă ţinea

o baghetă. Pe genunchi avea un exemplar broşat, gros din *Cartea lui Mabel*.

– Corect, aici am ajuns... pagina două sute treizeci şi şase. Mai întîi o să-ţi scot amintirile false, iar apoi o să ţi le redau pe cele adevărate. Urează-mi noroc, n-am mai făcut asta niciodată.

– Acum îmi spui? zise Joe.

– Nu-ţi face griji, farmecele sînt garantate. Sînt din *Cartea lui Mabel*, răspunse Twiggy, răsucindu-şi bagheta.

– Aşteapă! zise Joe.

Auzise un scîrţît îndreptîndu-se spre ei. Dar era prea tîrziu. Twiggy începuse deja să spună vraja.

– Am terminat! îl anunţă Twiggy, scoţîndu-i Fundibule din ureche şi aşezînd borcanul gol pe podea.

Susurul din capul lui Joe deveni din ce în ce mai slab pînă se opri de tot. Se ţinu de umărul lui Twiggy ca să-şi menţină echilibrul.

– Mă simt cam ameţit, îi zise el. Rafturile de cărţi se vălureau înaintea ochilor săi.

– Mă aştept să-ţi treacă, zise Twiggy. Deci... merge?

– Da, Barbara. Îmi amintesc totul.

– *Ce?*

Twiggy îşi scăpă bagheta, care căzu zăngănind pe podea.

– *Cum* mi-ai spus?

– Barbara, repetă Joe.

Apoi buzele începură să i se mişte involuntar.

Twiggy miji ochii şi îl plesni peste braţ.

– Bestie ce eşti! zise ea, zîmbind.

– Ei bine, Twiggy... a fost destul de impresionant, spuse Joe, ridicînd un borcan cu o pîclă violetă ce plutea în interiorul lui. Deci asta e memoria mea, nu?

– Nu, hm... aia a scăpat, zise Twiggy aruncînd o privire vinovată spre tavan.

Joe îi urmări privirea și văzu o dîră de fum turcoaz plutind pe lîngă bec. Twiggy își săltă geanta pe umăr, își suflecă mînecile și îi luă borcanul lui Joe.

– Asta mi-a mai rămas... noroc că am adus încă o memorie cu mine pentru că va trebui s-o folosesc.

– Roata care scîrțîia! zise Joe, amintindu-și zgomotul pe care-l auzise cînd Twiggy începuse vraja.

– Așa e. Bibliotecara aia bătrînă și băgăreață a văzut totul.

– Uite-o! zise Joe, lipindu-și un ochi de gaura cheii unei uși pe care scria „Personal".

O văzu pe Lydia trîntită-ntr-un fotoliu. Își făcea vînt cu o foaie din programul de Crăciun al bibliotecii. Joe auzi un șuierat și își mișcă puțin capul.

– Fierbe apa din ibric, zise el.

– Pot să văd și eu? Twiggy încercă să-l dea la o parte pe Joe.

– Acum dă pe gît cana cu ceai, mai zise Joe. Uaa... nici măcar nu s-a deranjat să scoată pliculețul. Aproape l-a înghițit.

Joe o văzu pe Lydia ștergîndu-și fața cu un șervet de bucătărie. Părul ei, prins într-un coc, începea să se desfacă, și avea pete de ceai pe bluza crem cu volane.

– Bine, e rîndul tău, zise Joe și se dădu într-o parte, ca să se poată uita și Twiggy pe gaura cheii.

Se îndreptă și o acoperi pe Twiggy, pentru a o feri de orice persoane curioase care s-ar fi putut întreba ce pun la cale. Nu avea de ce să-și facă griji, pentru că nimeni din bibliotecă nu le acorda vreo atenție. Bibliotecarul de la biroul din față prindea niște vîsc într-un cui deasupra capului său, iar o altă bibliotecară stătea pe o scăriță de lemn

în sectorul copiilor ca să-i dea lui Esme o carte de pe raftul de sus, pe care aceasta i-o arăta cu degetul. Merle stătea pe un scaun de lîngă fereastră. Căscă şi se uită la ceas.

– Ooo... şopti Twiggy. Lydia şi-a scos poşeta. Zornăie nişte monede în mînă. Acum se ridică în picioare şi... Repede, Joe. Mişcă-te! O să deschidă uşa.

– Nu putem s-o înhăţăm cînd iese pe uşă? întrebă Joe, în timp ce se ghemuiau după un căruţ.

– Nu... e prea riscant, zise Twiggy. Ar putea să ţipe sau ceva de genul ăsta. Va trebui să aşteptăm momentul potrivit.

Lydia deschise uşa temătoare şi se repezi spre biroul din faţă. Bibliotecarul de acolo terminase de aranjat vîscul şi se învîrtea cu scaunul.

– Barry, o auzi Joe spunînd. O şterg o clipă.

– Nu poate ieşi afară, zise Joe. Nu şi-a luat paltonul pe ea.

– Ar putea fi şansa noastră.

Trecură pe lîngă Barry, care nu se mai învîrtea şi arăta de parcă i se făcuse rău. Joe se opri în dreptul unei uşi cu geam.

– E la mijlocul coridorului, zise el uitîndu-se prin geam. Acolo e un telefon public. Cred că vrea să sune pe cineva.

– Atenţie, zise Twiggy, cînd el crăpă puţin uşa. Trebuie să ne furişăm pînă la ea. Tu ţine Fundibule şi borcanul gol, iar eu o să mă ocup de rest.

Pantofii cu toc înalt ai Lydiei ţăcăneau de-a lungul coridorului gol, dar Joe şi Twiggy o urmară în vîrful picioarelor. Lydia ridică receptorul şi introduse o monedă. Joe observă că-i tremura mîna. Se întoarse cu spatele şi formă un număr.

– Bună, zise ea. Eu sînt. Ascultă... Tocmai am fost martoră la ceva foarte... Te rog, nu mă întrerupe, dragă. Cred că e cineva pe urmele mele. Nu, nu exagerez...

– Acum! zise Twiggy.

Îi smulse receptorul din mînă Lydiei, şi îl trînti în furcă, în timp ce Joe îi punea bibliotecarei Fundibule în ureche. Înainte ca Lydia să-şi dea seama ce se întîmplă, Joe ridică borcanul gol, iar Twiggy îşi îndreptă bagheta spre ea şi, aruncînd o privire spre *Cartea lui Mabel*, începu să rostească vraja:

Tic-tac.
Timpul dezăvoreşte.
Amintirile alungă.
Şterge orice urmă.
Nimic să nu rămînă.

Un firicel de fum rozaliu se prelinse din urechea Lydiei şi intră în borcan.

– Bine, zise Twiggy. A mai rămas un pic de memorie acolo. Cu un strop de noroc, Ulfric nu va observa că am împrumutat puţintel...

– Ai luat borcanul ăla fără să ceri voie...?

– A trebuit, răspunse Twiggy. Nu mi l-ar fi dat nici dacă l-aş fi rugat de-o mie de ori. El crede că sînt prea tînără pentru a face vrăji adevărate. Toţi cei de la Urzica-Moartă cred asta.

Fata începu să înghesuie lucrurile la loc în geantă.

– Am terminat, hai să plecăm.

– Ce memorie i-ai dat? o întrebă Joe în timp ce alergau pe coridor. În spatele lor, Lydia începuse să clipească şi să se lovească cu palmele-n cap.

– Habar n-am! zise Twiggy zîmbind.

Joe împinse uşa ce dădea în sala principală a bibliotecii şi le văzu pe Esme şi pe mama sa stînd în picioare la birou. Esme strîngea o carte la piept. În timp ce bibliotecarul Barry ştampila cartea lui Esme, Joe auzi sunînd telefonul din hol.

Aruncă o privire înapoi. Prin geamul de la uşă, o văzu pe Lydia răspunzînd la telefon, dar nu se gîndi că ar fi ceva rău în asta.

Ninsoarea se oprise şi o singură frunză se răsucea în aer pe deasupra capetelor grăbite ale celor care îşi făceau cumpărăturile de Crăciun pe strada principală. Joe urmări cum frunza se îndreaptă cu iuţeală şi se opreşte pe umărul lui Twiggy. Simţi o adiere rece şuierîndu-i pe lîngă faţă.

– Pa, Cuthbert! spuse Twiggy, ţinînd frunza în mînă şi studiind-o cu atenţie. Ce pacoste! E un mesaj de la Patsy. Trebuie să plec.

– Ce zice? o întrebă Joe, holbîndu-se la frunza pe care nu se vedea nimic. Stai un pic... am crezut că ai rămas fără cerneală vrăjită.

– Winifred a reuşit să mai recupereze cîteva picături înainte să intre de tot în scîndurile din podea, îi explică ea. Mesajul spune: „Mişcă-te înapoi. Patsy.“ O, dar mai e şi un P.S. – dar se vede foarte prost.

Twiggy strînse din ochi să vadă mai bine.

– „Nu... Yule... foc... pentru tine...“ La naiba! Ce răutate!

– N-au de gînd să te lase să mergi la sărbătoarea voastră de Yule?

– Aşa se pare, zise Twiggy tristă. Cred că mi-am făcut-o cu mîna mea. I-am promis lui Patsy că o s-o ajut la prepararea poţiunii noi pe care a inventat-o şi am lăsat-o

baltă azi-dimineaţă ca să vin să te găsesc pe tine. Pun pariu că e neagră de furie.

– Îmi pare rău, zise Joe.

– N-are nimic. De fapt...

Twiggy îl apucă pe Joe de mînecă şi-l trase în dreptul uşii unui magazin.

– E perfect. Vor pleca spre Muntele Sfintei Agnes cu vreo două ore înainte de miezul nopţii. Odată plecaţi, o să încalec pe mătura mea şi o să vin la tine. Atunci o să mai pot arunca o privire la şarpele de pe valiza ta.

– Ne-am înţeles, zise Joe, luminîndu-se.

Se gîndise că şederea sa la Canterbury avea să fie anostă şi plictisitoare, dar, după cum stăteau lucrurile, nici că putuse să se înşele mai tare.

– Nu uita să laşi fereastra deschisă, îi strigă Twiggy, în timp ce se strecura pe sub braţul cuiva şi dispărea în mulţime.

– Joe! Joe! strigă mama lui.

Stătea în picioare pe nişte trepte, lîngă statuia unui bărbat solid îmbrăcat în robă şi cu o perucă cîrlionţată. Avea la ureche telefonul mobil. Îi făcu semn cu mîna lui Joe şi bîigui ceva în telefon. Băiatul îşi făcu loc prin mulţime, şi reuşi cu greu să ajungă la mama sa. Esme şedea pe piedestal şi citea din cartea cea nouă împrumutată de la bibliotecă.

– Credeam că eşti în spatele nostru, îi zise Merle, strecurîndu-şi telefonul în poşetă. Eşti aşa un pierde-vară, Joe. Dar ce s-a întîmplat cu micuţa ta prietenă?

– Twiggy? A trebuit să plece.

– Ce păcat, zise mama lui, stăpînindu-şi un căscat. Oricum, a intervenit o mică schimbare în programul nostru. Tocmai m-a sunat prietena mea, Brenda, de la primărie. A organizat o vînzare de produse în scop caritabil şi s-au ivit nişte probleme. Doi dihori se bat pentru

o bătrînă doamnă împăiată – vreau să zic, două doamne bătrîne se bat pentru un dihor împăiat. Brenda zice că treaba se complică. Au început să se bată cu poşetele. Prietena mea e la capătul răbdării. I-am spus că o să mă duc pînă acolo s-o ajut cumva înainte ca evenimentul să se transforme într-o hărmălaie în toată regula.

Merle se îmbujorase de nerăbdare.

– Mi-e foame, zise Esme.

Stomacul lui Joe chiorăi şi el în semn de aprobare.

– Uite, vă zic eu cum facem, spuse Merle cu vocea precipitată şi un zîmbet forţat. De ce nu mergeţi să mîncaţi ceva şi, de îndată ce reuşesc să restabilesc calmul la locul cu pricina, mă întorc să vă iau. Bine?

Se scotoci în buzunarul jachetei sale argintii matlasate şi puse cîteva monede în palma lui Joe.

– Trebuie să zbor acum, îngeraşii mei.

Le trimise două bezele şi o luă la goană pe scări.

– Hai, Esme, zise Joe, prinzînd mîna înmănuşată a surorii lui.

Băgă banii din cealaltă mînă în buzunar, şi luă sacoşele pe care Merle le lăsase rezemate de statuie.

– De ce se grăbeşte mereu mama să dispară? zise Esme. Crezi că se plictiseşte cu noi?

Joe ridică din umeri şi îşi făcu drum cu greu prin puhoiul de cumpărători.

Clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet prietenos cînd intrară în Crumbly Sponge[1]. În încăpere era cald. Joe îşi desfăcu fularul, în timp ce Esme încerca să găsească o masă liberă. Localul era aglomerată şi se auzea o zumzăială continuă, întreruptă doar de zăngănituri, sorbituri şi plescăituri.

---

[1] În traducere aproximativa – Biscuitul Sfarîmicios (n. tr.).

– Uite-acolo! anunță Esme, pășind pe scîndurile podelei cu cizmele ei galbene de cauciuc.

Îl conduse pe Joe printre cîteva măsuțe rotunde, trecură prin fața unui șemineu, și apoi pe lîngă un filodendron, care arăta de parcă voia să iasă din ghiveci. Sub plantă se afla o masă de două persoane, acoperită cu o față de masă albă, din dantelă, și cu două șervete roșii.

– Bine ochit, Ez, îi zise Joe. Se așeză și-i întinse meniul surorii sale. În cîteva secunde, apăru și chelnerița.

– Aș vrea un milkshake de pepene, cu fulgi de ciocolată și o prăjitură cu caramel, vă rog, zise Esme, desfăcîndu-și nasturii hăinuței din molton.

Joe comandă o Coca-Cola și un sandviș cu șuncă. În timp ce așteptau să le sosească mîncarea, Joe auzi scîrțîitul picioarelor unui scaun, iar frunzele filodendronului fremătară cînd cineva se așeză la masa de alături. Joe dădu la o parte cîteva frunze, ca să-i poată vedea pe nou-veniți.

Trase adînc aer în piept cînd văzu o mînă cu unghii vopsite în roșu-aprins, lăsînd pe podea un coș de răchită pentru pisici.

– E femeia fermecătoare din tren, șuieră el printre dinți, trăgînd cu ochiul printre frunzele plantei.

Zări niște bucle castanii și o mînecă din catifea neagră.

– O, super! O pisică! zise Esme, lăsînd deoparte cartea de la bibliotecă.

– Nu, Ez! îi spuse Joe, amintindu-și avertismentul femeii fermecătoare din tren. Nu te apropia de coș, s-ar putea ca pisicile alea să te zgîrie.

Joe se apropie și mai mult de filodendron, curios să afle despre ce vorbea femeia. Era atît de concentrat, încît de-abia observă cînd chelnerița îi aduse comanda.

– Asta nu-i de ajuns!

Femeia fermecătoare părea furioasă pe cineva.

– Eu mi-am respectat partea mea de înțelegere, nu? Pînă acum trebuia să afli ceva util.

Joe nu înțelese nimic din răspunsul bîiguit al interlocutoarei.

– Bețișoarele Sorții? se răsti femeia. N-am auzit niciodată de ele.

O cizmă neagră cu vîrf ascuțit apăru lîngă coșul pisicii.

– M-am săturat pînă peste cap de scuzele tale jalnice...

Lipindu-și capul de frunzele plantei, Joe o auzi pe interlocutoarea din fața femeii bălmăjind sfioasă ceva.

– Ce? mîrîi femeia. Nu, nu mai poți mînca încă o bucată de prăjitură.

Urmă un suspin de dezamăgire și o bolboroseală nedeslușită.

– Îți spun eu, pista s-a răcit. Sigur că i-am descusut, dar proștii n-au scăpat nici un cuvînt. Vor plăti pentru tăcerea lor. Trebuie să se fi descotorosit cumva de ea.

Tonul amenințător al femeii îi zburli părul lui Joe. Era fericit că nu fusese văzut dintre frunzele plantei.

Joe auzi zăngănitul unei cești așezate pe o farfurioară.

– E timpul să trecem la treabă, spuse femeia în șoaptă. Începem diseară. Termină de băut. Plecăm.

Se auzi o mișcare în coșul pisicilor, iar Joe văzu două perechi de ochi galbeni ca lămîia uitîndu-se la el. Se așeză repede înapoi pe scaun, își băgă genunchii sub masă, își luă sandvișul, dar n-apucă sa-l ducă la gură. Pe masă, se găseau o carte de la bibliotecă, un pahar gol cu un pai ros și cîteva firimituri pe o farfurie.

Scaunul era gol.

Sora sa, în vîrstă de șapte ani, dispăruse.

CAPITOLUL ŞAPTE

Prima criză de nervi

Joe scotoci ceainăria. Întrerupse conversaţiile oamenilor şi se aplecă să se uite pe sub mesele lor. Se blestemă că o neglijase pe sora sa. Probabil că ea se plictisise şi începuse să hălăduiască prin jur.

În timp ce îngenunchea pe o gogoaşă pe jumătate mîncată, un gînd înspăimîntător îi veni în minte. Dacă femeia cea fermecătoare era implicată în dispariţia lui Esme? Joe sări în picioare. Îşi roti ochii prin local, dar nici femeia, nici coşul ei nu erau de găsit.

– Esme! strigă Joe, năpustindu-se afară din ceainărie şi făcînd clopoţelul de la intrare să sune ca o alarmă. Esme! Unde eşti?

Joe se uită în toate direcţiile, încercînd s-o zărească pe soră-sa în mulţimea agitată. Intrase în panică.

– Hei! se auzi o voce din local. Hei, băiete!

Joe se întoarse şi o văzu pe chelneriţa care-i servise. Îşi scosese şorţul şi-l flutura în direcţia lui.

„O, nu! îşi zise Joe, cu inima cît un purice. Crede că am şters-o fără să plătesc."

Alergă spre ea, ridicînd din umeri pocăit, dar chelneriţa nu părea supărată.

– Am pierdut-o pe soră-mea... începu el, în timp ce ea-l însoțea pe ușa ceainăriei, conducîndu-l spre șemineu.

Acolo, picotind în spatele unei lăzi cu cărbuni, în poală cu o pisică tărcată și grasă, se afla Esme.

– E al proprietarului, zise chelnerița, aplecîndu-se și mîngîind motanul pe cap. Îl cheamă Dennis... și se pare că și-a găsit o prietenă nouă.

Joe se băgă în pat. Își ținea brațele încrucișate pe piept și tremura. Cu toate că avea ciorapi de lînă, trening și pulover, îngheța de frig. Perdelele se umflară, și fulgi de zăpadă intrară pe geam. Pluteau încet spre podea înainte de-a se topi în covorul roz. Joe se uită la ceas. Era unsprezece și trei minute.

Se ridică și deschise larg fereastra. Stătea aplecat peste pervaz în noaptea întunecată și fulgii de zăpadă care cădeau în jur păreau gri precum cenușa. Joe se gîndi la tatăl său care era în Scoția. La prognoza meteo de la știri se anunțase pentru noaptea aceasta viscol în regiunea Aberdeen. La ora ceaiului, Joe telefonase la motelul The Woolly Twistle din Tillygrundle. Vorbise cu o doamnă Allen, dar de-abia dacă înțelegea ce spunea. Se-auzea de parcă ar fi vorbit din fundul unui puț. După cîteva minute se auzi un bîrîit și legătura se întrerupse.

– Hai, Twiggy, vino odată! zise Joe, suflîndu-și în pumni. Grăbește-te!

Ceasul deșteptător ticăia pe noptieră, iar ritmul său monoton începuse să-l adormă pe Joe. Capul îi căzuse într-o parte și nu-și mai putea ține pleoapele deschise.

– Îî? Ce-a fost asta?

Auzi un fîșîit și se duse la fereastră.

– Twiggy? întrebă el prudent.

– La o parte! strigă o voce din noapte şi Joe văzu o siluetă cenuşie îndreptîndu-se spre el.

Se ghemui sub pervaz. Ceva se lovi de zid şi se auzi o bufnitură. Apoi un urlet înfundat.

– Ai grijă, mătură! zise Twiggy furioasă. Suceşte-te! Suceşte-te! Aşa. Acum dă-te puţin înapoi şi mai încearcă o dată. Străduieşte-te să nu intri în zid de data asta.

Stînd pe podea, Joe o privi pe Twiggy năpustindu-se pe fereastră, călare pe mătură. Cizmele sale zburară razant deasupra covorului şi ateriză destul de neîndemînatic, răsturnînd un coş de hîrtii.

– Nu-i rău, zise ea, mîngîind coada măturii. A fost cea mai bună aterizare a noastră de pînă acum.

Twiggy descălecă şi îşi rezemă mătura de un dulap.

– Bună, Joe, zise ea, scuturîndu-şi fulgii de zăpadă din păr. Iartă-mă, am întîrziat un pic.

– O să trebuiască să vorbeşti mai încet, şopti Joe, şi aprinse veioza de pe noptieră. Nu vrem să trezim pe nimeni.

– Iartă-mă, spuse Twiggy.

Se uită prin cameră şi dădu aprobator din cap.

– Ai o cameră drăguţă, Joe. Foarte confortabilă.

– Crezi?

Joe închise fereastra.

– O, da! Ei bine, unde ţi-e valiza aia?

Joe îngenunche şi scoase de sub pat valiza sa maro jerpelită. Twiggy o studie nerăbdătoare şi o întoarse.

– Acolo, zise ea, arătînd un colţ. Vezi?

– Nţ, zise Joe.

– Da, uitasem.

Twiggy băgă mîna în buzunarul pelerinei sale cu glugă şi îi întinse un săculeţ de catifea.

– O să ai nevoie de ăştia.

Joe desfăcu șnurul săculețului, lăsînd să-i alunece în palmă ochelarii fermecați. Și-i puse pe nas și un nor de culori nedefinite îi trecu prin fața ochilor. După cîteva secunde, reuși să vadă din nou limpede. Twiggy bătu nerăbdătoare cu degetul în valiză și privirea lui Joe se îndreptă spre locul indicat. Își trase sufletul și se apropie.

– Nu-mi vine să cred, zise el.

Chiar în colțul valizei era un șarpe încolăcit, de mărimea unghiei de la degetul său mare, desenat cu cerneală aurie.

– E o viperă, fără doar și poate, zise Twiggy, uitîndu-se la ea cu atenție. Exact cum am bănuit. Joe, acum povestește-mi ceva despre femeia aia din tren... cea cu șarpele în poșetă.

– Ăă... părea destul de comună. În jur de cincizeci de ani sau cel puțin așa cred. Avea părul cam ciudat. Era negru cu o șuviță cenușie. Nu prea a vorbit. A petrecut cea mai mare parte a călătoriei dezlegînd un rebus... numai că era în zadar.

– Ce vrei să spui? întrebă Twiggy.

– Păi... nu a putut să rezolve nici o definiție. N-a completat nici o pătrățică.

– Aha! exclamă Twiggy.

– Doar nu crezi...

– Folosea cumva un stilou?

Joe dădu din cap în semn de aprobare.

– Cerneală vrăjită! ziseră într-un glas.

– Ești sigură că e o idee bună? o întrebă Joe, umflîndu-și pernele și îndesîndu-le sub plapumă.

– O, da! răspunse Twiggy. Ai putea să apeși un pic perna aia. Acum e bine... Arată de parcă ai dormi în pat.

Nu cred că mama sau tatăl tău vor bănui ceva dacă-și vor vîrî nasul pe ușă.

– Mama și tatăl meu *vitreg*, o corectă Joe, și nu asta am vrut să spun.

– Atunci ce?

Twiggy deschise geamul și scoase mîna afară, ca să vadă dacă mai ninge.

– Ești sigură că o să poți controla mătura aia cu amîndoi călare pe ea?

– O să-mi dau toată silința, zise ea. O fi ea luată la mîna a doua, dar este o măturică zdravănă. Și binevoitoare, de asemenea.

Twiggy își coborî vocea și șopti:

– Numai că nu e prea *rapidă*.

– Aș putea trece eu mîine pe la tine. Mi-ar lua doar vreo douăzeci de minute de mers pe jos...

– Nu, zise Twiggy ferm. Trebuie să mergem acum, cînd ceilalți nu sînt acasă. Habar n-au că ți-am dat înapoi memoria. Winifred s-ar înfuria dacă ar afla. Nu se vor întoarce de pe Muntele Sfintei Agnes pînă-n zori, așa că vom putea să răsfoim în voie un exemplar din *Cine-i vrăjitoare?!* și să vedem dacă e trecută femeia asta.

– E ca un fel de *Who's Who?* întrebă Joe.

– Ăăă... da, așa cred. Cînd te alături unui sabat, îți trimiți datele personale editoarei volumului *Cine-i vrăjitoare?!* și ea te trece imediat în el. Există și un scurt paragraf despre mine la pagina patru sute șapte.

Twiggy zîmbi timid și se înroși pînă-n vîrful urechilor.

– Mă întreb cine-o fi femeia aia, zise Twiggy încălecînd pe mătură. Nu m-aș mira dacă s-ar dovedi că este membră a Sabatului Viperei. Asta ar explica de ce avea un șarpe în poșetă – și de ce a desenat o viperă pe valiza ta.

Twiggy mîngîie coada măturii.

– Hai, suie-te, şi ţine-te bine!

Joe stinse lumina, îşi trase fermoarul de la geacă, se urcă pe mătură şi o prinse de mijloc pe Twiggy. Aruncă o privire la smocul de nuiele din spatele său.

– O vrăjitoare adevărată n-ar trebui să aibă o pisică în spatele ei? o întrebă el mucalit.

– O, nu pomeni de asta! zise Twiggy. Şi-aşa a fost destul de greu să le conving să-mi dea mătura asta. Ar fi trebuit să mă înveţe să fiu vrăjitoare, dar ele mă tratează ca pe o sclavă. Îmi petrec toată ziua scriind foiţe, lustruind cizme şi preparînd la nesfîrşit ceşti de ceai de urzică-moartă. Pînă acum, am luat doar trei lecţii de zbor. În regulă, mătură, sus, sus şi... pe-aici ţi-e drumul!

Înainte ca Joe să apuce să se răzgîndească, mătura se ridică, se suci uşor spre stînga şi ţîşni înainte.

– Picioarele sus, coatele pe lîngă corp, zise Twiggy în timp ce mătura îşi făcea drum prin fereastra cea mică.

Odată ieşiţi afară, mătura se luptă, smucindu-se să nu coboare pe pămînt. Apoi Twiggy trase de coada măturii şi urlă cu voce panicată cîteva cuvinte. Mătura tremură uşor, îşi mişcă mănunchiul de nuiele şi începu să urce.

Lăsară în urmă grădina lui Joe, zburară apoi razant pe deasupra unui acoperiş (evitînd cu greu hornul) şi virară la dreapta. Joe privi în urmă. Printre fuiorii învîrtejiţi de fulgi de nea de-abia dacă putea întrezări cîteva luminiţe. La porunca lui Twiggy mătura se lăsă mai jos, iar Joe observă că urmau linia felinarelor de pe marginea străzii. Vîntul îl biciuia, iar fulgii îi ardeau obrajii, dar el abia dacă băga în seamă disconfortul. Un amestec straniu de teamă şi exaltare clocotea în el şi, cînd în sfîrşit aterizară, nu-şi putu stăpîni un zîmbet.

– Ai pățit ceva? întrebă Twiggy în timp ce deschidea ușa dărăpănată, de culoare violet, cu o atingere a baghetei. Cred că ți-a înghețat fața.

– N-am nimic! zise Joe. Ascultă, a fost fantastic! Parcă spuneai că mătura ta e înceată. A zburat cu vreo sută și ceva de kilometri pe oră!

– Mă bucur că ți-a plăcut, zise Twiggy, dar să știi că măturile mai noi pot să meargă *mult* mai repede decît asta.

– Vag, zise Twiggy, trecîndu-și cu repeziciune degetele peste indexul de la sfîrșitul tomului *Cine-i vrăjitoare*. *Foarte* vag, Vespertine, Violent...aah, aici... Sabatul Viperei. Sînt treisprezece articole sub el. N-ar trebui să ne ia prea mult ca s-o identificăm pe misterioasa noastră pasionată de cuvinte încrucișate.

Twiggy își linse degetul arătător și începu să răsfoiască volumul gros, îmbrăcat în piele, în timp ce Joe se rezema de o pernița și își sprijinea picioarele de-un teanc de cărți pus de Twiggy între cele două fotolii.

– De ce unul e roșu, iar celălalt albastru?

– Ce? întrebă Twiggy, a cărei privire aluneca asupra unei pagini.

– Fotoliile. Nu prea... se potrivesc, nu crezi?

Joe căscă și pleoapele începură să i se închidă.

– Patsy și Rose, zise Twiggy, fără să-și ridice ochii. Patsy e înnebunită după roșu, iar lui Rose îi place albastru. Sînt foarte încăpățînate. Ar fi trebuit să le vezi bătîndu-se cînd a trebuit să alegem culoarea ușii de la intrare. Amîndouă și-au îndreptat în același timp bagheta spre ea. De aceea e violet... Bine, femeia aia avea un ochi acoperit?

– Hî?

Twiggy oftă.

– Joe, sper că n-ai de gînd să adormi. Cred că ştii că e important.

Joe clipi de cîteva ori şi încercă să pară vioi.

– Nu, nu avea nici un ochi acoperit. În nici un caz.

– Aşa, deci nu a fost... Olive Creeper. Să vedem... pagina cincizeci şi nouă...

Joe îşi plimbă ochii peste focul din şemineu şi peste harta Insulelor Britanice. Se încruntă văzînd numărul mic de steguleţe înfipte în ea.

– Cum se face că sînt atît de puţine vrăjitoare?

– Nimeni nu ştie. Numărul lor a tot scăzut în... da... în ultimii douăzeci de ani. E îngrijorător. Ah!... părea alergică la sfeclă?

– Cum să-mi dau seama de asta?

– Corect! Ei bine, dar ai observat cumva dacă avea vreun dinte?

– Sigur că avea!

– Atunci, asta o scoate din discuţie pe Lottie Grouch. Se pare că i-au căzut dinţii în 1950. A fost izbită în gură de o rachetă vrăjită de tenis. Oribil. Hm...

Twiggy mai dădu cîteva foi deodată.

– Deci, ce te face atît de specială? întrebă Joe, ridicîndu-şi picioarele de pe vraful de cărţi şi luînd-o în mînă pe cea de deasupra.

Era exemplarul broşat al lui Twiggy din *Cartea lui Mabel*. Se deschise la o poţiune pentru vindecarea Bolilor înspăimîntătoare.

– Ce vrei să spui?

– Păi, mi se pare că arăţi normal, mărturisi Joe. Cum se întîmplă ca o persoană să devină vrăjitoare? Cum îţi capeţi puterile magice?

– A, păi, nu ştiu sigur, zise Twiggy. Se întîmplă sau nu, pur şi simplu. *Aşa*... Îi creştea cumva anghinare din urechi?

– Atunci, nu e ceva din familie?

Twiggy dădu din cap nervoasă.

– Patsy zice că e ceva întîmplător. Joe, acum concentrează-te! Îi creştea anghinare...

– Nu.

– Eşti sigur?

– Cred că aş fi observat.

Twiggy îi aruncă o privire.

– Corect, dar ce zici de asta atunci – Harriet Perkins. Are patruzeci şi şase de ani, culoarea ei preferată e roz... are ca animal de companie un şarpe care se poate transforma într-o mulţime de instrumente de scris... iar printre hobby-urile ei se numără colecţionarea de cazane vechi şi rezolvarea rebusurilor dificile.

– Da. Asta pare să fie, zise Joe îndreptîndu-şi spatele.

– Bine.

Twiggy zîmbi cu gura pînă la urechi.

– În sfîrşit, ajungem undeva. Acum, spune-mi tot ce s-a întîmplat în trenul ăla...

CAPITOLUL OPT

Scena unei crime

– Încă nu pot să cred că bărbatul cu telefonul mobil era tot o vrăjitoare, zise Joe, întinzîndu-și brațele deasupra capului și căscînd. Pot bărbații să fie vrăjitori?

– O, sigur că da, zise Twiggy. Dar nu multe sabaturi le permit să li se alăture. Vrăjitoarele femei pot fi foarte înfumurate și pot avea reguli foarte rigide, știi? E destul de nedrept, zău așa. O să întîlnești vrăjitori doar în sabaturile moderne de azi.

– Voi îl aveți pe Ulfric, nu?...

– Sau cele care sînt cu adevărat disperate, încheie Twiggy. Nu prea sîntem pretențioși aici la Urzica-Moartă. O, Joe... dac-am putea avea un al șaselea membru am putea fi tratați ca un sabat adevărat. Vezi, de-aia am fost azvîrlite din Stubble End. Cele din Pipistrelle se dădeau în vînt după sat și asta a fost. Au spus că sînt mult mai îndreptățite să stea acolo. Dora Benton ne-a numit „o adunătură pestriță de perdanți".

– Un picuț cam dur... adică, să vă facă să vă mutați din casa voastră, observă Joe.

– O, nu. Locuim în aceeași casă, zise Twiggy. A trebuit doar s-o mutăm, asta-i tot. Vraja e destul de

complicată. Separă două clădiri şi o strecoară pe-a noastră între ele.

– Şi vecinii nu observă?

– În general, nu... dacă alegi locul potrivit. Oamenii obişnuiesc să-şi vadă de drum, cu ochii în pămînt, nu-i aşa? Cu toate astea, l-am cam speriat pe lăptar, dar Winifred a presărat nişte Praf de Zăpăcit pe pragul nostru de la intrare şi asta a dat rezultate. Bietul lăptar era aşa buimac, încît nu-şi putea aminti dacă fusese sau nu acolo vreo casă.

– Trebuie să fie nemaipomenit să fii vrăjitoare! zise Joe cu invidie.

Twiggy zîmbi.

– Da, uneori, dar, cum să zic, poţi fi destul de singur...

Uimit de tristeţea din glasul ei, Joe se uită la Twiggy. Stătea tolănită în fotoliul albastru, cu picioarele atîrnînd peste braţul acestuia. Avea o privire pierdută. Tunica sa neagră era plină de petice şi decolorată, ciorapii negri de lînă îi erau găuriţi, iar cizmele – julite şi murdare de noroi.

Joe se gîndi la ceilalţi membri ai Sabatului Urzicii-Moarte. Nici unul nu era de-o vîrstă apropiată de-a ei şi, deşi nu se purtau urît cu ea, Urzicile-moarte o considerau, fără-ndoială, o subalternă: o servitoare care trebuia să facă ce i se spune. Îşi aminti expresia entuziastă de pe chipul ei, cînd năvălise în casa lor cu tricicleta vrăjită. Twiggy nu fusese nici cît negru sub unghie supărată pe el cînd se ciocnise de taburetul ei şi-o răsturnase. Se purtase de parcă sosirea lui fusese cel mai senzaţional lucru care se întîmplase în anul acela. Poate pentru ea, chiar aşa şi era.

– Pretinzi, aşadar, că bărbatul cu telefon mobil nu e nimeni altul decît Aubrey White? zise Joe.

– Da, încuviinţă Twiggy, consultînd *Cine-i vrăjitoare?!*. Şi reiese că Aubrey White este chiar conducătorul Sabatului Viperei. E ceva întru totul neobişnuit ca un bărbat-vrăjitor să ocupe o astfel de funcţie. Trebuie să fie *extrem* de deştept.

Joe se gîndi la călătoria cu trenul. Lui i se păruse că omul era genul prietenos, mai degrabă zăpăcit, şi niţel cam prostănac.

– Nu mi s-a părut aşa inteligent, murmură Joe. Eşti sigură că el *a fost?*

Twiggy îşi drese glasul.

„Aubrey White", citise ea, urmărind cu degetul pe pagină, „s-a născut la Leatherhead. Are tatuată o viperă cu corn pe încheietura mîinii stîngi"...

– Mmm... asta se potriveşte, confirmă Joe. Am crezut că e litera „S", dar s-ar putea să fi fost, de fapt, un şarpe.

În ciuda programului încărcat pe care-l are, în calitate de conducător al Sabatului Viperei, a promovat de curînd examenele de chiromanţie, şi studiază pentru a deveni vrăjitor profesionist la cursurile serale"... bla-bla-bla... ah... aici am rămas... „Aubrey este înnebunit după *dropsuri*, prăjituri şi alte fleacuri"... Vezi, ţi-am spus eu, îi aminti triumfătoare Twiggy.

– Nu pot să neg, admise Joe. Bărbatul din tren avea într-adevăr o pungă cu bomboane. Dar încă nu sînt pe de-a-ntregul convins.

Twiggy ridică din umeri. Apoi se aplecă şi scoase un dicţionar verde şi jerpelit din vraful înalt de cărţi de pe covoraşul din faţa şemineului. I-l dădu lui Joe.

– N-ai vrea să cauţi „chiromanţie", te rog. Nu ştiu ce-nseamnă.

Twiggy îi spuse cuvîntul pe litere.

– Acum tot ce-avem de făcut este să aflăm cine-i femeia fermecătoare.

Îşi trecu degetul peste indexul din *Cine-i vrăjitoare?!*.

– Poate nu face parte dintr-un sabat. Aici nu e nici un coş pentru pisici sau creion roşu de buze sau... cum ai zis că erau cizmele ei?

– Negre cu vîrful ascuţit, zise Joe, cercetînd dicţionarul. Ştii, păreau pline de viclenie.

– Şirete, nu? zise Twiggy.

Lui Joe i se făcu pielea de găină.

– Am... Am văzut-o azi în ceainărie?

– Pe cine? Pe bătrîna Şireată?

– Mda... am încercat să ascult ce vorbea cu cineva. Pe Şireata o enervase cineva, asta-i sigur. N-am prea înţeles ce spunea, dar mi-a dat fiori. Nu m-aş mira dac-aş afla că *e* vrăjitoare.

– O, crede-mă, este vrăjitoare, zise Twiggy convinsă, şi se pare că Şireata s-a luat la bătaie în tren cu cei doi membri ai Sabatului Viperei. Parcă ai spus că s-a oprit lumina în vagon, corect?

– Da, încuviinţă Joe, cînd trenul a oprit în gara Stubble End.

– Unul dintre ei trebuie să fi făcut Vraja de Eclipsare, zise Twiggy, pentru ca restul pasagerilor să nu poată vedea ce se petrece. Totuşi, a fost cam riscant. Nu e prea înţelept să practici magia în faţa... cum să-ţi explic eu... a celor *ca tine*. Poate stîrni vîlvă.

– Apoi am văzut scînteierile acelea de lumină... ca şi cum cineva ar fi aprins nişte chibrituri...

– Baghetele, zise Twiggy pe un ton atoateştiutor. Probabil că-şi făceau unii altora vrăji într-o veselie...

– Eu n-am auzit nimic, zise Joe. De fapt, era o linişte de mormînt.

– O luptă în tăcere, zise Twiggy. Durează ani de zile ca să o stăpîneşti. Doar cele mai experimentate vrăjitoare o pot face.

– Crezi că şarpele şi pisicile din coş...

– Au participat şi ele la încăierare, după cîte se pare. Reaminteşte-mi ce s-a întîmplat cînd s-a aprins din nou lumina...

– Ăăă... atunci m-am dat jos din tren, zise Joe. Tot ce-am văzut a fost silueta Şiretei stînd la geam.

– Nici urmă de Harriet sau Aubrey?

– Îî... nu i-am văzut. Nu.

– O, Doamne! zise Twiggy încetişor.

Joe înghiţi în sec. Nu-i venea să întrebe ce s-ar fi putut alege de cei doi. Era limpede că pierduseră lupta cu Şireata. Încercă să nu se mai gîndească la soarta Viperelor şi-şi vîrî nasul în dicţionar unde găsi cuvîntul pe care-l căuta.

– „Chiromanţia este o modalitate de a prezice viitorul“, citi Joe cu voce gravă, „prin studierea liniilor din palma unei persoane“...

– O, exclamă Twiggy, ce interesant! Acum uită-te după Beţişoarele Sorţii. Am vrut ieri să verific ce înseamnă, dar am uitat.

– Beţişoarele Sorţii, repetă Joe, încruntîndu-se. Am mai auzit undeva de astea...

– Patsy le-a pomenit în Descîntecul de Rupere a Vrăjii, zise Twiggy. Cînd a transformat la loc tricicleta în mătură.

– Mda... posibil, zise Joe, fără convingere.

Se uită în dicţionar, dar nu găsi cuvîntul pe care-l căuta. Să ştii că nu e trecut aici.

– Trebuie să fie!

– Ei bine, nu e, zise Joe cu voce obosită.

Îi arătă dicționarul lui Twiggy.

– Vezi, nici pomeneală de Bețișoarele Sorții.

– Ce ciudat!

Joe oftă.

– Acum putem să ne oprim? Seamănă prea mult cu temele pentru acasă. Ai ceva de mîncare? Sînt leșinat de foame.

– S-ar putea să mai fi rămas ceva din budinca de Yule, zise Twiggy, închizînd volumul *Cine-i vrăjitoare?!* și ridicîndu-se din fotoliu. Și ți-aș mai putea face un ceai de urzică-moartă...

– Fără ceai, mulțumesc, zise repede Joe.

Scoase limba ca să vadă dacă mai era verde de la dușca pe care-o băuse noaptea trecută.

– Îți spun sincer că n-am băut niciodată ceva mai dezgustător.

Joe auzi zgomote din bucătăria, a cărei ușă era ascunsă în spatele unui fișier. Apoi Twiggy își făcu apariția cu o farfurie mînjită de ceva cafeniu.

– Sînt sigură că pe farfuria asta era o felie mare de budincă de Yule, dar a dispărut, bombăni Twiggy, îndreptîndu-se spre Joe. N-au mai rămas decît firimituri. Ceva nu e în ordine, zise ea sumbru.

– Serios? se miră Joe, care stătea lîngă biroul lui Patsy.

Ținea în mînă săculețul de catifea cu ochelarii magici, pe care Twiggy îl rugase să-i pună la loc în sertarul de sus.

– Cred că ar trebui să te uiți la *asta.*

Twiggy rămase cu gura căscată.

– Cum naiba s-a întîmplat una ca asta?

Pe biroul lui Patsy era aceeaşi harababură ca de obicei. Tot felul de borcane şi sticluţe stăteau alături de farfurioare pline de prafuri, şi stative de eprubete cu lichide tulburi. În faţa acestor recipiente se afla un caiet de notiţe care zăcea deschis la o anumită pagină. Patsy mîzgălise în partea de sus a foii „Poţiune de Recreştere". Biroul era plin de pete şi zgîrieturi, dar ceea ce merita, într-adevăr, atenţie era o picătură de mărimea unei alune, de culoare verde-pal. Chiar de sub această picătură ieşea o rămurică de copac, cu frunzuliţe ovale şi lucioase încolţind pe ea.

– Fag, zise Twiggy, cu disperare în glas.

Rupse o frunzuliţă şi o lăsă să cadă pe podea.

– La fel ca biroul, desigur.

Twiggy oftă şi-şi duse o mînă la frunte.

– Asta înseamnă c-o să avem necazuri.

Joe se uită la caiet.

– Poţiune de Recreştere, murmură el. Încerci să-mi spui că biroul a început să se transforme la loc în copac?

– Da, zise Twiggy. Chiar aşa. E vorba de noua poţiune a lui Patsy, cea la care i-am promis c-o s-o ajut. Dar te-am urmărit pe tine prin Canterbury. E cu adevărat mîndră de ea şi nu-i de mirare! Dacă s-ar fi vărsat mai mult decît picătura de pe birou, am fi avut un copac care ieşea prin acoperiş.

– Oare merge şi cu asta? întrebă Joe, scoţînd o bucată mică de metal din buzunar. Tatăl meu vitreg mi-a arătat ce a găsit cu detectorul său de metale. A trebuit să mă prefac interesat şi mi-a dat-o mie. Zicea c-ar putea fi o bucăţică dintr-o monedă veche sau ceva de genul ăsta. Aveam de gînd s-o arunc.

Înainte ca Twiggy să-l poată împiedica, Joe cufundă bucăţica înnegrită de metal auriu în Poţiunea de Recreştere. O luă apoi în palmă şi privi cum se măreşte şi se

transformă într-un mic pandantiv triunghiular, cu o piatră de culoare roşu-închis, în mijloc.

– Ua! Gordon o să-nnebunească atunci cînd o să-i arăt chestia asta! Trebuie să fie foarte-foarte veche! Cred că e aur adevărat – iar piatra, granat. Uită-te şi tu, Twiggy! Poţiunea asta e minunată!

– Of, zise Twiggy. Mmm.

Joe era dezamăgit că ea nu se arăta cîtuşi de puţin interesată de pandantivul lui. În schimb, părea s-o fascineze lăstarul. Se holba la el cu o expresie confuză pe chip. Apoi aruncă o privire la farfuria goală pe care-o ţinea în mînă. Făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

– Joe, zise Twiggy, apucîndu-l de braţ.

Apoi se uită îngrijorată în jur.

– Ce e? o întrebă Joe.

– Şşş!

Twiggy duse un deget la buze.

– S-ar putea să mai fie încă aici, îi şopti ea.

– Cine? întrebă Joe, în timp ce se ferea ca Twiggy să-i acopere gura cu mîna. Ce vrei să spui?

– Hoţii, şopti fata. Am fost prădaţi.

– Eşti sigură?

Se uită în jur, la haosul din încăpere, încercînd să-şi dea seama dacă cineva scotocise prin lucrurile vrăjitoarelor. Camera părea neschimbată: o învălmăşeală de cărţi, hîrtii, ornamente stranii şi mult prea multă mobilă pentru un spaţiu atît de modest. Îi era imposibil să spună dacă era ceva nelalocul lui.

– Absolut! şopti Twiggy îmbufnată. Au furat ultima bucată de budincă de Yule şi au luat Poţiunea de Recreştere a lui Patsy. Cînd a plecat la Muntele Sfintei Agnes, aceasta se afla pe biroul ei într-o sticluţă conică. M-a făcut să-i promit că n-o să mă ating de ea. Hoţii trebuie s-o fi

şterpelit în noaptea asta, cînd eu am venit să te aduc aici. Ei trebuie să fi vărsat picătura asta de poţiune.

Twiggy studie cu nervozitate încăperea.

– Mă întreb pe ce altceva or fi pus mîna. Poate chiar acum ne privesc.

– Asta e! zise Joe în timp ce cobora tropăind scările în spirală. Am cercetat toată casa şi nu este nimeni aici. Nu aveţi vreo poliţie a vrăjitoarelor sau pe cineva pe care să putem chema?

– Nu, răspunse Twiggy, strîngînd bagheta în mînă şi ţinînd-o în faţă. Dar cred că ar trebui să-i trimit cît mai repede o frunză lui Winifred şi celorlalţi.

Deodată îl apucă pe Joe de braţ şi ţipă isteric:

– Oh, dar am rămas fără cerneală vrăjită!

– Nu poţi folosi cerneală obişnuită? îi propuse Joe calm. La urma urmei, e o urgenţă.

– Ai dreptate. Aşa o să fac. Cerneală obişnuită. Bună idee!

Twiggy se duse la biroul ei şi îl deschise. Ei, şi-acum, oare unde am pus frunzele alea nescrise...

– E o ruşine ce s-a întîmplat cu sipetul lui Ulfric! zise Joe, ghemuindu-se în spatele biroului lui Ulfric, şi trecîndu-şi degetele peste uşa spintecată a cufărului de lemn. Încuietorile fuseseră sparte şi lucrurile dinăuntru zăceau aruncate pe podea. Borcane cu pîcle colorate înăuntru alunecaseră în cîte un colţ întunecat sau ajunseseră sub biroul lui Ulfric. Joe începu să le adune şi să le aşeze cu atenţie la loc în cufăr. Apoi ridică nişte cărţi care fuseseră azvîrlite.

Se apropie de un jurnal gros ale cărui foi fragile, îngălbenite, se desprinseră din cotor. Pe una din pagini era

o urmă de pantof, iar Joe o şterse cu degetul. Dedesubt se puteau citi notiţele zilei de 31 august, scrise cu nouăsprezece ani în urmă. Cuvintele fuseseră scrise cu o cerneală de culoare indigo, uşor decolorată.

– „Cereale cu lapte la micul dejun", citi băiatul. „Participat la licitaţia de la Ilfracombe. Achiziţionat un obiect extrem de rar – aparţinînd lui F.F.! Gogoşele cu unt la ceai. Baie. Culcare."

Joe zîmbi. Se pare că Ulfric nu vorbise niciodată prea mult. Strecură pagina între celelalte şi le vîrî pe toate între copertele îndoite.

– Am terminat! zise Twiggy, punînd deoparte stiloul şi recitind mesajul scris pe frunză. Îţi mulţumesc că ai mai strîns pe-aici, Joe. Au cam făcut mizerie hoţii, nu? Ce urît din partea lor să spargă încuietorile de la cufărul lui Ulfric. O simplă Vrajă de Dezăvorîre ar fi rezolvat problema.

– Hm, făcu Joe şi-i zîmbi lui Twiggy. Tu ai fi ştiut asta, nu-i aşa? Doar şi tu ai spart cufărul ăsta ca să furi borcanul în care se afla memoria mea.

– Poate, zise Twiggy, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget, dar nu a fost *furt*. Nu *propriu-zis*.

– A-ha! Dar cum se face, atunci? Cum ai reuşit să scoţi exact memoria de care aveai nevoie?

– E o chestiune de tehnică.

Twiggy îşi scoase capul pe geam şi începu să fluiere.

– Ei ? o întrebă Joe cînd fata îşi retrase capul.

Twiggy îşi încrucişă braţele.

– De ce te interesează aşa de tare? Bine, bine, zise ea cînd îi zări privirea rugătoare. Dacă vrei cu adevărat să ştii, este o problemă de concentrare. Îţi fixezi bine în minte data şi intervalul orar.

– Asta-i tot?

– Da, zise Twiggy iritată. Îmi pare rău că te dezamăgesc, Joe. De fapt, e foarte dificil. Odată ce-ai început vraja, nu-ţi poţi permite să te laşi distras, pentru că altfel ai putea şterge toată memoria persoanei respective.

– De-aia nu te-ai putut întrerupe la bibliotecă, observă Joe, chiar dacă ţi-ai dat seama că Lydia urmărea ce faci.

– Aşa e, zise Twiggy.

Se holbă afară pe geam şi o boare de vînt îi răvăşi uşor părul.

– O, unde *eşti*, Cuthbert?!

Joe puse jurnalul rupt deasupra unui vraf de cărţi din cufărul de lemn al lui Ulfric. Apoi închise capacul, aranjă cîteva obiecte de pe biroul lui Ulfric şi se duse la fereastră lîngă Twiggy.

– Ai dat de el? întrebă Joe.

– Nu, zise Twiggy, strîngînd o frunză în mînă. Lui Cuthbert nu i-a luat niciodată atîta timp pînă acum. Nu înţeleg ce-l reţine.

Îşi lăsă umerii în jos şi oftă.

– O, Joe... măcar dac-aş fi rămas aici! M-aş fi putut ascunde cînd au intrat hoţii. Aş fi ştiut cel puţin cine sînt. Cum o să-i explic toate astea lui Winifred? O să vrea să ştie unde mă aflam cînd s-a produs spargerea. O să trebuiască să-i destăinuiesc totul. Ar putea chiar să mă alunge din Sabatul Urzicii-Moarte...

– Sînt sigur că Winifred nu va face asta, o linişti Joe. E păcat că nu aveţi un cîine de pază. Cîinele meu, Hamish, ar fi lătrat la cel mai mic semn al unui intrus.

– Măcar dacă Rose ar fi lăsat-o acasă pe Ishtar, mai zise Twiggy.

– Da, încuviinţă Joe, atingîndu-şi locul în care, cu o zi în urmă, îşi înfipsese pisica ghearele.

– O, asta e! Squib. Uitasem de el.

– Cine? întrebă Joe.

– Squib e pisoiul lui Patsy, îi explică Twiggy, recăpătîndu-şi culoarea din obraji. Ea îl transformă întruna în altceva... bietul motan! Lipseşte de cîteva săptămîni şi pun pariu că e undeva în camera asta. Trebuie să fi văzut *totul*.

– Şi la ce foloseşte asta? o întrebă Joe. Doar dacă nu cumva ştii la perfecţie limba *pisicească!*

Un rînjet satisfăcut apăru pe faţa lui Twiggy.

– Să nu-mi spui c-o ştii! zise Joe. Chiar poţi să vorbeşti cu pisicile?

– O, da! recunoscu Twiggy. E uşor. Să-l provoc la discuţie pe Squib nu va fi o problemă.

Examină cu atenţie încăperea înţesată de lucruri şi zîmbetul îi păli.

– Desigur, mai întîi va trebui să-l găsim.

CAPITOLUL NOUĂ

Tîrgul de la Miezul Nopţii

Pe biroul lui Winifred se aflau două grămezi de agrafe de birou; Joe alese o agrafă din grămada mai mică şi o ridică.

– Un pic mai sus, te rog, îi zise Twiggy, umezindu-şi buzele şi pregătindu-se să-şi îndrepte bagheta spre agrafă.

Joe îşi simţea capul greu de somn şi nu reuşea să ţină agrafa dreaptă în mînă.

– Concentrează-te, Joe, îi zise Twiggy. Trebuie s-o ţii nemişcată.

– Gata? o întrebă Joe.

Fără s-aştepte vreun răspuns, Joe aruncă o privire la exemplarul din *Cartea lui Mabel*, care era deschis pe biroul din faţa lui.

– „În numele Pietrelor Destinului..." recită el cu un aer obosit.

– E-n regulă, îl întrerupse Twiggy. Mulţumesc, de-acum am învăţat-o pe dinafară.

– Trebuia să mă gîndesc la asta, zise Joe morocănos. În definitiv, aceasta este a o sută cincizeci şi noua agrafă. Nu poţi să-ţi fluturi pur şi simplu o dată bagheta pe deasupra tuturor? Ar fi mult mai rapid.

– Ştii că vraja nu merge aşa, Joe. Poţi s-o faci doar cu un obiect o dată. Acum, ţine dreaptă agrafa...

Îşi drese glasul şi începu:

În numele Pietrelor Destinului
şi al Beţişoarelor Sorţii,
recapătă-ţi
fostul tău sine!

Vîrful agrafei scoase un sfîrîit şi cîteva scîntei amărîte pîlpîiră deasupra ei. Nu se întîmplă nimic.

Joe se holbă la Twiggy şi lăsă agrafa în grămada mai mare.

– Surpriză! Surpriză! exclamă el. După cum ţi-am mai spus, nu cred că Patsy şi-ar fi transformat pisica într-o agrafă de birou. Ce-o să zică Winifred cînd o să descopere că i-ai distrus fără rost statueta furnicarului-african?

Twiggy nu-l băgă în seamă.

– Următoarea! i-o tăie Twiggy scurt.

– Bine, bine. Oricum, au mai rămas doar cîteva.

Peste vreo două minute, Twiggy încheiase de rostit Descîntecul de Rupere a Vrăjii asupra fiecărei agrafe din sediul Sabatului Urzicii-Moarte, şi nici una din ele nu se dovedi a fi o pisică neagră pe nume Squib.

– Şi-acum, ce mai facem? o întrebă Joe, acoperindu-şi un căscat uriaş cu dosul palmei. Ai încercat cu preşul de la intrare, cu trei benzi de magnetofon, cu toate sticluţele de pe biroul lui Patsy şi cu o sută şaizeci şi şase de agrafe de birou – asta dacă am numărat eu corect. Te rog, nu-mi spune că o să începi cu acele de gămălie!

– Atunci, sugerează *tu* ceva! zise Twiggy, uitîndu-se disperată prin cameră. Squib a dispărut acum două săptămîni – căutăm deci un obiect care şi-a făcut de curînd apariţia, ceva ce poate fi uşor trecut cu vederea...

– Dar, spune-mi şi mie, cine e Mabel asta? întrebă Joe, în timp ce răsfoia îmbufnat cartea ei.

– Mabel Crump este cea mai mare vrăjitoare care-a existat vreodată, îi răspunse Twiggy, în timp ce îndrepta bagheta spre un prespapier dintr-o piatră cu puteri magice, şi murmura în şoaptă descîntecul. Prespapierul rămase neschimbat şi Twiggy oftă.

– Mabel a trăit în epoca elizabetană. Ştii, era uimitor de sclipitoare. Cele mai multe dintre descîntecele şi poţiunile pe care le folosim noi au fost inventate de ea cu sute de ani în urmă. Şi Patsy e într-un fel o inventatoare, iar Mabel este, fără discuţie, eroina ei! Ai grijă, n-o îndoi! zise Twiggy cînd Joe întoarse cartea să studieze prezentarea de pe copertă.

– „În 1596, la frumoasa vîrstă de douăzeci şi doi de ani“, citi Joe, „Mabel Crump a scris cea mai valoroasă carte din istoria literaturii vrăjitoarelor: *O carte de descîntece, poţiuni şi alte chestiuni vrăjitoreşti*, care, mai tîrziu, a primit un titlu mai simplu, *Cartea lui Mabel*. De la traducerea ei, în 1848, *Cartea lui Mabel* a devenit, în toată lumea, un bestseller.“

Twiggy dădu din cap, cu mîndrie.

– Şi n-o să ghiceşti *niciodată* unde s-a născut!

– Unde? o întrebă Joe.

– La Stubble End.

– O, deci de-*asta* vrea toată lumea să locuiască acolo! zise Joe. E locul de naştere al faimoasei Mabel Crump.

– Da, admise Twiggy. Vezi tu, e o mare onoare!

– Stai un pic! zise Joe, recitind informaţiile de pe copertă. Mabel era englezoaică, nu?

– Mda, zise Twiggy, evaziv, aplecîndu-se peste umărul lui Joe.

– Atunci de ce-a fost nevoie să fie tradusă cartea?

Joe făcu ochii mari.

– Şi de ce n-a fost tradusă timp de peste două sute cincizeci de ani?! A fost scrisă în vreun cod sau ceva de genul ăsta?

– Nu, zise Twiggy, ridicînd vaza cu buruieni veştejite de pe biroul lui Winifred.

– Păi, atunci de ce?

– Chiar vrei să ştii?

– Da.

– Bine... Mabel avea un scris îngrozitor. Nimeni nu putea înţelege un cuvînt! Şi-atunci, cam acum două sute de ani, un specialist în lingvistică s-a ocupat de carte şi a reuşit să-i dea de cap. A fost o muncă de-o viaţă, ţine minte!

– Aşa deci, zise Joe dezamăgit.

– Aici! zise Twiggy. Ţine asta.

Luă în mînă o plantă ofilită, cu frunze în formă de inimă.

– Nu e prea drăguţă, nu? observă Joe, ridicînd-o. Nu ştiu de ce s-a mai obosit Winifred s-o pună şi pe *asta* în vază. Eu aş fi azvîrlit-o direct în grămada de gunoi din grădină.

– E o urzică-moartă, zise ofuscată Twiggy. Winifred ţine întotdeauna una pe biroul ei. În definitiv, *este* emblema noastră. Ştiu că nu e prea inspirată...

Rosti Descîntecul de Rupere a Vrăjii şi îşi flutură bagheta.

Pe măsură ce scînteile verzi atingeau frunzele veştejite se auzi un sunet şuierător şi o pereche de firişoare mici şi negre începură să-şi facă apariţia din frunze, îngroşîndu-se şi ramificîndu-se, pînă cînd Joe se pomeni ţinînd în mînă o urzică-moartă acoperită cu blană neagră. Planta continuă să crească şi să se zvîrcolească. Apoi apărură

două protuberanțe micuțe, triunghiulare. Creatura îmblănită se făcea din ce în ce mai grea, așa că Joe se văzu silit să-și coboare brațele și s-o sprijine în poală. Niște gheare ascuțite îi pătrunseră în palmă, făcîndu-l să țipe. Apoi, doi ochi verzi scăpărară și se holbară la el.

– Squib! strigă emoționată Twiggy.

Motanul își ciuli urechile și, cînd fata îi atinse blana zburlită, o scuipă.

– Uită-te la tine. Ai labele ude! Oare cît ai stat în vaza aia? O, dragule, zise Twiggy în timp ce Squib o zgîria pe mînă.

– Nu prea e în formă, nu?

– Poți să-l acuzi? zise Joe, scărpinînd ușor motanul sub bărbie.

Squib dădu din coadă și se cuibări mai bine în poala lui Joe. Închise ochii și începu să toarcă.

– Ei bine, se pare că te place.

– Probabil din cauză că nu sînt vrăjitoare, zise Joe, mulțumit în sinea lui. De ce nu-i dai lui Squib o farfurioară cu lapte sau ceva de mîncare? Apoi poți să te-apuci să-l întrebi ce vrei...

– O, da... ăăă, bine.

Twiggy dispăru în spatele dulapului și reapăru peste cîteva clipe cu o farfurioară roșie ciobită. Cîțiva stropi de lapte se prelinseră pe podea, în timp ce așeza farfurioara sub biroul lui Winifred. Squib se ridică în picioare în poala lui Joe și se întinse. Apoi adulmecă aerul, sări ușor pe podea și începu să lingă laptele cu limbuța sa roz.

– Mai e o miii...că problemă, zise Twiggy, agitîndu-se.

– Ce vrei să spui? o întrebă Joe.

– Hm... nu pot să-l întreb nimic pe Squib acum, pentru că am rămas fără Lingo Liquorice. Vezi tu, fără el nu sînt în stare să înțeleg ce spune.

– Pîn-acum n-ai pomenit nimic, cum c-ai avea nevoie de tîmpenia asta de lingo cum-i-o-mai-zice...

– Am putea ieşi să facem rost, adăugă repede Twiggy... Tîrgul de la Miezul Nopţii e chiar după colţ. Nu ne va lua mult.

– Dar e trecut de miezul nopţii, zise Joe privindu-şi ceasul.

– Nu contează. Tîrgul ţine pînă-n zori.

Twiggy îşi îmbrăcă paltonul negru şi jerpelit.

– Hai, Joe!

– Nu crezi că ar trebui să rămînă cineva aici cu Squib? o întrebă el. Biata pisică e încă şocată... şi dacă se întorc hoţii?

– Squib o să se ascundă dacă aude zgomote ciudate! Sau... aş putea să încerc să-l transform într-un...

Pisica mîrîi cînd Twiggy ridică bagheta.

– Nu cred c-ar fi o idee prea bună, zise Joe, înşfăcîndu-i bagheta. În regulă, ai cîştigat. O să vin cu tine. Totuşi, ai face bine să închizi fereastra, înainte să plecăm.

– Mă-ntreb ce i s-o fi întîmplat lui Cuthbert, zise Twiggy cu tristeţe-n glas, sfărîmînd frunza pe care scrisese mesajul, şi aruncînd-o la coş.

Ninsoarea aproape încetase. Din cînd în cînd, cîte un fulg de nea rătăcit trecea pe lîngă nasul lui Joe şi se făcea nevăzut în zăpada care se aşternuse deja pe caldarîm. Stratul alb şi pufos nu îngheţase încă, aşa că adidaşii băiatului scîrţîiau înăbuşit cînd păşea.

Luna albise tot ce nu fusese acoperit de zăpadă şi, cînd Joe aruncă o privire spre Twiggy, văzu că faţa ei căpătase o nuanţă uşor argintie. Porţile neluminate erau învăluite de umbre întunecate. Singurele pete de culoare

veneau de la felinarele ce aruncau o lumină înşelătoare pe strada acoperită de nea.

Joe mergea alături de Twiggy cu mîinile vîrîte în buzunare. Un pachet gol de chipsuri foşni preţ de o clipă, apoi rămase nemişcat. O pisică traversă în goana strada şi dispăru pe o alee întunecată. În rest, totul părea încremenit.

– Parcă ai spus că nu e departe, zise Joe cu voce scăzută.

Nu era nevoie să vorbească în şoaptă, dar nu voia să risipească liniştea de dinainte de revărsatul zorilor.

– Vezi micul pasaj boltit de acolo? întrebă Twiggy. Tîrgul de la Miezul Nopţii se ţine chiar acolo.

Cînd ajunseră în dreptul pasajului, Joe se sprijini de pietrele netede şi reci şi privi cu atenţie într-o micuţă curte interioară, încadrată din două părţi de un zid înalt şi în spate de un gard viu. Din cîte putea băiatul să vadă, curtea era complet goală.

– Cred că am venit prea tîrziu, spuse el. Toată lumea s-a dus acasă.

Twiggy clătină din cap şi-i zîmbi.

– Ascultă, zise ea.

Joe era frînt de oboseală, dar se hotărî să-i facă pe plac, măcar cîteva minute. Îşi dădu jos gluga de la geacă, închise ochii şi aşteptă.

La început, tot ce auzi era un clinchet foarte slab, ca acela făcut de nişte clopoţei aflaţi în bătaia vîntului, undeva departe. Apoi, urmă un murmur confuz care deveni din ce în ce mai puternic, pînă cînd Joe reuşi să desluşească glasuri distincte. Atunci deschise ochii.

Curtea nu mai era goală. Siluete înceţoşate fuzionau şi se separau. Dar pe măsură ce le privea, imaginile deveneau tot mai clare. Pînă cînd Joe se trezi holbîndu-se la o

piaţă în plină forfotă. Copertine de pînză vărgată, crestate pe margini, se încovoiau sub greutatea zăpezii proaspăt căzute. Dedesubtul lor, tarabe încărcate cu borcane şi sticluţe, colivii şi coşuri, oale şi cazane. Lămpile se balansau şi lumînările pîlpîiau. Oamenii mişunau în faţa ochilor lui Joe.

Twiggy rînji şi-l înghionti pe Joe.

– S-au dus acasă, ha? zise ea.

Joe ar fi vrut să se oprească la fiecare stand, dar Twiggy îl trăgea întruna de mînecă pînă cînd se pierdură în mulţime. Spre deosebire de cumpărătorii obişnuiţi, Joe observă că cei de aici erau îmbrăcaţi aproape în întregime în negru. Singurele pete de culoare.

Joe poposi lîngă un stal de care erau atîrnate ghirlande de vîsc şi ienupăr. Fire de boboci de trandafiri fuseseră înfăşurate în jurul picioarelor mesei şi din copertina de pînză atîrnau cristale de quartz ca să semene cu ţurţurii de gheaţă. Joe ridică o punguţă de condimente cu un miros apetisant.

– Ce-mi dai pe ea? îl întrebă bărbatul care stătea în spatele mesei.

– A... nu doresc... vreau să spun, nu am bani la mine, zise Joe, punînd punguţa la loc pe masă.

Bărbatul, care purta un tricorn pe cap, îi făcu lui Joe cu ochiul, înşfăcă nişte portocale din galantar şi începu să jongleze cu ele.

– Hei, auzi Joe o voce şoptindu-i la ureche. Credeam că eşti în spatele meu. Îţi aminteşti, sper că trebuie să găsim Lingo Liquorice. Acum, vino!

Twiggy îl smuci atît de tare, încît Joe aproape că se împiedică în propriile-i picioare.

Trecură pe lîngă o vrăjitoare bătrînă, care-i zîmbi lui Joe, arătîndu-şi singurul dinte. Turna cu polonicul un lichid fierbinte în nişte căni cu capac.

– Sirop de hibiscus? zise ea către Joe.

Îşi cufundă polonicul în alt cazan.

– Sau poate preferi lapte fiert cu scorţişoară? Ce zici, băiete?

– Îmi pare rău, spuse Joe, ridicînd din umeri.

În aer pluteau arome ce-ţi lăsau gura apă şi lui Joe începea să i se facă foame. Spera ca Lingo Liquorice – cînd aveau s-o găsească – să fie extrem de gustoasă.

– Ai vrea să guşti un pic de mied[1] de dovleac? îl îmbie, plină de speranţă, bătrîna vrăjitoare.

– N-avem timp, interveni iute Twiggy, smucindu-l pe Joe.

– Uită-te numa' la astea! zise Joe cu gura căscată, cînd trecură pe lîngă o tarabă plină de cuşti din lemn. În fiecare cuşcă, pe o pernă de pluş, stătea o pisică neagră, lucioasă. Nici chiar Twiggy nu se putu abţine să nu pocnească din degete printre gratii şi să nu le mîngîie blana.

– N-aveţi voie să atingeţi marfa! se răsti din spatele mesei o vrăjitoare înaltă, cu mutra acră.

Twiggy îşi retrase repede degetele.

– Javră bătrînă, mormăi ea cu mojicie. O, Joe, vino s-o vezi pe asta!

Într-o cuşcă din lemn de trandafir lăcuit, dormind pe o pernă de catifea violet, se afla cea mai frumoasă pisică pe care Joe o văzuse vreodată. Blana sa era neagră şi lucioasă, cu excepţia cîtorva fire argintii din vîrful urechilor şi al cozii. Deranjată de şuşoteala lui Joe şi Twiggy, pisica deschise ochii.

– Uau! şopti Joe.

---

[1] Băutură (n. tr.).

Se aşteptase ca motanul să aibă ochii verzi, ca ai lui Squib şi Ishtar, dar pisica aceasta se zgîia dispreţuitoare la el cu două boabe de aur pătat.

– Este un Motan-Cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vîrful-de-argint, zise Twiggy cu veneraţie-n glas. Crema-cremelor între pisicile vrăjitoarelor! Sînt *incredibil* de scumpe. O, Joe... nu e *splendid?*

Motanul căscă de parcă l-ar fi plictisit laudele care i se aduceau. Apoi, ochii săi aurii se îngustară ca nişte fante şi se puse din nou pe dormit.

– Nu înţeleg de ce e aşa de aglomerat, zise Twiggy, strecurîndu-se printr-un mic grup de oameni, strînşi în jurul unei mese din colţ. Toată lumea ar trebui să fie la ceremoniile de Yule. Se strecură pe lîngă o femeie cu o plantă cu frunze ţepoase, şi se ridică pe vîrfuri.

– Joe, unde eşti?

– Chiar în spatele tău... au! se văită Joe, cînd o frunză îl înţepă în cap.

Îşi netezi părul şi se duse lîngă Twiggy care se afla în faţa unei mese pline cu borcane înalte de sticlă.

– Liniştiţi-vă, acolo! Nu e nevoie să vă împingeţi, cucoană, se răsti un bărbat voinic, cu ochi strălucitori, purtînd un şorţ în dungi.

Îşi flutură lopăţica şi, apoi, lovi uşor cu ea în masă.

– Potoliţi-vă, vă rog, doamnelor şi domnilor. O să fiţi toţi serviţi. Cine urmează?

Vreo nouăsprezece persoane strigară în acelaşi timp.

– Cred că tu urmai, domniţă, nu-i aşa? spuse bărbatul, ridicînd o sprînceană spre Twiggy. Ce-ţi pot oferi?

– Vă rog, aş vrea nişte Lingo Liquorice.

– A! făcu bărbatul. Acum spune-mi, vrei din cea pentru lilieci, şobolani şi pisici negre sau din cea pentru

cîini, broaşte şi arici? Deocamdată nu am decît aceste două sortimente.

– Pentru lilieci, şobolani şi pisici negre... dacă sînteţi amabil, ceru Twiggy politicoasă.

Bărbatul puse mîna pe cîteva borcane şi le răsuci spre el, ca să le vadă etichetele.

– Ăsta e, zise el, deşurubînd capacul unui borcan şi zîmbind.

– Puah, ce scîrbos arată, şopti Joe, în timp ce-l urmărea pe bărbat scoţînd cu lopăţica sa cîteva fîşii lungi şi gelatinoase de culoare neagră, şi punîndu-le într-o pungă de hîrtie.

– Ajung astea, domniţă? întrebă bărbatul, răsucind cu îndemnînare capetele pungii.

Twiggy dădu din cap şi întinse mîna.

– Aşadar, ce-mi dai la schimb?

Twiggy se scotoci în buzunarul paltonului şi scoase o cutie turtită de carton.

– Ceai de urzică-moartă, zise ea neliniştită. L-am făcut chiar eu.

– Păi... ăăă... asta-i super, tînără domniţă.

Bărbatul luă pliculeţele de ceai şi îi dădu punga cu Lingo Liquorice.

– Mi-a făcut plăcere să fac negoţ cu dumneata. Cine urmează?

– Ce mod hazliu de-a plăti, zise Joe, după ce ieşiră cu greu din mulţime. Voi, vrăjitoarele, n-aţi auzit de bani?

– A, nu ne batem noi capul cu asta, zise Twiggy. Să faci troc e o modalitate mult mai cinstită de a plăti, nu crezi?

Joe cugetă puţin asupra acestui lucru.

– Păi... cred că substanţa aia ca un aluat mucegăit şi ceaiul puturos de urzică-moartă îţi întorc la fel de mult stomacul pe dos.

– Eu am *făcut* pliculețele acelea de ceai, zise indignată Twiggy.

– Glumeam doar, spuse Joe și începu să rîdă. Dar trebuie să recunoști că...

– Nu rîde de mine, Joe.

– Nu rîd!

O ciupi ușor de braț.

– Uite, nu vrei să mai dăm o raită pe la cîteva standuri și după aceea să...

– Trebuie să ne întoarcem imediat, zise Twiggy încruntîndu-se. Mai trebuie să iau niște cerneală magică și apoi plecăm.

– O, nu fi așa țîfnoasă.

– Poftim?

Twiggy își strînse buzele.

– Tu ești cel care n-a vrut să vină.

Îl împunse cu degetul în stomac.

– Acum o jumătate de oră erai îngrijorat din pricina lui Squib și acum... ei bine, nici că ți-ar putea păsa mai puțin de el.

– Nu-i adevărat!

– Nu știu de ce m-am obosit să-ți dau prostia aia de memorie înapoi, urlă Twiggy, cu lacrimi în ochi. Am crezut c-ai putea să fii prietenul meu, dar tot ce faci e... *să-mi insulți pliculețele de ceai!*

– Twiggy! o strigă Joe, cînd ea o luă la fugă.

Urmări cum părul ei ciufulit se pierde într-o mare de pelerine negre și pălării țuguiate. Dar, după cîteva secunde, n-o mai zări.

CAPITOLUL ZECE

Squib vorbește

Joe se apleacă și scormoni într-o cutie de carton udă, plină de cărți mucegăite. Bombănind, scoase un exemplar din *Rețete de melci pentru vrăjitoare celibatare* și îl trînti la loc.

Femeia din spatele tejghelei își drese glasul și-și încrucișă mîinile peste piept. Joe continuă să bombăne, iritat de faptul că Twiggy se supărase pentru o nimica toată. Dar, în același timp, se simțea și un pic vinovat. Redîndu-i memoria, ea riscase să-și atragă furia Sabatului Urzicii-Moarte. Mai mult decît atît, ratase, fără să crîcnească, ceremonia de ardere a bușteanului de pe Muntele Sfintei Agnes, care era, probabil, cel mai important moment din an.

Joe începea să regrete că se luase de pliculețele ei de ceai. Poate papilele gustative ale vrăjitoarelor erau diferite de ale oamenilor obișnuiți. Ceaiul de urzică-moartă avea gust de zeamă de varză pentru el, dar poate că pentru tagma lor era ca și cum ar fi băut ciocolată cu lapte.

– Scuză-mă, zise vrăjitoarea din spatele tejghelei, studiindu-l suspicioasă pe Joe. Nu cred că vei găsi vreun pliculeț de ceai acolo.

– Poftim?

– Asta căutai, nu?

Joe îşi dădu seama că trebuie să fi gîndit cu voce tare.

– A... a! Vedeţi, e... e vorba de... de *mătuşa* mea. Ea colecţionează... pliculeţe de ceai, asta e. Mă întrebam dacă nu cumva aveţi vreo carte despre.... arome.

Vrăjitoarea nu-l crezu, în mod sigur, pentru că nici măcar nu se obosi să-i răspundă. Ridică din sprînceană şi începu să dea semne de nervozitate.

– Uh, uh! făcu ea.

Joe îi zîmbi încurcat şi se prefăcu extrem de interesat de un exemplar din *Cartea lui Mabel*, pe care-l găsise pe fundul cutiei. Era o copie foarte veche cu pagini groase şi îngălbenite. Pe coperta întîi, sub numele autoarei, se putea citi: „Tradusă din ilizibil de către Fleur Fortescue". Începu s-o răsfoiască, conştient că vrăjitoarea îl urmărea cu atenţie. Cînd ajunse la pagina cinci sute doisprezece, se opri.

– Scuzaţi-mă, zise el, ridicînd cartea. Se pare că cineva a smuls o pagină de aici.

Îşi trecu degetele de-a lungul părţii din mijloc a cărţii şi simţi resturile zdrenţuite ale paginii rupte.

Pagina cinci sute treisprezece...

– Lipseşte, completă vrăjitoarea. Ştiu.

– Aha, eu... eu mă gîndeam doar...

– De fapt, zise ea cu răceală, toată lumea ştie... toată lumea cu excepţia *ta*.

– Cum adică... toată lumea ştie? zise Joe, întrebîndu-se dacă nu cumva vrăjitoarea era puţin nebună. Cum... cum se poate?

– E ceva ce ţine de legendă de-acum, explică vrăjitoarea, închizînd exasperată ochii. În cartea originală, pe care a scris-o Mabel Crunch în 1596, pagina cinci sute treisprezece a fost îndepărtată.

Cînd Joe încercă să zică ceva, vrăjitoarea își ridică o mînă să-l oprească.

– Nu se știe motivul, continuă ea, dar, în cercurile învățate, se presupune că pagina conținea o vrajă puternică și distructivă. În ultimul moment, Mabel și-a dat seama de răul pe care l-ar fi putut provoca și, prin urmare, a scos-o.

– Așadar, din fiecare exemplar al *Cărții lui Mabel* lipsește aceeași pagină, nu-i așa?

– Asta așa e, confirmă vrăjitoarea uitîndu-se sfidătoare la Joe. Cum de nu ți-a spus nimeni pînă acum? Din ce sabat faci parte?

– A... ăăă... ăăă. Joe ridică de jos o cutie jerpelită, conținînd un joc numit Pietrele Sorții. O duse la ureche și o zornăi.

– Ei bine?

– A... păi... păi... îngăimă Joe. Urzica-moartă, zise el mușcîndu-și buza de jos.

– Aha, zise vrăjitoarea cu răceală, asta explică totul.

– Salut, zîmbărețule!

Un bărbat își ridică pălăria și îi făcu semn lui Joe. Băiatul îl privi absent, înainte de a-și tîrșîi picioarele spre standul lui.

– Ți-e frig, nu? întrebă bărbatul. A... ești rușinos?

Joe ridică nepăsător din umeri și își cufundă și mai adînc mîinile-n buzunare.

– Te-ar interesa ceva marfă de calitate? îl ademeni omul, ținînd în dreptul jachetei sale în carouri un fular muștar.

Își trecu ușor mîna peste fular.

– Drăguţ şi călduros. Păr autentic de cămilă peruviană. Vrei să-l încerci?

– Nu, mulţumesc, zise Joe întristat.

– O, zise bărbatul, făcîndu-i cu ochiul. Ţi s-au înecat corăbiile?

– Ce?

– Făceam şi eu o glumă, tinere.

– A, da, zise Joe. Mda. Foarte nostimă.

Bărbatul îi aruncă o privire ciudată.

– Care-i problema? Ţi s-a rupt coada la mătură sau ce? Ai nevoie de ceva să te înveseleşti, chiar că ai. Ce zici de asta? Luă o carte şi începu s-o frunzărească. *Ghinioane magice şi gafe vrăjitoreşti*. O să te prăpădeşti de rîs. Ascult-o pe asta... „O vrăjitoare care făcea plajă în Morecambe a trebuit să schimbe memoria unui număr de o sută optsprezece persoane, pentru că s-a dat din greşeală cu cremă de levitaţie.“ Ha! Ce zici, nu e ilar?

– Mda, zise Joe evaziv.

Bărbatul îşi scoase pălăria, îşi aranjă părul, apoi şi-o puse la loc.

– Ei, drăcie! Da' ştiu că te amuzi, zău aşa. Ai o faţă... Cum te cheamă, tinere?

– Joe.

– Ei bine, Joe. Ce-ai păţit? Nimic nu poate fi aşa rău, nu?

– M-am certat cu cineva, mormăi Joe, şi-acum n-o găsesc.

– O!

Bărbatul fluieră printre dinţi.

– Ţi-ai supărat prietena, nu-i aşa?

– Nu e prietena mea, se răţoi Joe, dar cred că a fost vina mea. Am spus ceva nu prea drăguţ despre pliculeţele ei de ceai.

– Pare serios, zise bărbatul, mişcîndu-şi nervos buzele. Să-ţi spun ceva, tinere: de ce nu...

– Ce-i asta? întrebă Joe.

Auzise un scîncet slab şi subţirel. Se aplecă peste tejghea.

– Cred că vine din spatele dumitale.

– Hî?

Bărbatul se dădu la o parte, lăsînd să se vadă o cuşcă de lemn aşezată pe un taburet.

Înăuntru, încolăcită pe o pătură peticită dormea o pisicuţă neagră cu smocuri argintii pe vîrful urechilor şi al cozii. Deschise încet ochii. Erau de culoare mierii.

– Stai un pic, asta nu-i o Pisică-cu-ochi-de-chihlimbar-şi-vîrful-cozii-argintiu? întrebă Joe. Dac-aş...

– Ar fi un cadou minunat, nu-i aşa? zise bărbatul, deschizînd cuşca. Vrei s-o ţii un pic? Pisicuţa mieună slab, cînd bărbatul o ridică de la locul ei.

– Nu-mi permit... începu Joe.

Apoi simţi ceva în fundul buzunarului şi zîmbi cînd degetele sale se încleştară în jurul pandantivului cu granat.

– Ţi-ai cumpărat un fular nou? întrebă Twiggy pufnind.

– Ce?

Joe îşi lăsă bărbia în jos şi văzu un colţ al păturicii peticite ieşind deasupra fermoarului de la geacă.

– Ăă... mda, zise el, ţinîndu-şi mîinile în dreptul stomacului. Twiggy continuă să mărşăluiască, cu nasul în vînt, pe trotuarul acoperit de nea. Joe de-abia se ţinea după ea.

– Păi, de fapt, nu, zise el, oprindu-se sub conul de lumină al unui felinar.

Zăpada scînteia sub picioarele sale.

– De fapt... e un cadou pentru tine... ca să-ți spun că-mi...

– Joe!

Twiggy își duse mîinile la gură și roși.

– Nu era nevoie ca tu să... Și nu trebuia ca eu să fac atîta caz pentru cîteva pliculețe de ceai.

– Păi, zise Joe ridicînd din umeri, te-am necăjit și-mi pare rău.

Își desfăcu fermoarul de la geacă. Cîteva petice de lînă se dădură la o parte și dintre ele apăru un căpșor negru și îmblănit.

– Ooo! șopti Twiggy. O pisicuță!

– Nu orice pisicuță, rosti Joe cu mîndrie. Asta-i una cu-ochi-de-chihlimbar-și-vîrful-argintiu.

Pisicuța se zvîrcolea în timp ce Joe o scotea cu grijă din pătura ei.

– Bineînțeles, ar fi putut să fie doar un mormoloc cu blană, zise Joe rînjind.

Apoi rămase cu gura căscată.

– Nu pot să cred! Escrocul ăla nenorocit. M-a tras pe sfoară.

Twiggy luă pisicuța de la Joe, iar el își studie mînecile de la geacă.

– Uită-te aici! zise el, frecînd cu degetul o dungă argintie. E pudră colorată.

Joe se uită lung la pisicuța care torcea în brațele lui Twiggy. Mai avea o urmă de argintiu pe vîrful unei urechi, dar cealaltă era complet neagră, iar ochii deveniseră din chihlimbarii verzi-deschiși.

– Bine, zise Joe ferm. O s-o duc înapoi în piață și...

Se opri brusc cînd o văzu pe Twiggy cufundîndu-şi faţa în blăniţa pisicii. Avea ochii plini de lacrimi.

– Mulţumesc, Joe, îi zise Twiggy. E *minunată!*

– Ce nume să-i pun? Twiggy mişcă o pană pe podea şi pisicuţa puse laba pe ea.

– Ce zici de... Înşelătoarea, propuse Joe, în timp ce îngenunchea în faţa şemineului.

Mai puse un butuc pe foc.

– Sau Sac-fără-fund. Cred că ar fi un nume foarte potrivit, judecînd după felul în care a înfulecat scrumbiile alea...

Butucul se clătină şi o ploaie de scîntei portocalii se înălţă pe coş. Joe se scufundă în fotoliul roşu şi îşi întinse mîna să-l mîngîie pe Squib, adormit pe o pernă.

– Ce facem, încercăm odată Lingo Liquorice sau nu? De-abia îmi mai ţin ochii deschişi şi trebuie să plec şi acasă.

Joe se uită la ceas.

– Doamne, e aproape patru şi un sfert!

– În regulă, zise Twiggy scoţînd un oftat şi gîdilă pisicuţa în vîrful capului.

– Cred că m-am hotărît ce nume să-i pun. E ceva ce ai pomenit şi tu mai devreme...

– Sper că nu Sac-fără-fund!

Twiggy se uită urît la el.

– Bineînţeles că nu. O să-i spun Mormoloc sau, mai bine, Mormoloaca.

– Nu poţi boteza o *pisică* Mormoloaca!

– De ce nu?

– Păi, pe de o parte, nu sună prea sofisticat şi, mai mult, ea n-o să se transforme într-o *broască* atunci cînd va creşte, nu?

– Nu-mi pasă, zise cu încăpăţînare Twiggy. Cred că i se potriveşte. Nu te superi, nu-i aşa, Joe? *A fost* cu adevărat frumos din partea ta să renunţi la pandantivul cu granat.

Joe dădu din cap şi zîmbi. Desfăcu palma şi-o întinse spre Twiggy.

– Lingo-Liquorice, te rog!

Twiggy pipăi uşor buzunarul paltonului său aruncat pe un taburet. Scoase punga mototolită de hîrtie şi îi dădu lui Joe o feliuţă moale şi neagră de Lingo-Liquorice. Joe ciuguli, prudent, dintr-un capăt.

– Nu-i rău, zise el, îndesîndu-şi în gură toată bucata.

– Nu trebuia s-o mănînci pe toată, spuse Twiggy, rupînd o bucăţică infimă de lemn-dulce pe care o mestecă delicat. Tocmai ai înfulecat o porţie cu efect de cîteva ore.

Butucul din cămin trosnea pe măsură ce era cuprins de flăcări. Squib se trezi şi se întinse, înfigîndu-şi ghearele în pantalonii lui Joe.

– Au! ţipă Joe.

– Scuzele mele, zise Squib cu o voce mîrîită.

Joe tresări, îşi băgă un deget în ureche şi începu să se scarpine.

– Twiggy, zău că vorbeşte. L-ai auzit? Squib, dă-i drumul. Mai spune ceva!

– Începi să mă enervezi, zise pisica.

– Ascultă, Squib... dragule, *scumpule* Squib! zise Twiggy ghemuindu-se lîngă fotoliul roşu şi amestecînd cu linguriţa într-o cană cu ceai de urzică-moartă. Avem nevoie de ajutorul tău.

Motanul căscă nepoliticos.

– Ceva mai devreme, în seara asta, hoţii ne-au spart casa. Au furat o felie de budincă de Yule şi Poţiunea de Recreştere a lui Patsy...

– Ha! Ha! zise Squib cu amărăciune.

– Ai văzut ceva? îl întrebă şi Joe.

Îl scărpină cu blîndeţe după ureche şi mustăţile motanului începură să fremete.

– Mmm... mmm, toarse Squib. A fost doar o persoană. Femeie. Şleampătă. Fără băţ subţire.

– Cred că se referă la „baghetă“, şopti Twiggy, lovind uşor linguriţa de marginea cănii.

– Cotrobăia după ceva... Motanul închise ochii şi toarse şi mai tare. Beţişoarele. Beţişoarele. Beţişoarele Sorţii.

– *Asta* am auzit acolo! strigă Joe, răsturnînd, de emoţie, ceaşca de ceai din mîna lui Twiggy. La ceainărie. Femeia aia...

– Care, bătrîna Şireată? întrebă Twiggy.

– Da, sînt sigur că am auzit-o spunînd *Beţişoarele Sorţii*.

Squib, care se oprise din tors, cînd ceaşca de ceai căzuse pe covorul din faţa căminului, îi sări în poală lui Joe, înfigîndu-şi gheruţele în picioarele lui. Coada i se înfoie ca o perie de spălat sticle, şi ochii i se bulbucară mai să-i iasă din orbite.

– Care-i problema, Squib? întrebă Twiggy.

– Să mă ascund! Trebuie să mă ascund! urlă motanul, ţîşnind din poala lui Joe şi strecurîndu-se sub biroul masiv de stejar al lui Rose.

– Ridică-mă, scînci şi Mormoloaca, frecîndu-se de gleznele lui Twiggy.

Cîteva clipe mai tîrziu, uşa de la intrarea în Sabatul Urzicii-Moarte se trînti de perete, gata să sară din balamale. În uşă apărură patru vrăjitoare.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Sturm şi Drang[1]

– A, b... bbbună! zise Twiggy cu voce tremurătoare. Înghiţi în sec şi încercă s-o pitească pe Mormoloacă în buzunarul jachetei sale de lînă.

– V... vvv-aţi întors devreme.

Joe se făcu mic în fotoliu şi încercă să treacă neobservat. Spera că vrăjitoarele nu pot vedea prin mobile.

– Mie-mi spui! mîrîi Patsy.

Joe o auzi scuturîndu-şi picioarele pe preşul de la uşă. Apoi strănută, mai să-i spargă timpanele.

– De ce nu poţi să-ţi pui niciodată mîna la gură? se plînse Rose, în maniera sa obişnuită. Tocmai m-ai împroşcat cu stropi lipicioşi de salivă pe tot...

– VOI DOUĂ, N-AŢI VREA SĂ-I PUNEŢI CAPĂT!

De data aceasta, Winifred, atît de calmă de obicei, era pe punctul de-a face o criză de nervi.

– Aţi petrecut bine la arderea buşteanului de Yule? întrebă sfioasă Twiggy.

– Ce buştean de Yule? zise Patsy. Joe auzi o bufnitură pe podea, ca şi cum vrăjitoarea şi-ar fi aruncat mătura.

---

[1] Furtună si Avînt (germ.) (n. tr.).

– Oare cîte ore am hălăduit, ca nişte prostănaci, pe dealul ăla *nenorocit?* întrebă Rose.

– Aproape la fel de mult cît a trebuit să te auzim pe tine plîngîndu-te de asta, mormăi Patsy, şi Joe auzi o mişcare scurtă, urmată de două plesnituri care răsunară la fel de limpede ca nişte lovituri de bici.

Rose îşi suflă nasul, în timp ce Winifred se văita că i-a amorţit mîna.

– Cred, spuse vocea unduitoare a lui Ulfric, că durata *exactă* a fost de patru ore şi douăzeci şi trei de minute.

– Probabil că focul s-a amînat, Twigs, zise Winifred epuizată, numai că nimeni nu s-a deranjat să ne anunţe. Fii drăguţă şi fă o oală de ceai de urzică-moartă. A fost o noapte *foarte* lungă.

Twiggy rămase nemişcată.

– Şi foarte rece pe deasupra, completă Patsy. Mi-e atît de frig, că mi s-a făcut piele de găină peste pielea mea de găină. Nu-mi doresc decît să moţăi un pic în faţa focului, în fotoliul meu confortabil...

Orice urmă de culoare de pe faţa lui Twiggy dispăru, iar lui Joe începu să-i bubuie inima-n piept. O auzi pe Patsy tîrşîindu-şi picioarele spre fotoliu.

„Iar a venit vremea pentru borcan..." îşi spuse Joe cu tristeţe. Muşchii i se încordară. Twiggy rămase cu gura căscată. O scîndură din podea trosni.

Şi Patsy se opri.

– Să nu-mi spui! o auzi Joe mirîndu-se. Din biroul meu creşte cumva un *copac?*

– Care *nătărău* a lăsat farfurioara asta de lapte... începu Ulfric.

– Ăla care stă ascuns în colţ nu-i Squib? zise Rose.

– Hei! zise Winifred cu vocea tremurîndu-i de furie. Ce s-a întîmplat cu porcul meu?

N-a fost nevoie ca Joe să le vadă pe vrăjitoare ca să ştie că toate se uitau la Twiggy aşteptînd răspunsuri. O zări tîrîndu-şi picioarele şi dîndu-şi după urechi o şuviţă rebelă de păr. Apoi puse o mînă pe buzunarul în care era pisicuţa şi cu cealaltă se sprijini de fotoliu.

– A! zise Twiggy, legănîndu-se de pe un picior pe altul. Pot să vă explic...

– În vremurile de demult l-ar fi transformat fără să şovăie într-o broască rîioasă...

– Da. Mulţumesc, Rose, pufni Winifred în timp ce făcea ture prin încăpere cu braţele încrucişate la piept. Dar noi *nu* o să-l transformăm pe băiatul acesta într-un amfibian plin de negi. *Nu* sîntem în Evul Mediu.

– Asta merită, zise Rose, învîrtindu-se ameninţător în jurul lui Joe. Belea afurisită... îşi bagă întruna nasul în treburile noastre.

Joe se dădu înapoi împleticindu-se, pînă se lipi de harta Insulelor Britanice şi simţi înţepătura unui ac de gămălie în ceafă.

– N-a fost vina lui... începu Twiggy.

– Eu mi-aş ţine gura, dac-aş fi în locul tău.

Ochii lui Rose scăpărau în spatele ochelarilor cu rame în formă de fluture, cînd se întoarse spre Twiggy.

– Oricum, ai dat deja de necaz.

– Patsy, zise Winifred cu o voce în care i se citea îngrijorarea, tu ce crezi că ar trebui să facem cu Joe?

– Nu-mi pasă, zise ea prost dispusă.

Stătea pleoştită pe un taburet de lîngă biroul său şi se holba la stropul verde-pal, care mai rămăsese din Poţiunea ei de Recreştere. Din cînd în cînd, îşi sufla tare

nasul şi bodogănea de una singură cuvinte grosolane la adresa hoţilor.

– Să aduc două borcane, Winifred?

Ulfric traversă încăperea clătinîndu-se, îmbrăcat într-un smoching cafeniu şi cu papion la gît. Într-o mînă ţinea o pereche de ochelari cu braţele lungi. Părul său alb vîlvoi îl făcea să arate de parcă un norişor i-ar fi plutit deasupra capului.

– Mulţumesc, Ulfric, zise Winifred. Cred că n-avem de ales.

Joe începu să se tîrască de-a lungul peretelui, dincolo de calendarul cu ciuperca otrăvitoare. Fără să-şi dezlipească ochii de la uşă, trecu pe lîngă Squib şi se furişă pînă-n dreptul cuierului, în care se aflau cîteva pălării negre cu borul larg. Din vîrfurile lor ţuguiate se prelingeau picături de apă de la fulgii topiţi. Joe stătea nemişcat şi aştepta, din ce în ce mai ud.

– Vă rog, nu, hohoti Twiggy, prinzînd-o pe Winifred de braţ. Nu, după tot ce v-am spus. Se întîmplă ceva groaznic şi trebuie să aflăm despre ce e vorba. Joe e martor...

– Nu fi ridicolă! zise Rose. A văzut doar nişte vrăjitoare ciondănindu-se în tren. Da, a fost o neglijenţă din partea lor. Dar eu n-aş numi asta ceva *groaznic.*

– Dar ce ziceţi de şarpele pe care Harriet Perkins l-a desenat pe valiza lui Joe? întrebă disperată Twiggy. Era un mesaj...

– Era doar un grafitti, zise Rose. Femeia se plictisea şi s-a distrat mîzgălind un pic. Toate am făcut asta.

Winifred ridică dezaprobator din sprînceană.

– Şi spargerea? zise Twiggy înroşindu-se de mînie.

– Am avut ghinion, găsi Rose explicaţia şi ridică nepăsătoare din umeri.

– Dar Joe e prietenul meu! urlă Twiggy. Mi-a cumpărat o pisicuță!

– Da, zise Winifred, încercînd să-și desprindă brațul din strînsoarea ca de clește a lui Twiggy. Recunosc, a fost un gest foarte generos, dar...

– Nu! țipă Ulfric. Dezastru! Uitați ce-au făcut ticăloșii ăia de hoțomani cu sipetul meu!

Era momentul pe care-l așteptase Joe. Vrăjitoarele fuseseră distrase preț de cîteva secunde. Winifred, Rose și Ulfric se întorseseră cu spatele la el, iar Patsy era prea supărată din cauza Poțiunii, ca să observe mîna lui Joe îndreptîndu-se spre mînerul de la ușă. Băiatul deschise ușa hotărît și o zbughi afară. Pînă ca urletele furioase să ajungă la urechile lui, Joe trecuse deja de șase stîlpi de iluminat și aproape ajunsese la colțul aleii Weaver.

Dar nu se îndreptă direct spre casă. Știa că o mătură putea să-l prindă din urmă în doar cîteva minute, așa că, la capătul străzii, în loc s-o ia la stînga, coti la dreapta și încercă să evite lumina. Din cînd în cînd încetinea pasul și se uita-n sus, dar nu văzu nici măcar o mătură urmărindu-l. Alergă cîțiva kilometri, în ritm constant, la fel cum făcea la cursele de cros pe teren accidentat de la școală. Nu mai fugise niciodată noaptea, prin zăpadă, dar ideea că se descurcă de unul singur îl făcea să se simtă neașteptat de bine. Era un frig cumplit, dar aerul rece părea să-i risipească oboseala și, cînd fu silit să se oprească, o făcu fără tragere de inimă. Auzise niște voci.

Se uită neliniștit în jur. Acolo nu erau stîlpi de felinar. Unica sursă de lumină era luna, care se ițise vremelnic din spatele unor nori groși. Nu avea nici asfalt sub picioare. Joe își dădu seama că, în disperarea sa de a scăpa de vrăjitoare, alergase, probabil, spre periferia orașului.

Se afla pe o alee îngustă, mărginită de copaci care trosneau sinistru în liniştea nopţii.

Joe auzi din nou vocile. Se apropiau, dar el nu observă nici o mişcare pe aleea întunecată. Ecoul vocilor fără trup începu să reverbereze în urechile lui, şi inima îi bubuia de frică. Apoi, un rîcîit, care părea să vină dintr-un şanţ din apropiere, îi lăsă impresia că posesorii vocilor ar putea fi undeva sub pămînt. Joe se ghemui în apropierea şanţului şi ascultă.

– O seară pierdută, nu crezi, Sturm? se auzi o voce aspră masculină.

– Într-adevăr, îi răspunse o voce feminină. Stăpîna noastră nu va fi deloc mulţumită. Pe zi ce trece are tot mai puţină răbdare.

– Trebuie s-o găsim cu orice preţ, zise posacă prima voce.

– Da, Drang.

Joe auzi un suspin.

– E intrigant, nu-i aşa?

– Că o simplă bucată de hîrtie poate fi aşa preţioasă?

– Da, zise Sturm.

Rîcîitul se opri.

– Am fost în satul care trebuie, nu, Drang, şi-n casa care trebuie?

– Bineînţeles, draga mea! Nu te mai frămînta atîta.

– E aşa de uşor să-ţi scape o foaie de hîrtie, continuă îngrijorată Sturm. Nu crezi că s-ar putea să n-o fi văzut?...

– Imposibil! spuse Drang. Am scotocit toată clădirea. O grămadă de excremente de liliac, dar nici urmă de preţiosul ei document.

Rîcîitul se auzi din nou.

– Ce-o fi făcut-o să-şi închipuie că ar fi aici? întrebă cu blîndeţe Sturm.

– O bănuială, nimic altceva, zise Drang. Stăpîna noastră suspectează fiecare sabat din zonă. E convinsă că prizonierii au reuşit cumva să strecoare cuiva bucata de hîrtie – cel mai probabil unei vrăjitoare din partea locului – înainte ca ea să fi început încăierarea din tren.

Sturm chicoti.

– Îmi plac luptele aprige. Am cam scos fulgii din ei, nu-i aşa, Drang?

Joe auzi un rîs înfundat, apoi vocile continuară în şoaptă.

– Crezi c-o să fim pedepsiţi că nu ne-am dus la îndeplinire misiunea? întrebă Sturm.

– Fără îndoială, draga mea. Pregăteşte-te de încă o vrajă în... *Coş.*

– O, zise Sturm cu tristeţe în voce. Cutiuţa aia îngustă şi nesuferită! Cît o urăsc! Mi se turtesc groaznic mustăţile în ea.

– Curaj, draga mea...

Joe surprinse o mişcare cu coada ochiului şi văzu două siluete furişîndu-se afară din şanţ.

„Sînt pisicile din coşul de răchită!" se gîndi Joe în timp ce urmărea două cozi lungi tîrîndu-se prin zăpadă. „Noroc c-am mîncat toată bucata de Lingo Liquorice. Să vezi cînd o auzi Twiggy de-asta!"

Luna ţîşni dintr-un nor şi lumină pentru o clipă aleea. Suficient cît Joe să zărească două cozi golaşe şi spinările cenuşii ale unor şobolani stînd pe picioarele din spate şi amuşinînd aerul. Şobolanii o luară prin zăpadă spre un sîmbure de lumină ce licărea printre copaci.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Două Țipete de Bufniță

Joe deschise ochii. N-a fost nevoie să aprindă veioza de pe noptieră, pentru că lumina zilei se strecurase deja în fiecare colțișor al camerei prin draperiile înflorate. Se ridică în capul oaselor și constată cu uimire că plapuma era întinsă, fără urmă de boțitură.

„Nu-i de mirare că am dormit neîntors“, își spuse Joe, simțind o durere surdă în picioare. Își aminti peripețiile de noaptea trecută. Fusese tentat să-i urmărească pe șobolani prin pădurice, dar își dăduse seama că trebuie să-și conserve toată energie pentru lungul drum către casă. Cînd ajunse în colțul aleii Cloister, Joe era pe punctul de a leșina. Era aproape sigur că Winifred îl aștepta, înarmată cu un Fundibule și cu borcane de stocat memoria, așa că se strecuraîse tiptil pe poarta din față și apoi în curtea din spate, fără să dea peste nimeni. Cheia de rezervă era la locul obișnuit: sub un ghiveci de lîngă șopron. Cînd se băgase în pat, se iviseră deja zorile și Joe adormise legănat de ciripitul melodios al unei mierle.

Pe noptieră se afla o cană cu ciocolată caldă. Privi cu atenție stratul de caimac care se formase la suprafață și se gîndi că trebuie să se fi aflat de ceva vreme acolo. Apoi se uită la ceas.

– Ce? ţipă el dînd plapuma la o parte.

Era aproape ora prînzului.

Joe coborî treptele tropăind, cu tricoul îmbrăcat pe dos. Alunecă pe gresia din hol şi se lovi la cap de uşa de la bucătărie. Un miros delicios venea dinspre aragaz. Joe fu surprins s-o vadă pe mama sa amestecînd în oală. Era încruntată şi părea în transă.

– Mami!

– Bună, Joe, zise ea veselă şi faţa i se lumină.

Făcu ochii mari şi lăsă lingura în oală.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, zise Joe, holbîndu-se la mamă-sa. Numai că nu te-am mai văzut niciodată pînă acum... cu şorţ.

– A! Nu?

Merle răsuflă uşurată şi îşi şterse mîinile de şorţul în dungi al lui Gordon. Bretelele prea lungi lăsau să i se vadă primii patru nasturi ai cămăşii de blugi. Luă din nou lingura.

– E supă de morcovi cu coriandru. E mîncarea ta preferată, nu?

– Da, zise Joe, uimit. De ce nu m-ai trezit? Şi unde-i Gordon?

– A plecat cu Esme la supermarket. Ştii ce mult îi place să bifeze lucrurile de pe lista de cumpărături. E aşa nostimă!

Merle îi zîmbi.

– Dormeai aşa liniştit, că n-am avut inimă să te trezesc. Dar cred că eşti mort de foame. Prînzul e gata imediat...

De-afară se auzi o portieră trîntită. Un minut mai tîrziu, o cheie se răsucea în uşa de la intrare şi Joe auzi sporovăiala piţigăiată a lui Esme.

– Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Joe pe Gordon, cînd acesta apăru cu o cutie mare de carton şi trei sacoşe burduşite.

Esme avea în braţe o plantă frumoasă cu frunze roşii.

– E poinsettia, zise ea încîntată.

– Mulţumesc, Joe, spuse Gordon. Mai sînt cîteva sacoşe în maşină. Dar pune ceva pe tine. E înfiorător de frig.

– Mi-a văzut cineva puloverul cu fermoar? întrebă Joe. Nu-l găsesc nicăieri.

Esme îl fixă pe Joe cu ochii ei mari, cenuşii, îşi muşcă buzele şi clătină din cap.

– Lasă vasele, zise Gordon, bătîndu-l uşor pe umăr pe Joe. De ce nu te duci să te uiţi puţin la televizor?

– Dar televizorul e stricat... nu mai ştii?

Mama lui Joe îl plesni pe Gordon peste braţ cu mănuşa de cauciuc.

– Mă mir că ai uitat.

Gordon rîse.

– Da... da. Ce prost sînt! Trebuie să-l reparăm. Păi, atunci ai putea juca o partidă de cărţi cu Esme. Dacă *vrei*, bineînţeles.

Cînd dădu să iasă din bucătărie, mami şi Gordon începură să şuşotească. Băiatul se opri în pragul uşii şi întrebă:

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, zise Gordon, scărpinîndu-şi nasul.

– Nimic, zise şi mama sa, cufundîndu-şi mîinile în ligheanul de spălat vase.

– Mami, în după-amiaza asta nu trebuia să ajuţi la organizarea tombolei de Crăciun?

– Poftim? zise Merle, încercînd să pară indiferentă. A... Nu, nu... Nu cred c-o să merg. Brenda se poate descurca şi singură.

– Bine, zise Joe. E-n regulă, atunci.

Se îndreptă agale spre camera de zi. Ultima carte împrumutată de Esme de la bibliotecă, *Tara-cea-cu-nasul-de-caramea* zăcea abandonată pe o carpetă de lîngă bradul de Crăciun. Sora lui nu se vedea pe nicăieri.

„Ce ciudat“, îşi zise Joe, ridicînd cartea, şi netezindu-i paginile. „Esme nu obişnuieşte să fie aşa neglijentă cu cărţile de la bibliotecă. Mă-ntreb unde s-o fi dus.“

– Esme! o strigă el, cu mîinile pîlnie la gură.

Nici un răspuns.

Joe se îndreptă spre bibliotecă de unde scoase *Atlasul străzilor din Canterbury*. Găsi pagina în care era prezentat centrul oraşului şi încercă să-şi dea seama pe unde umblase noaptea trecută. Îşi plimba degetul de-a lungul unei străduţe numite aleea Swingletree, cînd auzi soneria.

– Joe, te caută cineva, îl strigă Gordon.

– Mama ta e genul de persoană care-şi cam face griji, nu-i aşa? zise Twiggy, frămîntînd un bulgăre de zăpada.

– De obicei, nu, dar azi se poartă puţin cam ciudat.

Joe îşi scoase căciuliţa cu urechi şi cu un ciucure mare în vîrful capului, pe care mama sa insistase să şi-o pună. O îndesă în buzunar.

– Dacă tatăl tău...

– Tatăl *vitreg*, accentuă Joe, dîndu-se pe gheaţă.

– Da, dacă *el* n-ar fi insistat, ea nu ţi-ar fi dat voie să ieşi din casă.

– Oricum, nici eu nu cred că e o idee prea bună, zise Joe, uitîndu-se plin de suspiciune de-a lungul aleii Cloister. N-ai de gînd să mă atragi într-o cursă, nu?

Twiggy azvîrli bulgărele, care ateriză cu zgomot într-o cutie poştală, lăsînd o urmă albă.

– Ţi-am spus deja, Winifred s-a răzgîndit. A hotărît să-ţi lase memoria în pace.

Joe respiră zgomotos.

– Nu cred o iotă, zise el.

– Ba da, insistă ea, pe cuvînt, Joe. I-o fi plăcînd lui Winifred s-o cam facă pe şefa, dar e o persoană rezonabilă.

– Sper că n-o să fiu transformat într-o broască rîioasă.

– Nu fi prostuţ! Winifred m-a trimis să-ţi cer iertare din partea tututror vrăjitoarelor din Sabatul Urzicii-Moarte.

– Uau!

Joe era de-a dreptul impresionat. Se holbă neîncrezător la Twiggy. Cum ai reuşit să le faci să-şi schimbe părerea?

– Păi, zise Twiggy, mi-am dat toată silinţa, dar cred că ceea ce le-a convins pînă la urmă a fost certificatul.

– Care certificat?

– A sosit, printr-un spirit al vîntului, chiar după ce-ai plecat tu. Era de la Centru, îi explică Twiggy.

– Centrala e cumva la Londra? întrebă Joe, gîndindu-se la casa cu terasă din Tooting, în care locuia cu tatăl său şi cu Hamish.

Părea puţin probabil să se întoarcă acolo înainte de Crăciun. Joe oftă din greu.

– La Londra? se miră Twiggy. Nu. Ce te-a făcut să crezi asta? Centrala noastră îşi are sediul în Fingringhoe.

Joe o privi nedumerit şi Twiggy îşi dădu ochii peste cap.

– E în Essex, îl lămuri ea. Oricum, împreună cu certificatul ne-au trimis şi o frunză, adresată lui Winifred.

Twiggy băgă mîna în buzunarul de la palton şi scoase o frunză ruginie de arţar. Începu să citească:

„Dragă Domnişoară Whirlbat,

Am fost informaţi de domnişoara Veronica Snipe, redactor-şef la *Cine-i vrăjitoare?!*, că aţi recrutat cel de-al şaselea membru al Sabatului Urzicii-Moarte. Prin urmare, vă trimitem Certificatul Cazanul Auriu, prin care vă recunoaştem oficial statutul de sabat. Felicitări.

Încîntată, a dumneavoastră
Freda Snaggleteeth

P.S. A fost remarcat faptul că cel mai nou membru a demonstrat o lipsă însemnată de cunoştinţe despre *Cartea lui Mabel*. Vă rog, îndreptaţi această situaţie imediat."

– Măi să fie! zise Joe, amintindu-şi de vrăjitoarea înţepată din spatele standului de cărţi din Tîrgul de la Miezul Nopţii. Veronica Snipe trebuie să fie femeia care mi-a spus de pagina lipsă din *Cartea lui Mabel*. Chiar m-a crezut cînd i-am spus că...

– Hm? făcu Twiggy.

– Eu... ăăă... i-am spus că fac parte din Sabatul Urzicii-Moarte.

Twiggy surîse cu un aer superior.

– Nu-i nimic. Winifred şi ceilalţi sînt foarte emoţionaţi datorită certificatului... chiar dacă nu e întru totul meritat. Apropo, Veronica Snipe ţi-a trimis un formular de

completat. Au nevoie de cîteva date biografice pentru *Cine-i vrăjitoare?!*

– Dar ce-o să se întîmple cînd vor afla că nu știu să fac nici măcar o vrajă. N-o să intrați în bucluc?

– O... într-unul foarte mare, zise Twiggy, dar dacă recunoaștem că nu ești vrăjitoare, tot o să dăm de belea. Să sperăm că nimeni nu va afla, ce zici? Și-acum în ce direcție o apucăm?

Se opri pe o alee îngustă, lîngă zidul alb al unei case în stil Tudor. Joe își desfăcu fermoarul de la geacă și scoase *Atlasul străzilor din Canterbury*. Începu să-l răsfoiască.

– N-o să-ți vină să crezi ce mi s-a întîmplat azi-noapte... zise el. *Eu* a trebuit să lustruiesc unsprezece perechi de ghete, să frec podelele, să pregătesc micul dejun și să strîng o parte din ingredientele pentru o nouă porție de Poțiune de Recreștere, rosti Twiggy pe nerăsuflate, *și* nu mi s-a permis să fac nici o vrajă. Or fi mulțumiți din pricina certificatului, dar pe *mine* sînt încă supărați. Ulfric e atît de supărat din cauză că i-a fost spart cufărul! Pretinde că hoții i-au furat o carte. Dar – *și mai grav* – a observat că ceața violet, din borcanul ăla pe care l-am „împrumutat" eu, a dispărut cu totul. E absolut distrus! Spune că-i aparținuse unui faimos om de știință. N-am îndrăznit să-i spun că am folosit-o pe bibliotecara aia pirpirie. Winifred zice că dacă se mai întîmplă o dată să n-o ascult, o să-mi ia pisicuța. Patsy clocotește de furie din cauza poțiunii care i-a fost furată și... n-o să-ți vină *niciodată* să crezi *că*... Squib a dispărut din nou.

Twiggy își puse mîinile în șolduri și, pe fața plină de pistrui, i se putea citi amărăciunea.

– A, scuză-mă, mai zise ea, observînd că Joe rămăsese cu gura căscată. Voiai să-mi spui ceva?

– Da, voiam, spuse el.

Respiră adînc şi de-abia îşi stăpîni emoţia din glas.

– Cînd am scăpat de-acasă de la tine, m-am hotărît să... fac un mic ocol şi, pe drum, am surprins fără să vreau o conversaţie. Era despre Şireata...

– Nu mai spune! zise Twiggy, făcînd loc unui bărbat care venea pe alee cu un collie după el. Joe îl aşteptă să treacă înainte de a continua.

– Îţi aminteşti că ţi-am spus că, atunci cînd am văzut-o în tren pe Şireata, avea un coş de răchită pentru pisici? Am presupus că erau pisici înăuntru, dar...

Joe începu să vorbească în şoaptă.

– De fapt, erau *şobolani*...

– Aaa! se miră Twiggy.

– ... Pe care-i cheamă Sturm şi Drang. Cum mîncasem Lingo Liquorice, am putut înţelege tot ce vorbeau. Puneau ceva necurat la cale. Ziceau că răscoliseră casa cuiva la ordinele Şiretei...

– Nu cumva pe-a *noastră?* întrebă nerăbdătoare Twiggy. Nu Sabatul Urzicii-Moarte?

– Nu, zise Joe. Nu, nu cred. Squib n-a pomenit nimic de vreo pereche de şobolani, nu-i aşa? Hoţul nostru a acţionat de unul singur. Oricum, şobolanii ăştia căutau o bucată de hîrtie...

– O bucată de *hîrtie?*

– Da, o repezi Joe.

Ar fi vrut ca Twiggy să-l lase să termine.

– O bucată de hîrtie foarte *preţioasă* pe care se pare că Şireata vrea cu disperare să pună mîna. Sturm şi Drang socoteau că se află la vreo vrăjitoare şi că cei doi prizonieri i-o dăduseră ei în tren...

– *Aubrey White și Harriet Perkins,* șopti Twiggy, apropiindu-se de Joe. Viperele! Șireata trebuie să-i fi *capturat*. Asta înseamnă că sînt încă în viață! Nu ți-am spus pînă acum, pentru că n-am vrut să te sperii, dar m-am gîndit că Șireata s-ar putea să-i fi căsăpit. Tu ce crezi că e bucata aia de hîrtie? Vreo scrisoare?

Twiggy îl apucă pe Joe de braț și făcu ochii mari cît cepele.

– La naiba, Joe, dar dacă Viperele nu i-au dat-o unei vrăjitoare. Dacă ți-au dat-o... *ție!*

– Dar e logic! zise bosumflată Twiggy încercînd să se țină după Joe. Ar fi putut să-ți strecoare fără să observi o bucată de hîrtie în valiză. N-ai zis tu că ți s-a deschis în timpul călătoriei?

– Da, admise Joe, văzîndu-și de drum, cu nasul în *Atlasul străzilor din Canterbury.* S-a deschis, dar... ia stai un pic. Cred c-ar fi trebui s-o luăm la stînga la intersecția de care-am trecut.

– Ești sigur că știi unde mergem? întrebă Twiggy, cînd Joe se întoarse brusc și o luă înapoi.

– Bineînțeles, o repezi Joe. Numai că totul arăta altfel în întuneric.

– Nu-mi mai simt degetele de la picioare, se plînse Twiggy, făcîndu-și drum prin zăpadă. Dacă am fi așteptat pînă la noapte, am fi putut zbura pînă aici cu mătura.

– O, încetează cu bombăneala!

– *Tu* să încetezi s-o mai faci pe șefu'.

Twiggy dădu la o parte zăpada de pe un indicator rutier. Aleea Swingletree ziceai că o căutăm?

– Da.

– Păi, într-acolo, zise ea, arătînd în spate și căzînd pe neașteptate într-un șanț.

Lui Joe îi trebuiră cîteva minute s-o scoată afară din şanţul plin de zăpadă, şi asta pentru că nu se puteau opri din rîs. Cînd reuşiră să iasă din nou pe marginea drumului, blugii lui Joe erau uzi leoarcă, degetele îl usturau şi în păr îi atîrnau bobiţe de gheaţă. În timp ce mergeau unul lîngă altul de-a lungul aleii Swingletree, Twiggy reveni la teoria ei despre valiză.

– Dar atunci cînd...

– N-am văzut nici o bucată de hîrtie cînd am despachetat, susţinu Joe.

– Eşti convins? Ar fi putut s-o împăturească astfel încît să fie foarte mică.

– Sînt sigur, zise Joe, holbîndu-se la crengile încîlcite de deasupra capului său. În regulă, stai un pic. Cred că aici i-am auzit pe şobolani. Îmi amintesc de acest copac. Îi arătă cu degetul trunchiul unui stejar uscat, sufocat de viţe răsucite de iederă. O ramură putrezită căzuse la pămînt. Stătea rezemată de trunchi ca un baston de care se sprijină un om ce şchiopătează. Aici! zise Joe, îngenunchind lîngă un petic răscolit de zăpadă. Aici m-am ghemuit aseară... şi i-am văzut ieşind din şanţ puţin mai încolo.

În timp ce Joe şi Twiggy mergeau pe marginea plină de zăpadă a drumului, un Mini Morris trecu pe lîngă ei, împroşcîndu-i cu zloată.

Twiggy cerceta prin zăpadă, iar Joe scormonea şanţul cu un băţ.

– Am găsit ceva! zise el, cînd dădu cu băţul de ceva tare.

Dînd la o parte zăpada cu mîinile, Twiggy curăţă zona. Treptat dezgropă capătul unei ţevi de scurgere.

– Probabil că trece pe sub cîmp, zise Joe, privind peste un gard viu. Mă întreb de unde veneau şobolanii.

– Cel mai apropiat sat este Stubble End, spuse Twiggy.

Joe închise ochii, încercînd să recreeze întunericul de noaptea trecută.

– Ce faci? întrebă Twiggy.

– Vreau să-mi aduc aminte de unde venea lumina.

Joe se învîrti cu ochii închişi.

– Şobolanii au ieşit din şanţ şi au fugit printre copaci în direcţia unei lumini. Cred c-ar trebui să aflăm ce era.

– Ar fi putut fi o lanternă? sugeră Twiggy.

Joe clătină din cap.

– Lumina nu s-a mişcat.

Deschise ochii şi arătă în direcţia unui pîlc de copaci desfrunziţi şi rugi contorsionate de mure.

– Acolo, în păduricea aia, zise el.

Zăpada îi ajungea lui Joe pînă la genunchi şi, din cînd în cînd, trebuia să înlăture mărăcinii în care nimerea. Twiggy ţipa de cîte ori i se agăţa părul în vreo creangă joasă. Înaintau greu. Lui Joe îi era imposibil să spună dacă se îndreptau în direcţia cea bună şi începuse să se întrebe dacă, la urma urmelor, fusese o idee bună să intre în pădure.

– Noaptea trecută, şobolanii au dat tîrcoale pe la Sabatul Pipistrelle, zise Twiggy, evitînd în ultimul moment un tufiş. Nu crezi?

– Mda, zise Joe, venind în urma ei. Ce coincidenţă! Două sabaturi, la cîţiva kilometri unul de altul, tîlhărite în aceeaşi noapte!

– Crezi că femeia care a intrat la noi căuta aceeaşi bucată de hîrtie? întrebă Twiggy.

– Nu ştiu, zise Joe, împiedicîndu-se de rădăcina unui copac. S-ar putea, dacă scrisoarea asta, sau ce-o fi hîrtia

după care umblă şobolanii, are vreo legătură cu Beţişoarele Sorţii.

– Şireata a jefuit Sabatul Urzicii-Moarte, zise hotărîtă Twiggy. Sînt sigură de asta.

– Asta-i şi bănuiala mea, admise Joe. Dar de ce nu şi-o fi luat bagheta cu ea? Mai ţii minte? Squib a observat că hoaţa nu avea aşa ceva. Şi de ce-ar fi furat...?

– O bucată de plăcintă de Yule, preciză Twiggy, Poţiunea de Re-creştere a lui Patsy şi una din cărţile vechi de matematică ale lui Ulfric, despre grafice sau cam aşa...

– Straniu, zise Joe. Păi, trebuie să fi avut un motiv ca să le ia.

Joe zări printre copaci un petic slab de lumină portocalie şi se repezi într-acolo. Terenul accidentat îl făcea să se poticnească, crenguţele uscate îi trosneau sub picioare şi din cînd în cînd se izbea de trunchiurile copacilor. Înaintă pînă ajunse la un zid dărăpănat de cărămidă, pe deasupra căruia văzu acoperişul şi etajul unei căsuţe.

În zid erau o mulţime de locuri în care mortarul începuse să se sfărîme şi Joe îşi fixă cu uşurinţă adidaşii în găurile acelea reuşind să se caţăre. Sări într-o grădiniţă cu răzoare pentru flori şi o mulţime de ghivece mari de lut. Era şi un mic heleşteu pe suprafaţă căruia pluteau bucăţi de gheaţă.

– Două Ţipete de Bufniţă, îi şopti Joe lui Twiggy, cînd aceasta ateriză lîngă el.

Îi arătă cu degetul numele căsuţei, care fusese bătut în cuie pe o bucată de lemn în formă de bufniţă prinsă de portal.

– Ce nume sinistru...

– Şi uite! exclamă Twiggy, împungîndu-l cu cotul. Uite ce atîrnă deasupra... o lampă!

– Lumina! zise nerăbdător Joe. Cea pe care am văzut-o noaptea trecută. În mod *sigur* spre ea se îndreptau şobolanii.

Zidurile căsuţei Două Ţipete de Bufniţă erau invadate de iederă, care înconjurase fiecare fereastră de la parter cu un chenar neregulat de frunze întunecate. Joe traversă grădina pînă ajunse la cel mai apropiat geam. Şterse sticla aburită cu mîneca şi privi înăuntru. La început, de-abia putu distinge ceva, dar pe măsură ce ochii i se acomodau cu întunericul, zări un teanc de caiete pe un birou, un balansoar şi ceva ce semăna cu un acvariu gol.

– Nimic neobişnuit, mormăi Joe.

– Cred că acum ar trebui să plecăm, zise neliniştită Twiggy. Încălcăm o proprietate şi, oricum, casa mă bagă-n sperieţi.

Joe se agăţă de pervaz, în timp ce căuta din priviri ceva pe jumătate ascuns în spatele balansoarului.

– E coşul de pisici! zise el. Şireata trebuie să locuiască aici!

– Să mergem, Joe.

– Bine, zise Joe oftînd. Dar ce-ar fi să ne întoarcem aici la noapte şi...

Twiggy scheună slab şi Joe se întoarse. În spatele lui, cu o mînă ţinînd-o pe Twiggy de gură, stătea o vrăjitoare. În cealaltă mînă avea o baghetă.

– Cred că planurile voastre tocmai s-au schimbat, zise vrăjitoarea cu o voce de gheaţă.

Îl înghionti pe băiat cu vîrful baghetei sale şi buzele i se schimonosiră într-un rînjet plin de cruzime.

CAPITOLUL TREISPREZECE

O adunare de lilieci

Mini Morris-ul negru se hurduca prin ținutul acela rural ca un skateboard.

Derapa cînd dădea colțurile, urca mugind dealurile și părea să ia din plin toate gropile întîlnite în drum. Joe și Twiggy își petrecură cea mai mare parte a călătoriei cu mîinile la ochi, aruncați dintr-o parte în alta pe bancheta din spate.

– Cine-i maniaca asta? zise Joe, clănțănind din dinți.

În timp ce îi îmboldea de la spate printre copaci, pînă la aleea Swingletree, vrăjitoarea nu le răspunsese la nici una din întrebări. Mașinuța ei era parcată într-o manieră de-a dreptul riscantă: cu partea din față suspendată deasupra unui șanț.

– Nu... nu... nu... nu-s sigură, zise Twiggy, în timp ce Mini Morris-ul mai lua cîteva gropi. *Cred* că o cunosc de undeva...

Joe își răsfiră degetele și studie pe furiș fața vrăjitoarei în oglinda retrovizoare a mașinii. Era cam de aceeași vîrstă cu Winifred, bănui Joe. Avea cîteva riduri pe la colțurile ochilor, obraji palizi și scofîlciți. Doi ochii negri te săgetau de sub bretonul de culoarea castanei coapte. Vrăjitoarea se uită în oglindă și îl surprinse pe Joe

studiind-o. Îi aruncă o privire mînioasă şi răsuci de volan. Se auzit un scîrţîit de roţi şi Joe simţi cum, la o curbă strînsă, centura îl trage înapoi. Băiatul avu senzaţia că supa de morcovi cu coriandru, care-i sălta în stomac, va ieşi la iveală într-un timp foarte scurt.

Twiggy îşi luă mîinile de la ochi şi se uită la Joe.

– Te-ai făcut verde la faţă, observă ea.

Băiatul preferă să nu-i răspundă, pentru că asta ar fi însemnat să-şi deschidă gura. Mini Morris-ul coborî ca o rachetă un deal abrupt, aproape zburînd, înainte de a ocoli un heleşteu şi a se năpusti pe un podeţ îngust. Apoi vrăjitoarea apăsă cît putu de tare frîna şi maşina se opri uruind lîngă un hambar vechi şi dărăpănat.

Joe şi Twiggy respirară uşuraţi.

Vrăjitoarea se întoarse şi se uită urît la ei. Din două mişcări de baghetă şi cîteva murmure indescifrabile le desfăcu centurile de siguranţă.

– *Tu* şi *tu*, le zise ea, vîrîndu-şi un deget osos în faţa lor. Veniţi după *mine*... şi fără şmecherii!

– Ce facem acum? întrebă Joe în şoaptă, în timp ce vrăjitoarea ieşea din maşină şi striga pe cineva.

– Mi-am lăsat baghetat acasă, zise Twiggy şi ridică din umeri, văzînd privirea disperată a lui Joe. Păi, adăugă ea ţîfnoasă, Mormoloaca a vrut să se joace cu ea. Cred că trebuie să lăsăm lucrurile să-şi urmeze calea... Asta ar face Winifred. N-are rost să intrăm în panică.

Joe se chinui să iasă din maşină şi trînti portiera stropită cu noroi a Mini Morris-ului. Încă-i mai era rău şi nu se opuse cînd vrăjitoarea îl apucă de umăr şi îl îndemnă spre intrarea în hambar. Cînd vrăjitoarea deschise uşa, Twiggy îl înghionti pe Joe.

– Sîntem în Stubble End, şopti ea printre dinţi, şi acesta este Sabatul Pipistrelle.

– Ce crezi că vor? întrebă Joe.

– Vrei să spui, în afară de lecții de șoferie?

Twiggy clătină din cap.

– Nu știu... dar tu faci parte din Sabatul Urzicii-Moarte, să nu uiți.

Îi zîmbi nervos și îi făcu cu ochiul în timp ce o urmau pe vrăjitoare.

Interiorul hambarului era surprinzător de plăcut. În mijlocul încăperii, ardea un foc vesel, înconjurat de un cerc de pietre. Fumul urca în spirale pe lîngă niște lilieci, care stăteau agățați de grinzi cu capul în jos, și ieșea printr-o gaură din acoperiș.

O vrăjitoare dolofană cu bucle negre moțăia pe o sofa cu picioarele sprijinite pe un cazan întors. Alte cîteva vrăjitoare stăteau întinse în hamace cu membrele bălăbănindu-li-se peste margini. Joe numără nouă pisici negre încolăcite pe niște baloturi de fîn dintr-un colț și alte patru întinse lîngă foc. Singurul zgomot care se putea auzi era un sforăit monoton.

Un amestec de fum și mucegai îi gîdilă nasul lui Joe, făcîndu-l să strănute. Una dintre pisicile de lîngă foc deschise ochii verzi și se holbă la el. Apoi, vrăjioarea cu părul de culoarea castanei coapte bătu din palme și întrerupse scena pașnică.

– Trezirea! Toată lumea trezirea! strigă ea. Am ceva important să vă comunic.

Vrăjitoarea de pe sofa se scărpină în cap și căscă. Clipi încet și zîmbi. În obraji îi apărură gropițe.

– Pe cine-ai adus acolo, Sarah? Avem oaspeți?

Se uită cu ochii întredeschiși la Twiggy.

– Ești Marjorie, nu? Din Sabatul Baddlewrack.

– Nț.

– A! făcu dezamăgită vrăjitoarea. Aș fi putut jura...

Sarah, vrăjitoarea cu părul de culoarea castanei coapte, se îndreptă iute spre sofa şi recuperă o pereche de ochelari pe care vrăjitoarea cea dolofană îi strivea cu cotul.

– Încearcă-i pe ăştia, Dora, spuse ea iritată.

– A, foarte bine, bălmăji femeia, dîndu-şi la o parte buclele negre şi potrivindu-şi ochelarii după urechi.

Hamacele se bălănganiră cînd începură să se urnească şi celelalte vrăjitoare, care pînă atunci dormiseră. Se ridicară în capul oaselor, cu părul zburlit, îmbrăcate în pijamale cu buline variat colorate, şi îşi aţintiră privirile împăienjenite de somn spre Joe şi Twiggy.

– Măi să fie şi iar să fie! exclamă vrăjitoarea Dora, aranjîndu-şi ochelarii. Asta-i una din nesuferitele alea de Urzici-Moarte!

– Da, zise Sarah, sugîndu-şi obrajii pămîntii. Prunella Brushwood, dacă nu mă-nşel.

– Prunella?!

Joe se holbă uimit la Twiggy. Fata se îmbujoră şi îşi scărpină stînjenită nasul.

– Numele tău adevărat e *Prunella?* zise Joe, atingînd braţul lui Twiggy.

Numele nu i se potrivea deloc.

– Nimeni nu-mi spune aşa, răspunse Twiggy cu vocea sugrumată.

Se încruntă la Sarah.

– Prefer să mi se spună după poreclă, Twiggy.

– Twiggy! o îngînă batjocoritor Sarah, ridicînd din sprînceană. Asta din cauză că părul tău arată ca un cuib de pasăre?!

Un hohot de rîs se răspîndi printre membrele Sabatului Pipistrelle. Simţindu-se teribil de nenorocită, Twiggy pironi podeaua cu privirea.

– Ei bine, ce caută puştoaica asta plictisitoare aici? Urzicile-Moarte s-au mutat din satul ăsta de cîteva luni. Acum, pleacă... du-te, cară-te!

Dora făcu o mişcare cu bagheta, de parcă ar fi vrut să gonească o insectă enervantă.

– Sarah, de ce mă faci să-mi pierd vremea? Ce veste importantă aveai? Să nu-mi spui că are ceva de-a face cu mănunchiul ăla veştejit de Urzici-Moarte care nu se pricep la nimic?

Twiggy îşi ridică bărbia care-i tremura.

– Nu-i adevărat! Patsy e cea mai bună urzitoare de vrăji, şi... Winifred e o şefă nemaipomenită...

– E o gînganie fandosită! zise Dora. Puah! Winifred Whilbat n-are nici cea mai vagă idee despre ce-nseamnă să fii şefa unui sabat. A! făcu ea şi zîmbi ironic. Uitasem. Urzicile-Moarte nici nu sînt *propriu-zis* un sabat, nu-i aşa?

– Ba da! interveni Joe, făcînd un pas înainte. Şi eu sînt cel mai nou membru al lui.

Cînd vrăjitoarea de pe sofa începu să se poarte grosolan cu Twiggy, lui Joe i se păru că o cunoaşte de undeva. Joe îşi aminti unde-o mai văzuse. Atunci, pe peronul gării, Dora Benton purtase un palton lung, bleumarin şi o şapcă cu cozoroc, iar acum era îmbrăcată într-o pijama neagră de mătase. Dar gropiţele din obraji erau aceleaşi. La fel şi manierele sale brutale.

– Te cunosc, zise el cu impertinenţă. Tu eşti femeia care i-a furat uniforma lui Derek şi m-a minţit ca să-mi ia biletul de tren.

– Şi eu te cunosc pe tine! declară Dora, rînjind cu gura pînă la urechi. O, bună treabă, Sarah. Unde l-ai găsit?

– Pe aleea Swingletree.

Sarah îşi vîrî mîna în buzunarul interior al jachetei sale de catifea neagră şi scoase o bucăţică de hîrtie. O despături şi Joe se întinse să vadă ce scria pe ea. Nu era nici un cuvînt, doar portretul unui băiat cu părul vîlvoi, cu bărbia fermă şi o expresie destul de buimacă. Sarah aşeză hîrtia lîngă capul lui Joe.

– O asemănare izbitoare, nu crezi?

Dora horcăi.

– Nu ştiu de ce-a fost nevoie să-l mai interoghezi pe nerodul ăla împiedicat din gară. Descrierea pe care i-am făcut-o eu băiatului a fost...

– Mai mult decît inutilă, încheie Sarah fraza. Derek mi-a fost de mare ajutor. Nu-ţi trebuie mult talent să te dai drept controlor de bilete, Dora, dar să faci pe poliţistul e de-a dreptul o provocare. Am fost atît de convingătoare; chiar dacă trebuie să mă laud singură. După ce i-am spus că băiatul fugise de-acasă, Derek a fost mai mult decît dornic să coopereze. Mi-a schiţat chiar şi portretul lui. L-a descris pe băiat în cele mai mici detalii.

Tonul lui Sarah deveni mai aspru.

– Dora, nu te uita urît la mine! Ştii la fel de bine ca mine că nu vezi prea bine. Trebuie să porţi ochelarii ăia *tot timpul*.

– Ajunge! o repezi Dora.

Se încruntă şi îşi încrucişă mîinile-n sîn.

– Cred că ai uitat că p-aci eu *sînt* şefa.

– În definiv, zise Sarah fără teamă, dacă i-ai fi purtat în noaptea aceea, ai fi observat imediat că băiatul ţi-a dat un bilet obişnuit de tren, în loc...

– TACI DIN GURĂ! zbieră Dora, şi o vrăjitoare care dormise pînă atunci căzu brusc din hamac. Oricum, unde e?

Dora se îndreptă cu paşi greoi spre Joe şi-şi întinse mîna rotofeie.

– Dă-mi-o încoa', vierme amărît ce eşti!

– Ce? întrebă Joe. Nu pricep...

– PAGINA! urlă Dora, de îi tremurară buclele. Ştiu că e la tine. Viperele ţi-au dat-o, nu-i aşa? Îi aşteptam pe Harriet şi Aubrey, desigur, dar cînd m-am aplecat să-mi leg şiretul, am văzut desenul de pe valiza ta. N-oi avea eu vederea de vultur, zise ea acru, dar nu-s nici oarbă ca un liliac, să ştii!

Dora-şi ridică ochii spre tavan.

– N-am vrut să vă jignesc, adăugă ea cu blîndeţe în glas.

– Greşeşti, zise Joe. N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti. Nimeni nu mi-a dat nici o *pagină*.

– E din Urzica-Moartă, şopti Sarah printre dinţi. Ei nu ştiu nimic despre urgenţa care-a apărut. Centrala n-a vrut să-i implice în chestiune. O decizie înţeleaptă, dacă mă întrebi...

– Am fost lăsaţi pe dinafară? întrebă Twiggy indignată. Acum sîntem un sabat în toată regula. De ce nu ne ia nimeni în serios? Nu pricep de ce ne antipatizaţi atît de mult!

Twiggy se uită stăruitor la Dora şi la Sarah.

– E din cauza lui Ulfric? Şi a lui Joe? Nu sînteţi de acord ca bărbaţii să fie acceptaţi în sabaturi? Ei bine, eu cred că ar trebui. Winifred zice că sabaturile mixte reprezintă calea spre progres. Zice că ar trebui să fim de acord cu noul...

– N-avem nimic cu bărbaţii, o întrerupse Sarah.

– Cîtă vreme nu fac parte din sabatul *meu*, adăugă Dora, strîmbîndu-se.

– Cu Rose Threep avem ce-avem, zise înţepată Sarah.

– Cu Rose? se miră Twiggy.

– Lui Winifred ar trebui să-i fie ruşine că-i permite unei *astfel* de vrăjitoare să facă parte din sabatul ei.

– O astfel de vrăjitoare? repetă Twiggy. Dar ce-aveţi cu Rose. Poate că e un pic cam rea de gură, dar...

– Pagina, Dora, îi aminti Sarah nerăbdătoare.

Îi îndemnă pe Joe şi Twiggy să se aşeze pe canapea.

– Trebuie să li se spună. Acum, nu mai putem evita.

– Foarte bine, zise Dora, aranjîndu-şi ochelarii pe nas. Începu să mărşăluiască agitată prin încăpere. Joe stătea lîngă Twiggy la capătul sofalei. O pisică neagră se gudură pe lîngă picioarele băiatului.

– Îmi închipui c-aţi auzit de *Cartea lui Mabel*, începu Dora.

– Desigur, ziseră copiii în cor.

– Atunci ştiţi şi despre pagina lipsă.

– Da, încuviinţă Joe, amintindu-şi ce-i povestise Veronica Snipe în Tîrgul de la Miezul Nopţii. Era o vrajă periculoasă la pagina cinci sute şi ceva. Mabel a rupt-o ca nimeni să n-o poată face.

Joe simţi cotul lui Twiggy înghiontindu-l.

– De unde ştii asta? întrebă ea în şoaptă.

– În parte ai dreptate, spuse Dora. Unele vrăjitoare susţin că Mabel Crump a rupt-o... dar se înşală! Pagina a fost smulsă de *traducătoarea* cărţii: o vrăjitoare pe nume Fleur Fortescue.

– Fleur...

Joe îşi încreţi fruntea.

– Desigur! Numele ei era pe coperta exemplarului ăla vechi din *Cartea lui Mabel*, pe care-am văzut-o în cutia de carton.

– Te *superi?* spuse Dora furioasă. Fii atent cînd vorbesc. Acum, unde rămăsesem?

– Tocmai voiai să le povesteşti despre Fleur, îi aminti Sarah. Cînd a tradus pagina cinci sute treisprezece, Fleur şi-a dat seama de puterea distructivă a vrăjii de acolo şi a rupt-o. A distrus imediat traducerea, dar a hotărît să ascundă pagina originală într-un loc unde să n-o găsească nimeni niciodată...

– Numai c-a fost găsită, zise Dora, uitîndu-se urît la Sarah. Şi-acum, *tu* să taci din gură. *Eu* spun povestea.

– Unde-au găsit-o? întrebă Joe.

– În Germania, zise repede Dora, înainte ca Sarah s-apuce să deschidă gura.

– Ştiu toate astea, bombăni Twiggy.

Joe o înghionti.

– Şşt, şopti el. Eu nu ştiu.

– În urmă cu vreo douăzeci de ani, continuă Dora, un cîine pe nume Strudel a scurmat într-o pădure. Pagina fusese făcută sul, vîrîtă-ntr-un stilou şi îngropată la rădăcina unui copac. Fiica stăpînului cîinelui era o vrăjitoare şi ea l-a împiedicat să o arunce. Vedeţi voi, stăpînul crezuse că e o foaie goală de hîrtie, deoarece...

– *Cartea lui Mabel* a fost scrisă cu cerneală vrăjită, o completă Twiggy.

– Da, încuviinţă Dora, ducîndu-şi o mînă în dreptul inimii. Timp de douăzeci de ani, pagina a trecut de la o vrăjitoare la alta, de la un sabat la altul.

– De ce? întrebă Joe.

– Dintr-un motiv foarte evident, cap sec ce eşti! zise Dora.

Se uită precaută peste umăr şi coborî vocea.

– Există oameni, explică ea cuprinsă de teamă, care o vor. Oameni care nu s-ar da în lături de la nimic ca să pună mîna pe ea.

– Dar am crezut că nimeni nu poate înţelege scrisul de mînă al lui Mabel, zise Joe.

– Fleur a reuşit, nu-i aşa? spuse Sarah. Într-o zi altcineva va traduce din nou cuvintele acelea şi atunci...

Bătu din palme.

– Buuum!

– Cine poate *şti* ce se va întîmpla? zise Dora.

– De ce nu faceţi pur şi simplu bucăţele pagina, propuse Joe, sau s-o aruncaţi în foc? După aceea n-o să mai aveţi motive să vă faceţi griji.

– Cum îndrăzneşti? tună Dora. Puţin respect, băiete! Mabel Crump e o legendă! Hambarul ăsta se află chiar în locul unde ea şi-a scris celebra operă de geniu. S-o distrugem?

Îşi dădu ochii peste cap, de-ai fi zis că e gata să leşine.

– Ce idee!

– Crezi că n-am încercat să scăpăm de ea? zise Sarah, aruncîndu-i o privire scîrbită Dorei. *Cartea lui Mabel* este indestructibilă. Probabil că a înmuiat fiecare pagină în Poţiunea Eternităţii, astfel încît cuvintele să poată fi citite şi peste sute de ani de-acum încolo.

– Sau *nu*, zise Joe, amintindu-şi ce scris oribil avea Mabel.

Sarah nu-l luă în seamă.

– Acum două zile, am primit o frunză de la Centru, prin care eram informate că pagina a trebuit să fie scoasă pe ascuns, şi în mare grabă, din Londra – şi că sabatul *nostru* a fost ales să fie implicat în operaţiune.

– O onoare atît de mare pentru Pipistrelle, murmură Dora.

– Aubrey White şi Harriet Perkins din Sabatul Viperelor se oferiseră să călătorească incognito cu trenul care pleca la ora patru din gara Charing Cross, le explică

Sarah. Erau aşteptaţi să descindă în Stubble End şi să-i livreze Dorei – deghizată în controlor de bilete – pagina. Numai că... totul a mers complet anapoda – ei n-au coborît din tren şi nici n-au mai fost văzuţi de atunci.

– Şireata! zise grav Joe.

Se cutremură amintindu-şi de hîrşîielile înnebunite ce ieşeau în tren din coşul pentru pisici.

– Coşul de *şobolani*, zise el, corectîndu-se, şi simţi fiori reci pe şira spinării.

– În regulă... ajunge, îl repezi Dora. Nu v-am adus aici pentru o mică discuţie amicală. Acum, spune, unde-i pagina?

– N-o am, zise Joe. Pe cuvînt de onoare. N-am nici cea mai mică idee unde se află.

Dora se prinse cu mîinile de cap şi începu să se văicărească:

– Nu mai suport! gemu ea. Mai întîi se hotărăşte să se contramandeze Ceremonia Focului de Yule, aşa că am decis să participăm, în schimb, la o cursă de mături. Şi am căzut într-un heleşteu. Apoi ne-am întors la sabat, cu gîndul să ne punem bonetele pe cap şi să tragem un pui de somn, dar ne-am găsit locuinţa într-o dezordine de nedescris! Şi acum... ŞI ACUM! Ăsta... Flecuşteţul ăsta insolent îmi spune că pagina nu e la el! Le-am spus celor de la Centru că mă descurc. Ce-o să le mai spun acum? HM? O să-mi pună pielea-n saramură pentru asta!

– Ăăă... Dora, îndrăzni sfioasă o vrăjitoare tînără.

Îşi tîrî picioarele pînă la şefa Sabatului Pipistrelle, cu o frunză ruginie de arţar în mînă.

– Asta trebuie să fi sosit azi-dimineaţă. E de la Centru.

Simţind că se sufocă, Dora smulse frunza din mîna tinerei vrăjitoare. Apoi închise ochii şi i-o dădu lui Sarah.

– N-ai vrea s-o citeşti tu? Eu nu rezist.

– Foarte bine, zise Sarah, zgîindu-se la frunză. O, vai. Ce catastrofă!

Dora începu să hohotească şi se prăbuşi pe sofa, mai să-l zdrobească pe Joe.

– S-a terminat cu cariera mea! zise ea, apucîndu-se cu mîinile de cap.

– A fost un jaf, anunţă Sarah pe un ton solemn. La Muzeul Naţional de Vrăjitorie din Piddock's Cove. Cineva a furat originalul *Cărţii lui Mabel*.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Monştrii din Much Marcle

Nu le-a fost greu să scape. Vrăjitoarele fuseseră atît de traumatizate de vestea primită de la Centru, că nimeni nu observase cînd Joe şi Twiggy s-au îndreptat în vîrful picioarelor spre uşa de la hambar. Jumătate dintre vrăjitoare stăteau grămadă, îmbrăţişîndu-se şi plîngînd, în timp ce restul se prăbuşiseră buimace în hamacele lor.

Lîngă uşă, se afla un butoi plin cu mături, aşa că Twiggy luă una ca să asigure succesul evadării. În cîteva minute, Joe şi Twiggy zburară peste podeţul şubred şi plutiră pe deasupra heleşteului. Fata îndemnă mătura să se înalţe, pînă cînd fură înghiţiţi de o pîclă rece ca gheaţa care îl pătrunse pe Joe pînă la oase. Fulgi de zăpadă începură să-i danseze prin faţă.

– Twiggy, chiar trebuie să zburăm aşa sus?

Dar cuvintele lui Joe se risipiră în vînt chiar în clipa în care le pronunţase. Trebui să ţipe ca să se facă auzit:

– Da, răspunse Twiggy. Trebuie să stăm printre nori. Vrăjitoarele nu trebuie să-şi folosească măturile pe lumină. Ar fi prea riscant să ne lăsăm mai jos. Ar putea să ne vadă cineva!

Joe se uită în jos, dar tot ce putu vedea era o ceaţă cenuşie şi groasă.

– Cum o să ştim c-am ajuns la Canterbury? ţipă el.

– Nu mergem la Canterbury, spuse Twiggy. Cel puţin, nu încă.

– Nu?

Fata scutură din cap şi îi porunci măturii să vireze la stînga.

– M-am gîndit că ar trebui să dăm o raită pe la Piddock's Cove!

Stratul de nori începea să se rărească, pe măsură ce mătura plonja în jos. Printre vălătucii de ceaţă îşi făcură apariţia petice de cer senin şi Joe zări o apă întunecată cu valuri înspumate. Coborîră şi mai mult şi Joe realiză că Twiggy urma o linie de coastă. Dedesubtul lor marea clocotea şi se năpustea pe plajele de culoarea fulgilor de ovăz. Joe privi în dreapta şi văzu stîncile abrupte ridicîndu-se deasupra cîmpurilor înzăpezite. Vîrfurile inegale de piatră întrerupeau întinderile nesfîrşite de alb.

Joe se ţinu strîns de talia lui Twiggy cînd mătura se îndreptă cu iuţeală spre o stîncă enormă, biciuită de valuri. În mijlocul ei se afla o deschizătură în formă de portal şi Twiggy îndemnă mătura să treacă pe acolo. Joe se făcu mic, cînd trecură în viteză prin crăpătură. Apoi se înălţară din nou. Mătura execută o buclă aeriană înainte de a se îndrepta spre următorul golfuleţ, aluneca uşor deasupra ţărmului stîncos şi ateriză lîngă o căsuţă. Avea zidurile de culoare liliachie şi acoperişul de ardezie.

Joe se dădu jos de pe mătură şi îşi îndreptă cu greu coloana. Stătuse ghemuit deasupra cozii timp de aproape o oră. Amorţise şi-l dureau încheieturile. Twiggy ridică braţele-n sus şi scoase un chiot.

– N-a fost distractiv? zise ea. Winifred ar fi leşinat pe loc dacă ne-ar fi văzut cu ce viteză am trecut prin stînca aia. Nu cred că măturica mea ar fi reuşit o astfel de manevră, dar asta e ultimul răcnet!

– O s-o dai înapoi? întrebă Joe.

– O, da! Am *împrumutat*-o doar.

Lovi uşor nuielele de mesteacăn şi rînji.

– Pun pariu că Dora turbează acum de furie.

– Deci, ăsta e Piddock's Cove, zise Joe privind în jos spre un golf în formă de semilună.

Valurile aruncaseră pe ţărm alge şi iarbă-de-mare. O singură barcă era ancorată.

– Da, zise Twiggy. Sîntem pe coasta din Dorset.

O luă pe aleea ce ducea spre căsuţă, lăsă mătura într-un coş pentru umbrele de pe verandă, şi sună la uşă.

– Am mai fost o dată aici vara trecută, cu Winifred, dar muzeul era închis. Cu toate astea, m-am distrat pe cinste bălăcindu-mă în mare.

– Crezi că Şireata se află în spatele jafului, nu-i aşa?

– Mda, zise Twiggy, dar trebuie să fim siguri de asta.

– Nu înţeleg de ce-o fi vrut cartea, zise Joe. Oricum, pagina cinci sute treisprezece a fost ruptă şi restul cărţii a fost tradus...

– În şaptezeci şi patru de limbi, completă Twiggy.

– Aşa că ce-ar mai putea afla din ea?

Joe se dădu un pic în spate de îndată ce auzi zgomotul unor paşi apăsaţi de cealaltă parte a uşii. Fanta de la cutia de scrisori se ridică şi o bărbie acoperită cu păr alb îşi făcu apariţia în crăpătura dreptunghiulară.

– Mă numesc Arthur Poppleweed. Sînt custodele Muzeului Naţional de Vrăjitorie, se auzi o voce răguşită din cutia de scrisori. Vă rog fiţi amabili şi spuneţi cine sînteţi şi ce doriţi.

– Ăăă... sîntem Twiggy şi Joe din Sabatul Urzicii-Moarte, începu Joe. Am venit să aruncăm şi noi o privire prin muzeu... pentru că ne interesează foarte mult obiectele şi artefactele vechi.

Urmă o pauză lungă înainte ca firele zburlite de barbă albă să se mişte din nou.

– Foarte bine, zise vocea, puteţi intra. Dar vă avertizez: sînt înarmat cu un ciomag straşnic şi cu un pistol de apă plin cu Poţiune de Împietrire... şi nu mă tem să le folosesc.

– Ce e Poţiunea de Împietrire? o întrebă Joe pe Twiggy pînă să apuce curatorul să dezăvorască uşa.

– Te transformă în statuie, răspunse fata. Patsy o foloseşte ca să facă ornamente pentru grădină.

Dacă Joe ar fi fost un simplu trecător, nu şi-ar fi închipuit niciodată că în căsuţa aceea pitorească era Muzeul Naţional de Vrăjitorie. Nu era nici un semn pe poarta principală şi nici pe uşa de la intrare care să anunţe acest lucru. Oricum, de îndată ce trecu pragul, simţi acelaşi iz cunoscut de obiecte vechi, mucegăite, pe care-l întîlnise în toate muzeele.

– Bine-aţi venit! zise Arthur rugîndu-l pe Joe să-i ţină ciomagul cît timp îşi scarpină el barba.

Bătrînul purta o pereche de pantaloni peticiţi din catifea reiată şi un halat bleumarin. Era chel în vîrful capului şi avea un plasture lipit peste un cucui de mărimea unui ou.

– Am fost doborît de tîlhar, zise Arthur, arătîndu-le cu vîrful pistolului de apă rana de pe cap. Vedeţi voi, de asta a fost nevoie să întăresc măsurile de securitate.

Joe şi Twiggy îl urmară pe un coridor întunecos şi de-acolo într-o mică încăpere cu draperii la ferestre. Camera era luminată doar de nişte lumînări.

– Dacă aveţi vreo nelămurire sau vreţi să mă întrebaţi ceva, o să fiu chiar aici, zise Arthur aşezîndu-se pe un scaun de lemn lîngă uşă, cu pistolul de apă şi ciomagul în poală.

– Aici e! zise Joe, stînd în faţa unei vitrine sparte de sticlă.

Înăuntru, într-o casetă, se afla o tavă căptuşită pe margini cu catifea verde decolorată, iar în centru, era un petic de catifea, cam de mărimea unui pachet de cărţi de joc, care-şi păstrase culoarea vie de la început. Dedesubtul dreptunghiului verde strălucitor era o notă prost dactilografiată pe care se putea citi:

„Exponatul 122: *O carte de vrăji, poţiuni şi alte probleme de vrăjitorie* scrisă de extrem de talentata (şi umblă zvonul destul de frumoasă), geniala, Mabel Crump. A fost redactată în luna martie 1596 (sau s-ar putea să fi fost în aprilie) într-o scriere de mînă complet ilizibilă şi tradusă în engleză în 1848 de către Fleur Fortescue, care a fost o adevărată atotştiutoare. Astăzi, e cunoscută simplu drept *Cartea lui Mabel*, şi se găseşte pe raftul de cărţi al fiecărei vrăjitoare (deşi eu cunosc o vrăjitoare care-o ţinea în sertarul pentru tacîmuri)."

– Nu mi-am imaginat pînă acum că e atît de mică, zise Joe, uitîndu-se la peticul verde de catifea pe care stătuse cartea.

– A, ba da, interveni Arthur. Format de buzunar, ai putea s-o numeşti.

Oftă prelung.

– În orice caz, foarte uşor de furat.

– Îţi aminteşti cum arăta hoţul? întrebă plin de nerăbdare Joe.

– Păi, n-am văzut mare lucru. În clipa asta prăjeam nişte ouă cu şuncă pentru micul dejun şi-n următoarea... eram cu faţa la pămînt cu un cucui cît o rodie. Hoţul era de fapt o hoaţă... îmi amintesc că i-am văzut mîna chiar înainte de-a mă lovi fulgerător cu bagheta. Avea nişte unghii roşii şi lungi...

Joe dădu din cap.

– Fără îndoială, a fost Şireata.

– Şireata? întrebă Arthur nedumerit.

– Hai aici, Joe, îl strigă Twiggy cuprinsă de veselie. Am găsit o fotografie de-a lui Rose.

– Măi să fie! făcu Joe aplecîndu-se deasupra vitrinei din colţ.

Se uită la fotografia a doua fete îmbrăcate în tunici negre pînă la glezne. Una dintre fete avea părul prins în cozi şi se uita urît spre aparat. Cealaltă, care avea o cosiţă lungă, împletită şi înfăşurată ca o eşarfă în jurul gîtului, era cu limba scoasă. Joe citi nota dactilografiată de dedesubtul fotografiei:

„Exponatul 062: O rară fotografie a Monştrilor din Much Marcle (care au fost o adevărată pereche de mici orori). Excluse din Sabatul Brimstone la vîrsta de zece ani, Rosemary Threep şi Logan Dritch au terorizat timp de unsprezece luni satul Much Marcle, înainte de a fi capturate şi trimise la Penitenciarul pentru Vrăjitoare Îndărătnice din Papua Noua Guinee."

Joe privi şi restul obiectelor din vitrină. Exponatul 063 era o pensulă pe care fetele o înmuiaseră în cerneală vrăjită şi o folosiseră să mîzgălească mesaje vulgare peste tot prin Much Marcle. Exponentul 064: o bucată de cretă

violet care era tot ce mai rămăsese din Şcoala Primară din Much Marcle după ce Rose şi Logan stîrniseră o tornadă într-o după-amiază de august. Nota preciza că Rose afirmase că abătuseră tornada asupra clădirii goale „doar ca să se distreze".

– Acum ştim de ce Pipistrellele n-o pot suferi pe Rose, zise Joe.

– Da, de asta toată lumea are o părere aşa proastă despre Urzica-Moartă, adăugă Twiggy. Pentru că una din membrele noastre a fost în tinereţea ei o celebră huligană. Nu mi-o pot imagina pe Rose făcînd toate chestiile alea teribile. E o bătrînă arţăgoasă şi afectată.

Twiggy izbucni în rîs şi îşi lipi degetul de sticlă.

– Uită-te la ea... cum scoate limba!

Joe studie cu atenţie fotografia, dar pe el nu-l interesa Rose. În schimb, se uita la cealaltă fată, Logan Dritch. Avea o privire pătrunzătoare şi părul ei era roşcat-închis. Remarcă maxilarul hotărît şi buzele arcuite. Imaginea femeii fermecătoare din tren îl străfulgeră.

– E Şireata! zise deodată Joe, apucînd-o pe Twiggy de braţ. Cealaltă fată! Celălalt Monstru din Much Marcle.

– Eşti sigur? întrebă Twiggy.

Joe dădu din cap.

– Sînt convins. Şireata şi Logan Dritch sînt una şi aceeaşi persoană.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

În afara pădurii

Cu excepţia siluetei unui pescar în cizme galbene de cauciuc, stînd cocîrjat pe un scaun pliant, debarcaderul era pustiu. Pescarul ţinea într-o mînă băţul unei undiţe, cu un fir lucios în vîrf, care atîrna peste marginea debarcaderului şi dispărea în apele învolburate. Cu cealaltă mînă ţinea borul pălăriei sale impermeabile, pe care şi-o trase apoi peste ochi.

Twiggy se chinuia să aterizeze. Aceeaşi rafală de vînt care era cît pe ce să smulgă pălăria pescarului, făcea tot ce-i stătea-n putinţă să-i devieze mătura şi s-o arunce împreună cu pasagerii ei în marea înspumată, de culoarea oţelului.

Părul lui Twiggy gîdila faţa lui Joe.

– Încă puţin! zise ea, aplecîndu-se în direcţia vîntului şi ţinînd mătura dreaptă.

Aceasta plană ca o libelulă înainte de-a se lăsa pe-o petală de nufăr. Joe simţi cum atinge cu adidaşii un grilaj metalic şi, cîteva secunde mai tîrziu, aterizau în siguranţă la celălalt capăt al debarcaderului.

– Bună treabă! zise Joe aprobator.

Răsuflă uşurat cînd simţi scîndurile de lemn sub picioare.

– E timpul pentru nişte gustări, zise el, lovind uşor cu mîna buzunarul burduşit al gecii sale.

Se uită spre celălalt capăt al debarcaderului, unde pescarul stătea cu spatele la ei, ţinîndu-şi încă pălăria impermeabilă cu una din mîini. Bărbatul părea să nu fi remarcat deloc sosirea celor doi.

Joe se aşeză pe jos şi îşi vîrî mîna în buzunar. Scoase două pachete cu mîncare, învelite în hîrtie şi îi dădu unul lui Twiggy.

– A fost drăguţ din partea domnului Poppleweed să ne pregătească o gustărică, zise Twiggy, desfăcînd două sandvişuri enorme şi o bucată groasă de prăjitură cu fructe.

Ridică uşor cu degetul o felie de pîine.

– Mm... pui prăjit şi murături cu muştar.

– Cu sos dulce, preciză Joe cu gura plină. Dar e la fel de gustos.

Un ţipăt strident îl făcu să ridice capul. Văzu doi pescăruşi rotindu-se gata să se năpustească asupra pescarului, în timp ce acesta se chinuia să scoată cîrligul dintr-un peşte care se zvîrcolea.

– Aia-i o barcă? întrebă Twiggy, arătînd cu degetul în depărtare o pată întunecată.

Joe miji ochii.

– Da, una destul de mare, probabil un tanc petrolier.

– N-am fost niciodată cu barca, mărturisi Twiggy.

Îşi linse degetele înainte de-a mai muşca din sandviş.

– Eu am traversat o dată canalul, cu colegii mei, cu feribotul, zise Joe. Era o excursie cu şcoala la Calais. Vremea a fost îngrozitoare. Nu mai văzusem niciodată aşa valuri uriaşe. Prietenul meu, Drew, a stat toată călătoria aplecat deasupra vasului de toaletă.

– Mi-ar plăcea să merg şi *eu* la şcoală, zise Twiggy cu jind. Trebuie să fie un loc *minunat!*

– Cu greu l-aş numi aşa, îi zise Joe. Avem tone de teme de făcut, iar unii dintre profesori sînt un coşmar. Uite, bunăoară, domnul Tripp. I-am spus că Hamish îmi mîncase eseul despre „Triburile nomade din Nordul Africii“, dar tîmpitul de profesor a refuzat să mă creadă... chiar şi după ce i-am arătat rămăşiţele umede, cu urme de dinţi de cîine pe ele. Domnul Tripp m-a pedepsit o săptămînă întreagă. Cît de drept poate fi ?

– Păcat că n-ai avut nişte Poţiune de Recreştere, zise ea, scuturîndu-şi cîteva firimituri din poală.

– Ce vrei să zici?

– Păi, explică Twiggy, cîteva picături din chestia aia şi eseul s-ar fi refăcut singur.

– Mda, făcu Joe, terminîndu-şi prăjitura cu fructe şi ştergîndu-şi mîinile pe haine. Mda... repetă el gînditor.

Apoi mototoli hîrtia şi sări în picioare.

– Repede, zise Joe. Trebuie să plecăm. Ridică mătura şi i-o aruncă lui Twiggy.

– Hm? Dar, Joe, nu mi-am terminat...

– Trebuie să ne întoarcem. E foarte important. Mi-am dat seama!

– Nu înţeleg, zise Twiggy, clătinînd din cap.

Se pregăti să muşte din prăjitura cu fructe.

– Ştiu de ce a furat Logan originalul *Cărţii lui Mabel*, zise Joe apucînd-o pe Twiggy de umăr. Avea deja Poţiunea de Recreştere, îţi aminteşti?

– Pagina cinci sute treisprezece! zise Twiggy, scăpînd prăjitura din mînă. Logan are de gînd s-o refacă. O, Joe, trebuie s-o împiedicăm!

Urmă o decolare nesigură. Instrucţiunile panicate ale lui Twiggy nedumeriră mătura şi o făcură să ţîşnească înainte, atingînd pălăria pescarului, în timp ce părăseau debarcaderul. De uimire, bărbatul scăpă peştele care căzu pleoscăind în apă. Cu faţa complet ascunsă de

pălăria sa galbenă, pescarul se ridică şi făcu un gest amenințător cu pumnul.

– Pescăruşi nenorociţi! strigă el.

– Aterizarea de la debarcader a fost un fleac, în comparaţie cu asta! zise Twiggy în timp ce încerca să conducă mătura printre straturi nesfîrşite de crengi încîlcite. Ar fi fost mai bine să descălecăm pe aleea Swingletree şi să facem restul drumului pe jos.

– N-ar fi fost, zise Joe sigur pe el. Mai degrabă mă umplu de vînătăi şi julituri sau mă aleg cu părul plin de crenguţe, decît să ajung la căsuţa lui Logan cu cîteva minute prea tîrziu.

– Fii practic, Joe, îl avertiză Twiggy, lovindu-se cu cotul de o creangă.

Zăpada de pe aceasta se scutură.

– Logan trebuie să se fi întors de cîteva ore de la Piddock's Cove.

– Asta dacă a mers pe mătură, zise Joe.

Twiggy pufni.

– Că doar n-o fi făcut schi nautic în Dorset, nu?

– Există transportul în comun, insistă Joe. Şi de unde ştim noi că nu are maşină? Vrăjitoarea aia din Sabatul Pipistrelle avea un Mini Morris. Logan Dritch nu mi se pare genul care să îndure, pe un frig năprasnic, chinurile unei călătorii lungi, lipsite de confort.

Twiggy îşi încordă spatele şi Joe îşi dădu seama ca s-ar putea s-o fi jignit.

– Bineînţeles, *eu* unul n-aş fi ratat pentru nimic în *lume* călătoria de azi, adăugă el repede.

– Mă bucur să aud asta, zise Twiggy.

Pelerina cu glugă a lui Twiggy se agăţă într-o creangă şi pîrîi.

– Ah, m-am săturat pînă peste cap, zise ea. Înaintăm atît de încet! O să execut o aterizare forţată şi tot ce ne rămîne de făcut e să sperăm că totul va fi în regulă. Ţine-te bine, Joe, zise ea, înclinînd coada măturii într-un unghi ascuţit. S-ar putea să doară un pic.

În timp ce se îndreptau spre sol, Twiggy aproape că se lipi de mătură, iar Joe îşi îngropă faţa în pelerina ei. Trosnetul rămurelelor rupte îl asurzi pe băiat. Şi, cum ţinea ochii închişi, îi răsunară în urechi ca sute de biscuiţi crocanţi zdrobiţi. Tresări şi strînse din dinţi cînd piciorul său se izbi de o creangă. O auzi pe Twiggy ţipînd. Apoi mătura se înclină şi Joe alunecă. Ateriză în patru labe într-un strat gros de zăpadă.

– Joe, ai păţit ceva?

Twiggy îngenunche lîngă el, cu mătura în mînă. Nuielele de mesteacăn erau destul de zburlite şi arătura continua să se mişte spasmodic. Twiggy dezmierdă cu blîndeţe coada măturii.

– Surprinzător, dar n-am nimic, zise Joe, bolborosind.

Îşi scutură zăpada de pe faţă şi se ridică.

– Dar tu?

– Cred că m-am ales cu cîteva vînătăi zdravene, dar nu mi-am rupt nimic, zise Twiggy. Mă îngrijorează mai mult mătura. Pare puţin traumatizată. Dacă nu-şi revine suficient de repede, s-ar putea să ne întoarcem pe jos acasă.

– Biata de ea, zise Joe mîngîind plin de compasiune mătura.

Se uită în jur. Copacii semănau cu nişte siluete şi era ceaţă. Începuse să se însereze. Joe se frecă la ochi.

– Unde-i lampa? O vezi?

– Uite-o! zise Twiggy, arătînd cu degetul un disc auriu de lumină.

Îşi făcură drum prin zăpadă într-acolo.

În cinci minute ajunseră la Două Ţipete de Bufniţă. Joe se rostogoli peste zid.

– Liber, şopti el şi, o clipă mai tîrziu, prinse mătura pe care Twiggy o aruncase în grădină.

Mîinile fetei îşi făcură apariţia deasupra zidului. Escaladă icnind zidul scorojit şi ateriză lîngă el.

Totul era încremenit. Joe duse degetul la buze şi o luă prudent prin zăpadă, pînă ajunse la o fereastră de unde răzbătea o dîră de lumină printre draperii. Copiii se ghemuiră sub pervaz şi ascultară. Lui Joe îi bubuia inima mai să-i sară din piept.

– E o prostie, şopti Twiggy, strîngînd în braţe mătura care tremura încă. N-am bagheta la mine... şi, cu mătura în halul în care e, şansele noastre de-a ne face rapid nevăzuţi sînt *zero*.

– Atunci, asta-nseamnă că va trebui să fim extrem de atenţi, nu? Joe se ridică încet şi îşi lipi obrazul de fereastră. Sticla rece se aburi de la respiraţia sa caldă şi o şterse cu mîneca să poată vedea înăuntru. Joe îşi ţinu răsuflarea. Prin mica deschizătură dintre draperii, o văzu mărşăluind supărată de-a lungul şi de-a latul unei bucătărioare pe Şireata – Logan Dritch. Ea e! zise încet Joe. Şi e turbată de furie.

O urmări pe Logan lovind cu piciorul uşa unei maşini vechi de gătit şi făcînd să zboare trei cratiţe prin încăpere.

– Lasă-mă să mă uit şi eu, zise Twiggy ridicîndu-se în vîrful picioarelor şi trăgînd cu ochiul prin acelaşi spaţiu gol dintre draperii. Uau! deci asta e Logan Dritch, nu? Da' ştiu că e cochetă! Îmi plac hainele ei. Şi verdele o prinde de minune. Eşarfa aia de pene e totuşi cam deplasată şi pariez că-şi vopseşte părul.

– Unde-i cartea? întrebă Joe, scrutînd bucătăria.

Logan se îndreptă spre masă şi spulberă de pe ea un pahar de cristal şi o sticlă de şampanie. Lichidul spumos ţîşni din sticla spartă şi se împrăştie bolborosind pe pardoseală. Pe masă mai erau doar două obiecte. Unul era un recipient de formă conică. Logan îl apucă şi făcu un gest

de parc-ar fi vrut să-l izbească de pămînt. Dar ceva o făcu să se răzgîndească. Îl aşeză cu grijă la loc.

– Poţiunea de Recreştere, îi şopti Twiggy lui Joe la ureche.

Al doilea obiect era o carte mică, legată în piele maro-roşcată. Logan o ridică şi o deschise la o pagină pătată cu nişte stropi de culoare verzuie. Faţa i se schimonosi într-o expresie de dezgust. Deschise gura rujată strident şi ţipă.

– *Cartea lui Mabel!* spuse Joe.

– Nu pot să cred, zise Twiggy, ştergînd geamul cu un colţ al pelerinei sale şi apăsîndu-şi un ochi pe fereastră. Logan a încercat să refacă pagina lipsă, *dar n-a ţinut!*

– Nu înţeleg, zise Joe. Mie mi se pare că pagina s-a refăcut, nu?

– Da, zise Twiggy, cu un zîmbet amuzat pe faţă. Dar pe ea nu e nimic scris! Hîrtia s-a refăcut, *dar nu şi cuvintele lui Mabel!*

Twiggy şi Joe se îmbrăţişară şi încercară să-şi stăpînească rîsul.

– Nu-i de mirare că e aşa prost dispusă, zise Joe. Închipuie-ţi cît efort a depus pentru nimic!

Se uită din nou pe geam.

– Stai un pic, unde-a dispărut?...

Twiggy scoase un ţipăt, iar Joe căzu pe spate, cînd draperiile se dădură la o parte şi în cadrul ferestrei apăru nimeni alta decît Logan Dritch. Zbieră atît de tare, încît lui Joe i se făcu părul măciucă.

– F... ffugi, îngăimă el.

Joe sări în picioare şi sprintă prin grădină. În timp ce se căţăra disperat pe zid, îşi juli degetele de cărămizi. Cînd ajunse deasupra, se uită peste umăr şi văzu o scenă care îl îngrozi.

Grădina era cufundată în întuneric. Într-un con de lumină, ce ieşea pe geamul bucătăriei, o zări pe Twiggy

căzută în zăpadă, cu mătura sub ea. Joe își dădu seama că se împiedicase, în graba ei. O umbră căzu peste Twiggy cînd Logan escaladă pervazul. Băiatul văzu că vrăjitoarea avea o baghetă în mînă.

Strigă la Twiggy, dar, spre disperarea lui, ea nu încercă să fugă. Rămase cu fața în zăpadă și Joe o auzi murmurînd, ca și cum ar fi vorbit singură.

Vîrfurile ascuțite ale cizmelor lui Logan atinseră pămîntul. Joe își dădu bretonul din ochi și făcu singurul lucru care-i veni în minte.

Aruncă un bulgăre de zăpadă.

Acesta ateriză, cu precizie matematică, drept în fața lui Logan. Pînă să apuce vrăjitoarea să se dezmeticească, Joe mai făcu un bulgăre. O nimeri în tîmplă. Joe începu să frămînte un al treilea bulgăre, cînd observă că Twiggy începea să se urnească de la pămînt. De fapt, ea nu vorbise singură, îi vorbise măturii de sub ea. Twiggy se ridică în fund și se apucă de coada măturii cu ambele mîini. Mătura zbură în direcția lui Joe și îl așteptă să se urce. Aruncînd și ultimul bulgăre (care o lovi pe Logan între ochi), Joe se așeză pe coada măturii și dispărură în noapte.

Printr-un efort uriaș, mătura reuși să ajungă la marginea pădurii înainte de a se prăbuși. Joe luă apoi mătura pe umăr și fugi de-a lungul aleii Swingletree. După zece minute, se opri și o așteptă pe Twiggy.

– Vino! zise Joe cînd fata se prăbuși în genunchi lîngă el.

O prinse de mînă și o ajută să se ridice. Joe se uită temător înapoi.

– Crezi că sîntem urmăriți?

Twiggy clătină din cap.

– Nu-ți face griji, zise ea de-abia răsuflînd. Nu e nimeni pe urmele noastre.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Idei geniale şi veşti şocante

– O să vii la spectacolul de pantomimă, şi cu asta basta! îi zise mama sa rujîndu-se în oglinjoara pudrierei. Acum, pregăteşte-te. Nu te uita aşa la mine, Joe. A fost foarte drăguţ din partea lui Gordon să ne răsfeţe astfel.

Joe nu se mişcă de pe canapeaua din camera de zi. Se prefăcu că-i vine să caşte.

– Dar chiar că mi-e somn. O să adorm la teatru.

– *Nu*, n-o s-adormi! îl repezi Merle, scuturîndu-l. E doar vina ta că eşti aşa obosit. Cînd am spus că poţi să ieşi la plimbare, nu m-am aşteptat să lipseşti toată după-amiaza.

Gordon intră în camera de zi, îmbrăcat într-o jachetă cu linii oblice şi purtînd o căciulă de blană.

– E vreo problemă? întrebă el, punîndu-şi mîna pe umărul soţiei.

– Nu, zise Merle, bătîndu-l uşor pe mînă.

Se întoarse către Joe:

– Te rog, scumpule. O să te distrezi de minune şi o să uiţi de...

Gordon tuşi.

– De ce nu te îmbraci cu tricoul acela cu mîneci lungi care-ţi place atît de mult? adăugă Merle dulce.

– O, bine, zise Joe. O să vin.

Îşi tîrî picioarele pe covorul din camera de zi şi urcă tropăind la etaj. Goli dulapul, dar nici urmă de tricoul preferat. Aşa că îşi trase peste cap un pulover verde şi se pieptănă cu o lipsă totală de entuziasm.

– Sînt prea mare pentru spectacole de pantomimă, bombăni Joe în timp ce-şi tîra picioarele prin zăpadă spre Teatrul Marlowe.

Esme îl ţinea de mînă, cu ochii strălucind de entuziasm. Alunecă şi se prinse de braţul lui Joe.

– Anul trecut a fost *Vrăjitorul din Oz,* zise Esme încîntată. Vrăjitoarea cea rea a fost *cu adevărat* fioroasă.

– Mda, aprobă Joe. Vrăjitoarele pot fi înfricoşătoare, nu-i aşa?

Se gîndi la întîlnirea cu Logan de acum cîteva ore. Era limpede că suferise o înfrîngere cînd planurile ei de refacere a paginii eşuaseră, dar Joe bănuia că hotărîrea nu-i fusese cu nimic ştirbită.

„Nu se va lăsa pînă nu va găsi pagina aia“, îşi spuse el.

Rămase cufundat în gînduri, în timpul scurtei plimbări pînă la teatru, încercînd să-şi închipuie pe unde-ar putea fi pagina dispărută.

– Sînt sigură că este al şaptelea pahar de lapte pe care-l bei astăzi, zise Merle, ducîndu-se la frigider şi scoţînd o cutie cu lapte, în timp ce Esme ţinea întins un pahar, cu o privire rugătoare pe faţă.

– Mi-e sete, mami, zise Esme, cînd un jet de lichid alb îi umplu paharul.

Începu să soarbă încet.

– Esme, e tîrziu. De îndată ce termini de băut, te duci să te schimbi în pijama.

Joe stătea pe un taburet şi răsfoia programul spectacolului de teatru. Îl surprinsese faptul că-i plăcuse pantomima. Strigase chiar, laolaltă cu ceilalţi spectatori : „Uită-te în spate!“ şi „Nu, nu are“. Deşi nu la fel de entuziasmat ca tatăl său vitreg.

– O cană cu ceai, Joe? întrebă Gordon, umplînd ceainicul.

Joe dădu din cap.

– Aşadar, te-ai distrat, nu?

– Mda, zise Joe. Chiar m-am distrat.

– Splendid, zise tatăl său vitreg. Se poate spune că *Robinson Crusoe* e un spectacol clasic. Şi palmierii păreau reali.

– Tati, zise Esme. Te rog, îmi dai biletul meu?

– Vrei să-l păstrezi amintire, nu? zise Gordon, alegînd un bilet din portofel.

I-l oferi lui Esme, dar înainte ca ea să-l apuce, biletul îi alunecă printre degete şi căzu pe pămînt.

– Vai! zise el. Ce neîndemînatic sînt!

Cînd Gordon se apleca să-l ridice, Joe simţi că-l trec fiori pe şira spinării.

– De*sigur!* zise Joe cu voce tare şi se ridică atît de repede, încît răsturnă taburetul. Biletul! *Biletul!*

– Cum rămîne cu ceaiul? întrebă Gordon, cînd Joe ieşi val-vîrtej din bucătărie şi se repezi pe scări spre camera sa.

Joe deschise larg uşile de la dulap şi verifică buzunarele hainei de şcoală. În afară de un capac ros de stilou şi o bucată de sfoară, nu mai era nimic acolo. Căută în buzunarele de la pantalonii gri, care fuseseră spălaţi şi frumos călcaţi de Gordon, dar erau goale.

„Unde-o fi?“ se întrebă disperat Joe.

Răsturnă coşul de hîrtii şi îl cercetă cu atenţie, dar nu găsi ce căuta.

Joe se aruncă pe pat şi-şi duse mîinile la cap. Nu-i venea să creadă că fusese aşa de prost. Harriet Perkins îi dăduse pagina lipsă din *Cartea lui Mabel*, numai că el nu-şi dăduse seama. Probabil că ea o văzuse în tren pe Logan Dritch venind pe coridor, aşa că îl făcu pe Joe să creadă că şi-a scăpat biletul. Bucata de hîrtie pe care-o ridicase de pe podeaua prăfuită a compartimentului nu era nicidecum un bilet de călătorie. Era pagina cinci sute treisprezece a celei mai importante lucrări din istoria literaturii vrăjitoarelor. Joe fusese îmboldit să coboare la Stubble End ca să-i poată înmîna pagina Dorei Benton. Numai că el îi dăduse biletul său de tren. Joe ştia că trebuie să fi adus acasa pagina – dar unde putea fi?

După ce întoarse camera cu susu-n jos, se năpusti în hol, şi de-acolo în dormitorul lui Merle şi Gordon. Tocmai se pregătea să deschidă un sertar de la masa de toaletă a mamei sale, cînd văzu în faţa oglinzii un teanc de poze. În fiecare din ele era prezent tatăl său.

– Joe! Ce faci aici? îl întrebă mama, din prag.

– Căutam...

Joe ridică o fotografie cu chipul zîmbitor al tatălui său.

– De ce...

Merle oftă şi îşi duse mîinile la gură. Gordon apăru în spatele ei şi o luă pe după umeri.

– Cred c-ar trebui să-i spunem, zise el încet.

– Ce? întrebă Joe, holbîndu-se la feţele lor sobre.

– A trebuit să găsim nişte fotografii cu tatăl tău... şi să le dăm la poliţie, zise Gordon. Au fost nişte viscole cumplite în Scoţia, Joe. Noaptea trecută, tăticul tău a luat un taxi de la spital, dar n-a mai ajuns la Tillygrundle. Taxiul şi şoferul au fost găsiţi dis-de-dimineaţă, dar tatăl tău plecase să caute ajutor. Mi-e teamă că încă e dat dispărut.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Propunerea lui Joe

Joe zări cu coada ochiului o siluetă îmbrăcată în negru, ce-şi tîra alene picioarele prin Catedrala Canterbury. Silueta se apropie tot mai mult, pînă cînd o pereche de ghete cu boturi julite şi şireturi zdrenţuite se opri în dreptul adidaşilor săi.

– 'Neaţa, zise Twiggy.

Joe nu se obosi să-i răspundă. Îşi sprijini bărbia în mîini şi se uită posac în jos.

– Mama ta mi-a spus că s-ar putea să fii aici.

Twiggy întinse o mînă să-l bată pe umăr, dar băiatul se feri.

– Mi-a povestit... despre tatăl tău, Joe. Îmi pare foarte, foarte rău.

– Mda, şopti Joe, încercînd să schiţeze un zîmbet.

Ea se aşeză lîngă el pe bancheta de lemn. Joe nu intenţionase să fie aşa aspru cu ea, dar îşi dădea seama că-i era foarte greu să vorbească în acel moment cu cineva. Prea multe gînduri îl măcinau.

Se simţea trist şi îngrijorat din cauza tatălui său, dar era şi furios pe mama sa şi pe Gordon, pentru că fuseseră atît de secretoşi în privinţa dispariţiei. Dimineaţa trecută primiseră o vizită din partea poliţiei locale în timp ce Joe

dormea. Hotărîndu-se să păstreze tăcerea şi să nu-i dea lui Joe nici un motiv de îngrijorare, îl trataseră cu afecţiune exagerată, sperînd din tot sufletul că tatăl său va fi găsit.

„M-am gîndit eu că nu e ceva în regulă", îşi spuse Joe, amintindu-şi cum mama sa rămăsese acasă să-i gătească felul lui preferat de mîncare, în loc să ajute la organizarea tombolei de Crăciun.

Joe se prinse de mînerul banchetei de lemn, copleşit de o vinovăţie fără margini. Fusese atît de preocupat de problemele Sabatului Urzicii-Moarte şi de căutarea paginii lipsă din *Cartea lui Mabel*, încît de-abia dacă se mai gîndise la tatăl său.

Trecuseră trei zile de cînd Joe vorbise ultima dată cu tati. Joe îşi aminti cît de urîcios fusese în drum spre şcoală. Îşi luase mormăind rămas-bun de la el şi trîntise portiera taxiului. Tatăl lui lăsase în jos geamul şi-i făcuse semn cu mîna, după ce taxiul o pornise din loc. La ora la care Joe şi colegii săi începeau prima lecţie, tatăl său probabil că traversase deja Londra, ajunsese în gara King's Cross şi se urca în trenul care avea să-l ducă în Scoţia.

Scoţia.

Era insuportabil de departe. Joe măsurase distanţa într-un atlas. Erau şapte sute cincizeci de kilometri pînă la Tillygrundle şi, deşi Joe îi implorase pe mama sa şi pe Gordon să-l ducă acolo, ei refuzaseră. Îi spuseseră că drumul e prea lung şi, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă în munţii Grampian – ceea ce era puţin probabil, din cauza vremii mizerabile – nu puteau ajuta cu nimic la căutare. Joe simţi că explodează de supărare. Nu putea suporta gîndul că se află în Canterbury, înconjurat de oameni care se pregătesc de Crăciun, în timp ce tatăl său era pierdut

undeva în Scoţia, luptîndu-se să rămînă în viaţă pe viscolul ăla năprasnic.

– Vrei s-o ţii pe Mormoloaca? întrebă Twiggy cu blîndeţe.

Cum Joe nu răspunse, ea îi puse pisicuţa în poală şi băiatul simţi cum încordarea îl părăsea pe măsură ce mîngîia blana moale a Mormoloacei.

– De-acum nu-mi mai pot permite s-o scap nici o clipă din ochi, explică Twiggy.

– De ce?

Joe scărpină pisicuţa sub bărbie şi ea începu să toarcă mulţumită.

– Winifred e pusă pe război. A primit o frunză răutăcioasă de la Pipistrelle care-i spuneau cît de îngrozitor m-am purtat. Mătura pe care-am luat-o era a Dorei Benton şi pot să-ţi spun că n-a fost prea încîntată de asta. Chiar acum Winifred se află la Stubble End, încercînd să potolească apele, dar eu am căzut de tot în dizgraţie. Mi-e teamă ca nu cumva Winifred să-şi ducă la îndeplinire ameninţarea şi să mi-o ia pe Mormoloaca.

– O, nu! zise Joe, uitînd o clipă de dispariţia tatălui său. Asta ar fi o cruzime prea mare. Nu i-ai povestit lui Winifred de Logan Dritch?

– Ei bine, află c-am încercat, zise Twiggy întunecată, dar cum am pomenit de monştrii din Much Marcle, mi-a pus mîna la gură şi mi-a spus să tac. Se pare că lui Rose i-au trebuit *ani* de zile să-şi uite tinereţea pierdută şi să lase totul în urmă. Winifred a fost foarte iritată; nu a vrut să mai asculte nici un cuvînt de la mine. Zicea întruna că oamenii merită să li se acorde o a doua şansă şi să nu-mi mai bag nasul în treburile altora. Lucrurile nu par prea roz, ce zici? încheie Twiggy cu un oftat prelung.

– Cu siguranţă, nu, zise Joe, oftînd şi mai tare.

– Trebuie să găsim pagina aia lipsă din *Cartea lui Mabel* înainte să pună Logan Dritch mîna pe ea, zise Twiggy. Dar trebuie să recunosc că sînt într-un mare impas.

– Mda, zise Joe, ridicîndu-se în capul oaselor şi făcînd ochii mari. Twiggy, zise el nerăbdător, nu era cumva în *Cartea lui Mabel* o poţiune pentru vindecarea bolilor înspăimîntătoare? Crezi c-ar merge pentru degerături sau... sau hipotermie?

– Nu prea cred asta, zise Twiggy. Sînt provocate de expunerea la temperaturi foarte scăzute, nu-i aşa? O Poţiune de Topire ar fi mai potrivită. Patsy spune că i s-a dat poţiunea asta cînd şi-a vizitat la Cercul Arctic o prietenă cu care coresponda. Biata Patsy, a îngheţat pe mătură! Nu-şi mai putea mişca nici un muşchi.

– Mi-ai putea face şi mie una? întrebă Joe. Şi mă duci în Scoţia?

– În Scoţia? Nici vorbă! zise Twiggy oripilată.

– Bine, atunci... crezi că mi-ai putea împrumuta mătura ta?

– Ce?! se miră Twiggy. Ţi-ai pierdut minţile? Nu poţi s-o conduci singur, doar dac-o ungi cu Alifie de zburat. Cît despre prepararea Poţiunii de Topire... Ar trebui să găsesc toate ingredientele necesare. Oricum, Winifred e cu ochii pe mine şi-o să se întrebe ce Dumnezeu pun la cale. Nu, nu s-ar putea. Aş fi dată afară din sabat, dac-aş fi prinsă.

Joe se încruntă şi se uită lung la ea.

– Dar, dacă ţi-aş arăta unde e pagina lipsă, mi-ai face-o?

– Pagina lui *Mabel?* Ştii unde e? Păi, spune-mi şi mie, Joe! Repede!

Joe dădu ferm din cap.

– Nu. Întîi îmi prepari Poțiunea de Topire și-mi aduci mătura ta. După aceea o să pot zbura în Scoția să-l salvez pe tati.

– Dar e o *nebunie!*

Twiggy rămase tăcută cîteva minute.

– În regulă, zise ea, în sfîrșit. Cred că mai am niște Alifie de Zburat în trusa mea de zburător începător, pe care mi-a dat-o Winifred – dar îmi va lua... nu știu exact... vreo șase ore să prepar poțiunea aia.

– Minunat, zise Joe cu răceală, uitîndu-se la ceas. O să ne întîlnim diseară, la cinci și jumătate, în spatele șopronului din grădina casei mele.

Twiggy își luă pisicuța și-i aruncă o privire îngrijorată lui Joe. Apoi își tîrî pașii prin Catedrala Canterbury. Joe se uită după ea pînă n-o mai putu vedea.

„Bine, își zise el. Am șase ore ca să găsesc pagina aia."

La patru și jumătate, Joe începu să intre în panică. Scotocise de șapte ori coșul de hîrtii, se tîrîse de-a bușilea în fiecare colțișor din încăpere, luminase cu o lanternă fiecare crăpătură, cît de mică, din dulapul său și se uitase chiar și-n abujurul de la lampă. Pagina, clar, nu se afla în camera sa, și nici în altă cameră din casă.

Sub pretextul că are nevoie să facă ceva ca să nu se mai gîndească la tatăl său, Joe insistase să facă puțină curățenie. Cu o cîrpă de praf în mînă și aspiratorul lîngă el, își strecurase mîinile sub pernele de la canapea, inspectase toate dulapurile din bucătărie, răsturnase fiecare coș de gunoi și cercetase fiecare centimetru de covor. După ce termină, goli chiar și sacul de la aspirator, umplîndu-și mîinile de praf, dar, în afară de o monedă de treizeci și doi de peni, căutarea lui se dovedi zadarnică.

Joe înghesui nişte haine, o cutie cu sandvişuri şi cîteva pagini rupte dintr-un atlas, într-un rucsac. Îşi strecură în buzunarul de la geacă o lanternă şi o busolă. Apoi se aşeză pe pat şi începu să-şi roadă disperat unghiile, chinuindu-se să-şi amintească unde pusese pagina. Îşi privi ceasul. Era cinci fără douăzeci.

Cu ochii bine închişi, încercă să revadă în minte momentul crucial, în care Harriet Perkins îl bătuse uşor pe braţ şi-i spusese că-şi scăpase biletul pe jos. Evenimentele i se derulară cu încetinitorul. Se văzu aplecîndu-se, cu degetele bîjbîind în jurul unei bucăţi de hîrtie. Apoi se îndreptă şi îşi vîrî mîna în buzunarul pantalonilor săi cenuşii.

– Desigur, zise Joe, deschizînd brusc ochii. Cînd i-am dat Dorei Benton biletul de tren, l-am găsit în buzunarul de la *haină. Pagina trebuie să fi fost în pantaloni*.

Joe se repezi să scormonească pentru a nu ştiu cîta oară buzunarele pantalonilor săi cenuşii, cînd un gînd îngrozitor îi trecu prin minte.

„O, nu! îşi spuse Joe. Pantalonii au fost în maşina de spălat... dar pagina e indestructibilă... aşa că...“

Pe neaşteptate, imaginea clară a paginii îi fulgeră prin faţa ochilor. Pentru cîteva secunde, o văzu în cele mai mici detalii. Mica pagină îngălbenită era zdrenţuită în partea în care fusese ruptă din *Cartea lui Mabel*.

„Am văzut-o“, îşi spuse cînd imaginea îi dispăru din faţa ochilor la fel de repede cum apăruse. „Nu în tren... ci undeva *aici*, prin casă.“ Încercă să vizualizeze din nou pagina, dar nu reuşi. Singurul lucru care-i era clar, era că pagina se afla la altcineva.

Joe şi-a amintit cît de obosit fusese cînd sosise cu trei nopţi în urmă pe aleea Cloister, la numărul doi. După ce încercase să-l convingă pe poliţist că vîslise de la

Stubble End pînă acasă, mîncase ceva frugal şi se tîrîse pe scări spre camera de oaspeţi.

Nu mai catadicsise să despacheteze. Nici nu-şi pusese uniforma de şcoală în dulap. Îşi aruncase hainele pe spătarul unui scaun înainte de a-şi trage pijamaua pe el şi se prăbuşi pe pat. Era posibil ca pagina să-i fi căzut pe covor din buzunarul de la pantaloni – dar nu fusese acolo în dimineaţa următoare. Sau fusese?

„Esme! îşi zise Joe. Era în camera mea cînd m-am trezit. Îmi adusese o cană cu lapte!"

În mai puţin de două secunde sări din pat, ieşi pe uşa camerei, străbătu în fugă coridorul şi dădu buzna în dormitorul lui Esme.

– Ez, trebuie să te întreb ceva, zise Joe imediat ce intră.

– Da? făcu Esme.

Stătea în pat, rezemată de o pernă. Faţa-i era complet ascunsă de cartea de la bibliotecă. Fetiţa ridică nasul din carte şi se uită la el pe deasupra *Tarei Cea-cu-Nasul-de-Caramea*...

– A, salut, Joe, zise ea, ridicînd o farfurie şi întinzîndu-i-o fratelui său. Vrei să guşti din renul meu de turtă dulce? Eu i-am mîncat copitele şi coarnele, dar tu poţi să iei restul, dacă vrei.

– Nu, mulţumesc, Ez, spuse Joe, aşezîndu-se la capătul patului. Trebuie să te întreb ceva. E foarte important.

– Bine. Îmi plac întrebările, zise Esme, stînd cu picioarele încrucişate şi cu cartea sprijinită de papucii de casă, cu dungi de zebră.

Îl privi nerăbdătoare pe Joe.

– Am pierdut o bucată de hîrtie, zise Joe cu voce nesigură. E foarte mică, îngălbenită...

– Ca hîrtia de pergament? completă Esme învi-orîndu-se.

– Da, Ez. Exact, zise Joe, puţin uimit de isteţimea ei. Nu e nimic scris pe ea. Pare o bucată oarecare de hîrtie, dar *nu* e aşa. Chiar trebuie s-o găsesc, Esme. Ai văzut-o cumva?

– Mda.

Esme lăsă capul în jos şi îşi lipi un deget de buze.

– Aşa cred, zise ea încet, îmbujorîndu-se. S-ar putea s-o fi luat eu... dar nu am ştiut că e atît de valoroasă, Joe. Pe cuvînt de onoare.

– Nu contează, zise Joe, împreunîndu-şi mîinile. Unde e?

Esme îşi muşcă buzele şi se uită la cartea care alunecă de pe papucii ei. Dintre paginile acesteia căzu un bilet de teatru.

– Asta era! zise Joe, amintindu-şi pe loc unde văzuse pagina din *Cartea lui Mabel*.

Surioara sa o folosise pe post de semn de carte. În dimineaţa aceea de după sosirea sa, o văzuse pe Esme strecurînd o bucată îngălbenită între filele cărţii, ca să ştie unde a rămas.

Joe îi zîmbi călduros.

– Unde-i bucăţica de hîrtie, Ez?

– S-ar putea s-o fi lăsat în *Pinguini în pericol*, zise Esme, prinzîndu-şi papucii cu mîinile.

– Aha! făcu Joe, privind avid prin dormitorul ei. E pe rafturile alea de cărţi de acolo?

– Nu, zise ea sfioasă. Am dus-o înapoi la bibliotecă.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Căutări la lumina lanternei

Joe se furişă de-a lungul peluzei. Peste zăpadă se formase o pojghiţă subţire de gheaţă şi, deşi călca extrem de atent, fiecare pas pe care-l făcea trosnea. Joe se uită înapoi, dar ferestrele casei erau închise, ca să nu iasă căldura. Nimeni n-ar fi putut să-l audă. Ca să evite raza de lumină de la lampa din camera de zi, Joe merse pe marginea peluzei, poticnindu-se din cînd în cînd. Cu toate că era un frig de crăpau pietrele, simţea pe ceafă broboane de sudoare. Îşi verifică ceasul: aproape cinci şi jumătate.

Gordon tocmai pusese nişte parmezan peste sufleul de broccoli cînd Joe îi anunţase că vrea să-şi petreacă seara singur, în camera sa. Joe insistase să-şi pregătească o cină simplă, din fasole şi pîine prăjită, pe care o pusese pe-o tavă ca s-o ducă în camera sa. Înainte de a ieşi din bucătărie, căscase de cîteva ori. Curăţenia îl epuizase, pretinsese el, şi, probabil, avea să citească puţin înainte de-a se culca devreme. Auzind programul lui Joe, mama sa se simţise oarecum uşurată, iar Gordon fusese înţelegător, asigurîndu-l pe Joe că fasolea la cuptor era mai gustoasă decît sufleul său de broccoli.

În camera sa, Joe îmbrăcase două perechi de pantaloni de trening şi două pulovere groase. Îşi îndesase în

buzunarul de la rucsac o căciulă cu urechi îmblănite. Tocmai se pregătea să aranjeze pernele sub plapumă, cînd auzi nişte paşi urcînd scările. Reuşise să sară în pat cu cîteva secunde înainte ca Gordon să bată uşor în uşă şi să-i aducă o cană cu ciocolată fierbinte. După ce Gordon îi urase noapte bună, pe Joe îl încercase un sentiment de disconfort, şi asta nu doar din cauză că era atît de gros îmbrăcat. Îi displăcea să-i mintă pe mama sa şi pe tatăl vitreg, dar lucrul acesta nu putea fi evitat. Dacă ei nu erau dispuşi să-l ducă în Scoţia, atunci va trebui să se descurce de unul singur.

Joe ajunse în colţul grădinii, se strecură prin spaţiul îngust dintre şopron şi gardul viu din lemn-cîinesc şi aşteptă. Secundele treceau. Twiggy întîrzia.

Cînd Joe se lăsă pe vine, marginea ascuţită a unui ghiveci spart îi intră în gleznă. Era pe punctul de a-i da una cu piciorul, cînd auzi un zgomot – o lovitură înăbuşită, apoi alta. Joe îşi lipi urechea de şopron şi prinse şuşoteala scurtă a unei voci. Era cineva înăuntru! Nu putea fi Gordon, pentru că îl lăsase în camera de zi făcînd un puzzle, iar mama sa făcea baie. Joe o auzise cîntînd cînd coborîse tiptil scările.

„Twiggy trebuie să fie, îşi zise Joe. Poate a înţeles că am spus *în* şopron... dar cum o fi găsit cheia... şi cu cine o fi vorbind?" Joe se furişă după colţul şopronului şi se uită printr-una din găurile din uşă.

Deşi era cu spatele la el, Joe o recunoscu îndată pe Esme. Îi recunoscu imediat cizmele galbene de cauciuc. Stătea în genunchi lîngă o cutie de carton cu un pahar gol în mînă. Esme bolborosi ceva şi se ridică în picioare să aşeze paharul pe o masă de lucru, lîngă o lanternă mare roşie. Joe rămase cu gura căscată cînd văzu ce se afla în cutia de carton: o pisică neagră, stînd pe o pătură şi

spălîndu-şi o lăbuţă. Alături, pe duşumea, se afla o farfurioară de porţelan cu cîteva picături de lapte prelinse în jur. Joe se mai uită o dată la pisică, cu ochii mari de uimire. Nu avea nici un dubiu în legătură cu identitatea pisicii.

Era Squib.

Pentru o clipă, Joe se dezechilibră şi se sprijini de uşă.

– Cine-i acolo? întrebă Esme cu o voce îngrijorată.

Lui Joe îi trecu prin minte să nu răspundă, dar nu voia să-şi sperie surioara.

– Nu-ţi fie teamă, sînt eu, zise Joe, deschizînd uşa şi intrînd în şopron. Se pare că ai un secret.

– Îl cheamă Charlie, zise Esme.

Se apleacă şi ridică motanul, ţinîndu-l de piept, în aşa fel încît picioarele din spate i se bălăbăneau dizgraţios. Lui Squib nu părea să-i pese. Se uită drăgăstos la Esme şi începu să toarcă.

– L-am găsit ieri în timp ce făceam un om de zăpadă, îi zise Esme. Se ascundea după un răzor şi mă privea. Bietul Charlie nu are zgardă şi sînt sigură că e al nimănui. Îl iubesc de-adevăratelea, Joe, dar nu cred că tati va avea aceleaşi sentimente. Spune că pisicile miros şi lasă păr. De-asta îl ţin pe Charlie aici.

– Şi de-asta nu te mai saturi de lapte... sau, mai degrabă, Charlie.

Joe zîmbi, dar imediat îi căzu faţa.

– Hei! zise el, uitîndu-se mai de aproape la pătura lui Squib. Ăla nu-i tricoul meu preferat cu mîneci lungi?

Îl ridică şi încercă să-l scuture de păr.

– Lui Charlie îi era frig, explică Esme.

– Şi n-ai putut găsi altceva?

– Ce se întîmplă? întrebă o voce din cadrul uşii.

Twiggy intră în şopron şi îşi duse mîna la gură.

– Ăla nu-i Squib?

– Nu, e Charlie, zise Esme, strîngînd motanul în braţe.

– *Am ştiut* eu că te place, îi spuse Twiggy lui Joe. Winifred trebuie să fi pomenit adresa ta. Avea de gînd să vină după tine în noaptea în care-ai fugit de la noi, dar apoi a sosit de la Centru Certificatul Cazanul Auriu, iar ea s-a răzgîndit. Cred că Squib s-a hotărît să se mute la adresa ta. Nu-l pot învinovăţi. Probabil i-a ajuns cît a fost pisică de vrăjitoare.

– Ce? se miră Esme.

– Glumeşte, zise repede Joe. Ai adus marfa, Twiggy? Bine, atunci... e vremea să plecăm.

– Unde mergem?

– La bibliotecă, zise Joe, punîndu-şi mîna căuş la gură.

Dar nu vorbise destul de încet.

– Nu va fi deschis, le spuse Esme ca pe-un secret. Biblioteca se închide la cinci şi jumătate şi va fi închisă şi mîine pentru că e Ajunul Crăciunului. Nu e deschisă nici în prima, nici în a doua zi de Crăciun.

– Pagina e la bibliotecă? întrebă Twiggy uimită.

– Da, răspunse Joe. Îţi vine sau nu să crezi, se află într-un exemplar din *Pinguini în pericol*. Săptămîna viitoare va fi prea tîrziu, adăugă el, gîndindu-se la tatăl său.

Joe clătină din cap.

– *Nu pot* aştepta atît de mult. Va trebui să mergem în seara asta... să găsim o ferestră descuiată sau ceva de genul ăsta.

Esme se arătă îngrozită.

– Joe, dar e ilegal. Şi, oricum, credeam că le-ai spus lui mami şi tati că te culci devreme.

Joe puse o mînă pe umărul lui Esme.

– Uite ce e, Esme, promit să nu spun nimănui nimic despre Charlie, dacă tu păstrezi secretul în legătură cu escapada mea la bibliotecă. Bine?

Esme încuviinţă din cap.

– Bine, zise ea, dar numai dacă Charlie poate să păstreze învelitoarea.

– Ne-am înţeles, spuse Joe, lăsîndu-şi tricoul să cadă în cutia de carton.

După ce închise uşurel uşa în urma lui, Joe se aplecă să-şi recupereze rucsacul dintre şopron şi gardul viu.

– Unde-i poţiunea? o întrebă pe Twiggy.

– În geanta mea. Am avut nevoie de multă abilitate ca s-o prepar. Mi-a luat o oră întreagă numai să găsesc tipul potrivit de ceară de lumînare, şi nici geana de cămilă n-a fost uşor de dibuit.

Twiggy se lăsă pe mătura ei.

– Mi-am adus-o pe-a mea, astăzi, zise ea, bătînd uşor mînerul măturii ei la mîna a doua. A trebuit să i-o dau pe cealaltă înapoi Dorei Benton. Aproape că a explodat cînd a văzut în ce stare era.

– Îşi va reveni? întrebă Joe, amintindu-şi cum le salvase pielea viteaza măturică.

– O, da, zise Twiggy, în timp ce Joe se urca în spatele ei. Îşi va reveni după cîteva vizite la vraciul de mături.

– Atunci, e bine, zise Joe, neştiind dacă Twiggy glumeşte sau nu.

În timp ce se înălţau deasupra gardului viu, lui Joe i se păru c-aude nişte boncăneli dinspre stiva de lemne, din celălalt colţ al grădinii. Se uită într-acolo tocmai la timp ca să vadă două cozi golaşe alunecînd deasupra grămezii de buşteni, înainte de-a dispărea în întuneric.

Dedesubtul lor, cerul era luminat de-o scînteiere chihlimbarie. Felinarele de stradă străluceau, iar vitrinele magazinelor aruncau raze de lumină pe trotuare. Într-o

piaţetă pavată, pîlpîiau beculeţele colorate ale unui uriaş brad de Crăciun.

Twiggy îşi tot lovea mătura, încurajînd-o să zboare mai sus. Trebuiau să rămînă în întuneric, unde puteau zbura fără teama de-a fi văzuţi. Mătura îşi dădea toată silinţa. Greutatea suplimentară a rucsacului lui Joe şi a genţii lui Twiggy o făcea să se încline şi să se smucească.

– Uită-te să găseşti un loc unde să aterizăm! strigă Twiggy cu voce alarmată. De preferat, un loc întunecos şi pustiu.

– Ce zici de locul ăla? spuse Joe, arătîndu-i cu degetul o zonă neluminată de lîngă o clădire cu turlă.

– Perfect, zise Twiggy. Mătură, picaj!

Mătura n-avu nevoie să i se spună de două ori. Coborî într-un unghi incredibil de ascuţit, astfel încît Joe se văzu silit să se ţină cu toată puterea ca să nu cadă. Aerul rece îi sufla în faţă, împiedicîndu-l să respire. Băiatul zări pămîntul apropiindu-se cu o viteză alarmantă. Twiggy smuci coada şi ţipă. În ultimul moment, mătura se trase în sus, iar Joe căzu, izbindu-se cu genunchiul de-o lespede înaltă.

– Ptiu! făcu Twiggy, ieşind destul de prudent dintr-un tufiş. Chiar că trebuie să termin de citit manualul meu de zbor. Sînt sigură că e pe-acolo vreun capitol despre Aterizarea forţată.

Prea ameţit ca să mai comenteze, Joe se sprijini de lespede şi îşi frecă genunchiul lovit. Se uită în jur. Totul era învăluit într-o linişte sinistră. Siluete cenuşii, neclare, păreau să plutească prin întuneric. Cînd îşi dădu seama unde aterizaseră, Joe îşi retrase brusc mîna de pe lespedea de piatră.

– E un cimitir! şopti el. Hai să plecăm de aici.

Înainte de-a ieşi din cimitir, Joe avu ideea să rupă cîteva crenguţe de vîsc şi să le vîre printre nuielele de mesteacăn ale măturii. Îi spuse lui Twiggy că aşa va părea, mai degrabă, o fată cu o decoraţiune de Crăciun mai excentrică, decît o vrăjitoare cu o mătură în mînă. Aşadar, trecură neobservaţi pe străzile forfotind de cumpărători.

În mai puţin de zece minute ajunseră pe strada principală, şi Joe zări faţada văruită a bibliotecii. Se repezi într-acolo, nerăbdător să recupereze pagina şi să se îmbarce pentru călătoria spre Scoţia. Twiggy alerga pe lîngă el, strîngînd într-o mînă mătura şi cu cealaltă ţinînd-o la piept pe Mormoloaca. Pisicuţa călătorise în geanta de umăr a fetei, înfăşurată în jacheta roşie de lînă, dar zgîlţîielile o treziseră cînd Twiggy începuse să fugă. Mieunase pînă cînd stăpîna ei o scosese din geantă şi o luase în braţe.

Joe urcase în goană treptele tocite care duceau spre intrarea principală a bibliotecii. Pe uşă era afişat programul de Crăciun.

– Esme a avut dreptate, zise el.

Dar răsuci, totuşi, clanţa pentru a verifica dacă uşa era într-adevăr încuiată.

– Trebuie să găsim altă modalitate de-a intra, adăugă el, ridicînd din umeri. Se uită, spre ferestrele întunecate de pe zidul de calcar, dar păreau să fie toate bine închise.

– Hai să mergem să vedem dacă nu e vreo intrare prin spate, propuse Twiggy, dînd din cap în direcţia unei alei înguste şi întunecate.

Într-o curte neluminată, în spatele a două tomberoane de gunoi, copiii găsiră intrarea din spate a bibliotecii. Joe zgîlţîi clanţa, dar uşa refuză să se deschidă.

– Ce facem acum? zise băiatul posomorîndu-se.

Twiggy rînji și îl rugă pe Joe s-o țină pe Mormoloaca. Apoi scoase *Cartea lui Mabel* din geantă.

– A venit momentul pentru puțină magie, zise ea, scotocind după baghetă.

În timp ce fata căută vraja potrivită, Joe îi lumina cartea cu lanterna.

– Mda. Aici era... asta ar trebui să meargă... Vraja de Dezăvorîre. Se pare că acționează asupra balamalelor și a limbilor clanțelor. Ține lanterna dreaptă, Joe.

Twiggy îndreptă bagheta spre mînerul ușii.

Supune-mi-te, ușă sigilată,
Cutremură-te toată.
Zăvoare, balamale, lacăte și capcane
Să nu mă împiedicați.

De îndată ce Twiggy termină de rostit cuvintele, Joe auzi declicul ialei, apoi mînerul ușii se răsuci, și ușa se deschise.

Joe intră primul luminînd drumul cu lanterna. Observă că se aflau într-o încăpere mică, ticsită de cutii pline cu cărți. Pe o masă șubredă se aflau o tavă cu niște învelitori, și o cană cu o mîzgă înghețată de culoare maronie, care, cu cîteva zile în urmă, s-ar fi putut să fi fost cafea. Cineva scrisese de treisprezece ori: „Mă plictisesc" pe o coală de hîrtie și mîzgălise o caricatură a unei femei țîfnoase, cu părul strîns la spate într-un coc. Joe bănui că era chipul bibliotecarei Lydia, cea căreia îi modificaseră memoria.

Băiatul găsi o ușă ce ducea într-un coridor tapetat cu șaluri de lînă colorate. Au mers pe coridor pînă au ajuns în dreptul altei uși. Ușa se deschise cu un scîrțîit și raza lanternei alunecă peste zeci de rafturi pline cu cărți. Se aflau în partea centrală a bibliotecii.

Încăperea spaţioasă, cu tavan înalt, cu ungherele sale tainice, era neobişnuit de înfricoşătoare. Joe nu şi-ar fi închipuit niciodată că o bibliotecă pustie ar putea fi atît de lugubră. Ar fi dorit să aprindă becul şi să risipească întunericul, dar ştia că asta i-ar fi dat de gol. Aşa că îşi lumină, în continuare, drumul cu lanterna şi se îndreptă precaut spre sectorul cărţilor pentru copii. Twiggy îl urma îndeaproape. Încerca s-o liniştească pe Mormoloaca. La fiecare pas, Joe îşi rotea lanterna de jur împrejur. Nu putea scăpa de senzaţia că cineva îi privea.

– Aici, şopti Joe, luminînd cu lanterna două rafturi pline de literatură pentru copii. Ţine minte, căutăm *Pinguini în pericol*. Esme a spus că numele autoarei este Jennifer Johnson.

Au găsit *Aventurile lui Hengist, rădaşca* şi *Misterul penarului care dispare*, amîndouă de Jennifer Johnson, dar pe raft, alături de ele era un spaţiu gol îngrijorător.

– A fost împrumutată! exclamă Joe neplăcut surprins. Poate am putea găsi fişa celui care...

Cineva strănută.

Fusese un sunet delicat, dar în liniştea bibliotecii răsunase ca un bubuit de tunet. Joe îşi îndreptă lanterna spre peretele cel mai îndepărtat. Raza poposi – pentru o clipă doar – pe o siluetă ascunsă de o pelerină cu glugă, care ţinea o carte la subsuoară. Silueta alergă cu paşi mărunţi pe lîngă biroul bibliotecarei şi se îndreptă spre ieşirea principală.

– Logan Dritch! zise Joe. Opreşte-o! A luat pagina!

Tocmai se pregăteau să plece pe urmele ei, cînd două perechi de ochi galbeni porniră de-a lungul podelei spre ei.

– Sturm şi Drang! zise Joe, punînd lanterna pe doi şobolani mari cu boturi lungi şi mustăcioase.

Ghearele lor rîcîiau dușumeaua de lemn, iar cozile golașe alunecau în urma lor.

– Fugi! țipă Joe cînd unul dintre șobolani se năpusti asupra lui Twiggy, făcînd-o să-și scape bagheta. Hei! țipă Joe aruncînd cu lanterna după șobolan.

Îl rată la mustață, iar lanterna se izbi de podea cu un zgomot de rău augur. Becul din ea pîlpîi și se stinse.

– Vino! urlă Joe, apucînd-o pe Twiggy de braț în timp ce ea bîjbîia după baghetă. E timpul s-o ștergem!

Alergară prin încăperea aflată în beznă. Joe se lovi cu umărul de un corp de bibliotecă, dar nu se opri nici o clipă. Știa după sunetele agitate ale călcîielor sale, că șobolanii erau chiar în spatele lui.

Scrutînd întunericul, Joe văzu o rază de lună căzînd pe tăblia de lemn a unei uși. Se repezi spre ea și pipăi înnebunit după clanță. Șobolanii ezitară cînd băiatul deschise ușa, apoi unul din ei sări la Joe.

– Repede, Twiggy, ieși tu prima! spuse el, chiar în momentul cînd dinții șobolanului se înfigeau în piciorul său.

Simți niște colți ascuțiți străpungîndu-i pielea și își scutură piciorul, azvîrlind șobolanul cu o bucată din pantalonii de trening între fălci. Joe se strecură pe ușă și o trînti. Auzi un rîcîit frenetic de partea cealaltă a ușii, și un strigăt îndepărtat. Șobolanii se potoliră și noaptea redeveni liniștită.

Joe alergă șchiopătînd pe coridor, după Twiggy. Traversară, poticnindu-se, camera plină de cutii de carton și se năpustiră în curte. Twiggy înșfăcă mătura și o luară pe aleea îngustă și întunecată, pînă ajunseră în strada luminată puternic, unde cîțiva cumpărători, încărcați de sacoșe, se grăbeau spre casele lor. Joe se uită în susul și-n josul străzii, dar nu era nici urmă de femeie cu glugă sau

de şobolani. Joe se simţi copleşit de un amestec ciudat de dezamăgire şi uşurare.

– Joe, sîngerezi.

Băiatul îşi privi piciorul. Materialul zdrenţuit flutura în adierea vîntului şi un fir de sînge i se prelingea spre călcîi. Twiggy scoase o batistă neagră şi i-o strînse bine peste rană.

– Mulţumesc, zise el.

– Nu-mi vine să cred, zise Twiggy, cu vocea tremurînd. Aproape puseserăm mîna pe pagină. De unde-o fi ştiut Logan Dritch unde se afla?

– Cred că ştiu, îi explică Joe. Chiar înainte de a pleca de acasă am văzut doi şobolani pe o stivă de lemne...

– Sturm şi Drang, adăugă fata cu amărăciune-n glas.

– Da, încuviinţă Joe. Trebuie să fi tras cu urechea. Cred că aseară, cînd am fost în grădină la ea, Logan Dritch m-a recunoscut. Nu i-a fost prea greu să-şi dea seama că Viperele mi-au dat mie pagina.

– Dar cum te-a găsit?

Joe ridică din umeri.

– Pipistrellele mi-au dat de urmă, nu-i aşa? Ei bine, zise el, bătînd-o uşor pe Twiggy pe umăr, noi doi am făcut tot ce-am putut... dar s-a terminat.

– Ce vrei să spui? întrebă ea, dîndu-se înapoi, cu o expresie îngrozită pe chip. Nu s-a terminat deloc! Ştim unde locuieşte.

Twiggy scoase bagheta din geantă. Avea o julitură lungă la unul din capete, iar la celălalt urmele dinţilor şobolanului.

– Încă mai avem timp s-o împiedicăm!

– Nu, zise Joe apatic. Eu plec în Scoţia, îţi aminteşti?

Apucă mătura lui Twiggy şi se uită indiferent la ea.

– Dar nu se poate! zise Twiggy, încercînd să-i smulgă mătura. Cum rămîne cu vraja de la pagina cinci sute treisprezece? Dacă Logan Dritch are ocazia s-o facă, ar putea provoca o suferință teribilă!

– Nu poți fi sigură de asta.

– A, chiar așa? zise Twiggy, uitîndu-se fix la Joe. Fleur Fortescue a avut un motiv întemeiat să rupă pagina. Sugerezi că ar trebui să stăm deoparte și să nu facem nimic pînă nu sîntem absolut siguri? Joe, dacă Logan Dritch folosește vraja aceea, ar putea fi prea *tîrziu* pentru a mai face ceva.

Joe îi smuci mătura din mînă.

– Unde e Poțiunea de Topire? mormăi el.

– Dar tu ai spus că o să-mi dai pagina lui Mabel...

– Am spus c-o să-ți *arăt* unde se află. Eu mi-am respectat partea mea de înțelegere. N-am nici o vină că altcineva a înhățat-o înaintea noastră. Acum, dă-mi poțiunea și Alifia de Zburat. Trebuie s-o pornesc spre Scoția. Nu-mi permit să mai pierd nici o secundă. Tata ar putea *muri de frig* chiar acum.

Twiggy își mușcă buzele și ochii i se umeziră cînd îi întinse o sticluță minusculă. Joe o înșfăcă și o studie cu atenție.

– E goală! zbieră el.

– Nu, îi explică Twiggy, cu ochii-n lacrimi. E o singură picătură în ea. Doar atît am avut timp să prepar. E suficient pentru o persoană.

– Minunat! zise Joe, desfăcînd dopul unui tub de Alifie de Zburat și apucîndu-se să mînjească mătura cu ea.

– N-ai nevoie de multă, zise Twiggy timid.

– Atunci, pa! zise Joe, întorcîndu-se în aleea întunecată și suindu-se pe mătură.

– Poartă-te frumos cu ea! îl rugă Twiggy, legănînd-o pe Mormoloaca la piept. Şi ţine-te bine. Noroc... mult noroc!

– Mda, bombăni Joe, spunîndu-i măturii să se înalţe.

După ce decolă, îi comandă măturii:

– Zboară spre nord!

Mătura se înălţă pînă la nivelul acoperişului de la bibliotecă. Atunci aruncă o privire dedesubt şi zări faţa mititică a lui Twiggy uitîndu-se la el. Joe lovi uşor coada măturii şi aceasta ţîşni ca o săgeată pe cerul nopţii.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

La nord, spre Tillygrundle

Joe nu-şi putea ţine ochii deschişi. Fulgii de zăpadă îl loveau peste faţă ca nişte roiuri de viespi, înţepîndu-i obrajii şi vîrfurile urechilor. Îşi pierduse căciula îmblănită. Îi zburase de pe cap în urmă cu vreo şaptezeci şi ceva de kilometri, cînd mătura făcuse o buclă aeriană, ca să evite nişte cabluri de înaltă tensiune.

Joe strînsese atît de tare coada măturii, încît muşchii îi zvîcneau de durere. Nu îndrăznea să-şi relaxeze nici măcar un singur deget, de teamă să nu piardă controlul. Avea o busolă în buzunarul de la geacă, dar nu apelase la ea. Mătura se lăsă în jos şi Joe trase slab de coadă, incapabil s-o mai oprească.

– Ţine-o tot spre nord, o îndemnă Joe, printre buzele crăpate.

Mătura coborî în spirală şi fulgii de nea începură să roiască uşor în jurul lui Joe. Deschise ochii la timp ca să vadă o formă întunecată conturîndu-se dedesubtul lui. Era un copac. Făcînd o mişcare laterală ca să evite crengile, mătura se lăsă şi mai jos şi atinse pămîntul lîngă un stîlp alb ce sclipea în întuneric.

– Nu! exclamă Joe, ştergîndu-se la ochi cu o mănuşă udă. Nu ţi-am spus să aterizezi, proasto!

Nuielele de mesteacăn zvîcniră slab, apoi mătura se întinse pe jos, epuizată.

Joe își desfăcu rucsacul și căută tubul cu Alifie de Zburat. În timp ce ungea coada măturii cu Alifie de Zburat, o lumină strălucitoare îi trecu prin fața ochilor. Joe ridică mătura și o rezemă de stîlp. O mașină trecu huruind și lumină cu farurile un indicator de circulație de pe stîlp. Joe citi cuvintele pictate cu vopsea neagră deasupra capului său:

– „Blakeney Point. 3 kilometri", murmură el.

Ținînd în mînă foile rupte din atlas, Joe așteptă să treacă și altă mașină. Cum stătea acolo sub indicatorul de circulație, auzi zgmotul îndepărtat al unor valuri ce izbeau un țărm și simți în aer mirosul de sare. Presupuse că se afla pe undeva prin apropierea mării.

Alte faruri apărură și își aruncară lumina pe harta centrului Angliei. Joe cercetă în grabă paginile.

– Blakeney Point, zise el, găsind o fîșie de pămînt în vîrful Norfolk-ului.

Fîșia ieșea ca un deget îndoit din Marea Nordului. Joe se posomorî; își dădu seama că parcursese doar o mică parte din călătorie. Mașina frînă și dădu înapoi pînă ajunse în dreptul lui. Fereastra din dreptul șoferului se lăsă în jos și o femeie scoase capul afară.

– Ai pierdut ceva?

– N... nu, răspunse Joe.

Femeia nu părea convinsă.

– Ești pe jumătate înghețat. Locuiești în zonă, nu-i așa? Pot să te duc undeva?

– Nu, mulțumesc, zise Joe, uitîndu-se cu jind la locul confortabil de lîngă femeie. De-aici pot să merg pe jos.

– Bine, zise femeia, ridicînd mirată din sprînceană. Atunci, mult noroc!

Luminile din spate ale maşinii se făcură din ce în ce mai mici. Chiar şi după ce maşina dispăruse în întuneric, Joe continuă să se uite după ea. Femeia îi urase mult noroc. Aproximativ cu o oră în urmă, altă persoană îi dorise acelaşi lucru.

– Twiggy! zise Joe, şi mătura tremură sub palma sa.

Încercase din greu să şi-o scoată din minte. Îşi spusese că tatăl său era mult mai important decît o şleahtă de vrăjitoare proaste, şi încă mai credea lucrul acesta. Degetele i se încleştară pe mînerul măturii, în timp ce, în conştiinţa sa, se dădea o luptă acerbă. Amîndoi aveau nevoie de el.

Joe se gîndi la tatăl său îngheţat sub un troian de zăpadă, ţinîndu-se cu dinţii de viaţă. Trecuseră patruzeci şi opt de ore de cînd dispăruse, iar echipa de salvare nu izbutise să-l găsească. Îndoiala începu să i se strecoare în suflet. Dacă deja călătoria i se părea anevoiasă, era el în stare să ajungă pînă în Scoţia? Şi cum va putea el să-l localizeze pe tatăl său, cînd salvamontişti cu experienţă nu reuşiseră. Joe îşi lăsase lanterna spartă pe podeaua bibliotecii. Chiar dacă ar fi nimerit în zona din jurul Tillygrundle-ului, i-ar fi fost imposibil să-şi înceapă căutările înainte de revărsatul zorilor.

Joe apăsă pe unul din butoanele de la ceas şi îi lumină ecranul. Era aproape şapte şi jumătate. Îşi aminti cît de grosolan îi vorbise lui Twiggy. Ea îi urase mult noroc, iar el nu catadicsise să-i spună vreo vorbă de încurajare. Joe o abandonase în mijlocul Canterbury-ului, fără mătură. S-o fi întors la Sabatul Urzicii-Moarte şi-o fi încercat s-o convingă pe Winifred că unul dintre Monştrii din Much Marcle nu-şi părăsise năravurile diabolice? Sau s-o fi dus pe jos la casa din pădure s-o înfrunte de una singură pe Logan Dritch?

Twiggy era o vrăjitoare începătoare. Căra după ea *Cartea lui Mabel* peste tot şi ştia doar o vrajă pe dinafară. Ce şanse ar fi avut împotriva unei vrăjitoare care capturase doi membri experimentaţi ai Sabatului Viperelor?

Îi luase mai puţin de-o oră să ajungă în nordul coastei din Norfolk. Dacă mai adăuga vreo trei sute de kilometri la călătoria sa, putea ajunge în Scoţia înainte de-a se crăpa de ziuă. Joe se sui pe mătură şi o rugă să se înalţe.

– Spre sud, îi zise el cu voce fermă. În aleea Swingletree.

Joe sprijini de zidul dărăpănat din cărămidă mătura, cu nuielele atîrnîndu-i ca frunzele unei plante moarte de sete. Părînd să înţeleagă că stăpîna sa ar putea fi în pericol, mătura zburase jos şi repede tot drumul spre Canterbury. Călătoria de întoarcere nu durase mai mult de treizeci de minute.

Cu picioarele înţepenite de frig, Joe sări cu greu zidul. Ninsese mult de cînd Joe vizitase ultima oară Două Ţipete de Bufniţă, şi zăpada din grădină îi trecea de genunchi. Văzu două ferestre luminate. Una era în acoperiş, şi Joe bănui că e o mansardă, iar cealaltă era fereastra bucătăriei de la parter. Înotă prin zăpadă şi se lipi cu spatele de peretele casei. Apoi îşi întinse gîtul să tragă cu ochiul pe fereastra de la bucătărie.

Camera era prost luminată. Joe văzu o lampă spartă pe jos. Înăuntrul ei, un ciot diform de lumînare pîlpîia slab. Flacăra răspîndea în încăpere o lumină tremurătoare, dar nu putea pătrunde în colţurile cele mai întunecate. Băiatul se apropie şi mai mult de fereastră şi o văzu pe Twiggy stînd cu spatele la el. Avea picioarele uşor îndoite, de parcă ar fi vrut să se năpustească asupra cuiva.

Într-o mînă ţinea bagheta. Joe observă că vîrful baghetei tremura ca un creion care mîzgăleşte ceva prin aer.

O mişcare dintr-un ungher întunecat îi atrase atenţia lui Joe. Băiatul scrută camera prin sticla aburită şi reuşi să distingă conturul vag al unei persoane. Cineva stătea în picioare acolo. Îşi dădu seama că Twiggy îşi îndrepta bagheta spre silueta misterioasă. Flacăra din lampă pîlpîi scurt şi Joe zări o pelerină neagră cu glugă agăţată într-un cîrlig în spatele uşii de la bucătărie.

– Logan Dritch! murmură Joe.

Twiggy se aplecă spre stînga şi Joe o văzu bîjbîind după exemplarul din *Cartea lui Mabel* care zăcea pe podea. Joe se uită din nou spre colţul întunecat. Trase adînc aer în piept.

La adăpostul umbrei nu era doar o singură persoană: erau două.

Cum înaintau ele şontîcăind, Joe observă că silueta mai mare ţinea pe cineva de gît; pe cineva mititel, cu faţa palidă şi ai cărei ochi erau aţintiţi asupra unui cuţit, care se afla la numai cîţiva centimetri de beregata sa.

Era Esme.

Joe începu să tremure de furie. Îşi încleştă pumnii şi, fără să se gîndească prea mult, apucă un ghiveci mare de flori şi-l aruncă în geam. Sticla se făcu ţăndări şi, vîrîndu-şi prudent mîna prin spărtură, descuie fereastra. În cîteva secunde, se căţără pe pervaz şi ateriză pe cioburile sparte.

– Dă-i drumul surorii mele! zise Joe turbat.

Persoana care-o ţinea captivă pe Esme izbucni în rîs, cu faţa încă învăluită-n umbră.

– Un adevărat erou! comentă ea cu voce batjocoritoare.

– Joe!

Twiggy îi aruncă un zîmbet enervat.

– Ce cauți aici?

– Ai venit să mă duci acasă? întrebă Esme plină de speranță.

Joe rămase mut de uimire. Începuse să-și dea seama că intrarea sa spectaculoasă pe fereastră nu fusese o mișcare tocmai inteligentă.

– Vă rog, nu-i faceți rău, zise el pe un ton care i se păru jalnic. Mie... mie nu mi-e teamă de tine, Logan Dritch, adăugă el, prinzînd curaj.

Un hohot grosolan de rîs răsună prin bucătărie.

– Asta nu-i Logan Dritch... șopti printre dinți Twiggy.

– Taci din gură!

Femeia cea misterioasă o strînse mai tare pe Esme.

– Dacă nu lași imediat din mînă bagheta aia, o să se lase cu vărsare de *sînge!*

Twiggy dădu drumul baghetei care căzu pe podea.

– Acum, aruncă-o spre mine, zise femeia, iar Joe încercă să-i zărească fața, cînd ea se aplecă după baghetă.

Recunoscu linia maxilarului, și vocea i se păru și ea cunoscută.

Joe își aminti că Logan Dritch vorbise cu cineva la ceainărie. Un gînd oribil îi trecu prin minte. Dar dacă cei doi Monștri din Much Marcle se reuniseră? Dacă Rose Threep se prefăcuse doar că și-ar fi schimbat năravurile? Dacă rămăsese la fel de rea cum fusese întotdeauna?

O rafală rece ca gheața intră prin fereastra spartă. Lumînarea se stinse și bucătăria se cufundă în întuneric.

O clipă mai tîrziu, o lumină orbitoare îl făcu pe Joe să-și acopere ochii. Își îndepărtă prudent mîinile de la ochi și o văzu pe femeie stînd lîngă ușă cu degetul pe întrerupător. Avea părul lipsit de strălucire, prins strîns într-un coc, și o privire dezaprobatoare pe chip. Joe o recunoscu pe dată:

Era bibliotecara Lydia.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Complicea lui Logan

Joe o urmări pe Esme cum stătea lîngă o sobă de modă veche, amestecînd într-o cratiță mare cu bagheta lui Twiggy. Cîteva picături de culoare bej, săriră din cratiță făcînd plita să sfîrîie.

– Copil netrebnic! se rățoi Lydia de pe scaunul ei de la masa din bucătărie.

Lovea încet piciorul mesei cu un cuțit, în timp ce întorcea filele unei cărți.

– Nu amesteca așa repede! Se prelinge pe margini.

– Cum îndrăznește! bombăni Twiggy, încercînd să desfacă sforile care-i legau încheieturile mîinilor și gleznele. Auzi, să folosească bagheta *mea* ca să amestece porcăria ei de supă! rosti Twiggy cu dezgust.

Joe îi zîmbi înțelegător. El fusese pironit pe un scaun din fața chiuvetei, în vreme ce lui Twiggy i se poruncise să șadă pe un taburet de lîngă peretele opus. Deasupra capului său era atîrnat un avizier plin de ilustrate. Joe își suci mîinile, încercînd să slăbească funia care-i ținea încheieturile, dar Lydia o înnodase prea strîns. Gleznele îi fuseseră imobilizate cu aceeași îndemînare.

– Unde-i pagina? întrebă arțăgos Twiggy.

– Întreabă-mă frumos şi s-ar putea să-ţi spun, răspunse Lydia, ridicîndu-şi capul din carte. Vorba dulce mult aduce.

Twiggy pufni şi se strîmbă.

– Aţi putea fi atît de amabilă să ne spuneţi unde se află? o întrebă Joe cît se poate de politicos.

– Foarte bine, spuse Lydia, dînd afirmativ din cap spre Joe.

Se ridică de pe scaun şi se duse iute spre avizier, călcînd peste gleznele lui Twiggy. Dacă la lumina înşelătoare a lumînării, bibliotecara fusese o figură sinistră, înfricoşătoare, acum, în bucătăria intens luminată, ea părea extrem de banală. Era îmbrăcată într-o fustă de tweed, cu un pulover de caşmir bleu-deschis şi cu un şirag modest de perle la gît. Cuţitul mare pe care-l strîngea în mîna sa delicată părea întru totul nelalocul lui.

– Uite-o! zise Lydia, lovind uşor o bucată îngălbenită de hîrtie. Era prinsă cu nişte ace de gămălie între două vederi decolorate.

Joe miji ochii.

– Dar văd că scrie ceva pe ea, observă el. Nu poate fi pagina din *Cartea lui Mabel*. Ea a folosit cerneală vrăjită. Cuvintele n-ar trebui să se vadă.

– Asta-i bună! exclamă Lydia. Vă asigur că este autentică. Cuvintele originale au fost rescrise cu cerneală obişnuită. La urma urmelor, cum aş fi putut să traduc cuvintele lui Mabel, dacă nici măcar nu le-aş fi văzut?

– Asta înseamnă că nu eşti vrăjitoare? o întrebă Joe.

– Vai, nu! spuse ea. Nu posed darul magiei.

– Şi ai *făcut*-o? întrebă timid Twiggy.

– Ce să fac? se răsti bibliotecara.

– Ai tradus pagina?

– A, da! zise Lydia, mulţumită de sine. A fost o chestiune simplă pentru o persoană atît de *educată* ca mine.

Twiggy gemu şi bibliotecara o făcu să tacă. Joe auzi nişte zgomote din tavan, ca şi cum cineva ar fi umblat pe deasupra capetelor lor.

– Vine, zise Lydia, deschizînd o uşă şi scoţîndu-şi pentru o clipă capul din bucătărie.

– Cum a putut oare Lydia să descifreze pagina aşa de repede? şuieră printre dinţi Joe. Credeam că scrisul de mînă al lui Mabel este ilizibil.

– Aşa este, zise Twiggy cu voce joasă. Pînă acum, o singură persoană a fost în stare să înţeleagă vreun cuvînt.

– Atunci cum...

– N-ai văzut ce carte citea? întrebă Twiggy, dînd din cap în direcţia mesei de bucătărie.

Joe aruncă o privire spre carte. Citi cuvintele de pe cotor. *Îndreptar de grafologie* de Fleur Fortescue.

– E cartea din cufărul lui Ulfric, zise Twiggy. Eu am crezut că era o carte plicticoasă de matematică, despre studiul graficelor... dar nu e aşa. Am reuşit să citesc cîteva rînduri cînd întorcea Lydia paginile. Grafologia este ştiinţa care se ocupă cu studiul *scrisului de mînă*.

– Asta explică multe, constată Joe.

Twiggy dădu din cap.

– Fleur Fortescue a fost traducătoarea *Cărţii lui Mabel*. Lydia primeşte sfaturi de la o expertă.

– Aşadar, acum ştim cine a spart Sabatul Urzicii-Moarte, zise Joe. Squib ne-a spus că hoaţa nu avea baghetă şi Lydia a admis că nu e vrăjitoare. Totul începe să capete sens.

– A, o pisicuţă! exclamă Esme.

Lăsă baltă cratiţa şi îngenunche sub masă, unde zăcea geanta lui Twiggy. Mormoloaca se vînzolise pînă ieşise din jacheta roşie şi stătea pe pardoseală, lovind uşor cu lăbuţa un gîndac. Înainte ca Esme să apuce să mîngîie pisicuţa, uşa se deschise brusc şi Logan Dritch îşi făcu apariţia în bucătărie.

– Ah! exclamă ea, şi buzele vopsite în roşu-aprins i se întinseră într-un zîmbet. Văd că au sosit oaspeţii! Bună seara, Prunella! Bună seara, Joe.

– Ne aşteptaţi? întrebă Twiggy.

Stînd alături de bibliotecara demodată, Logan Dritch ieşea şi mai mult în evidenţă. Lydia îşi prinsese părul în coc, Logan îşi lăsase buclele arămii să se rostogolească peste umerii rochiei purpurii de mătase. Perlele Lydiei păreau banale şi inexpresive pe lîngă rubinele strălucitoare de la gîtul lui Logan. Bibliotecara cea scundă şi ştearsă intrase parcă la apă stînd alături de silueta înaltă şi suplă a lui Logan Dritch.

– Vă place cum arăt? îi întrebă Logan, zîmbindu-le. Port această ţinută doar la ocazii foarte *speciale*. Vă rog să mă scuzaţi, dacă v-am făcut să aşteptaţi. Sper că v-aţi distrat cu sora mea.

– *Sora* ta? făcu Joe şi rămase cu gura căscată.

– Mai corect, sora mea geamănă, preciză Logan amuzîndu-se de expresia tîmpă de pe faţa lui Joe.

Băiatul se uita cînd la una, cînd la alta. I se părea greu de crezut că două surori gemene pot semăna atît de puţin.

– Dezleagă-i, Lydia, zise sec Logan, lăsînd să alunece o baghetă din mîneca rochiei sale de mătase. Acum sînt aici. Nu mai e nevoie să-i reţinem cu forţa.

Lydia începu să desfacă nodurile de la încheieturile lui Joe.

– Continuă să amesteci! îi spuse ea bombănind lui Esme.

Joe își privi surioara cum învîrtește cu bagheta în ceaun.

– Ce e putoarea asta? zise Logan, strîmbînd din nas.

– Supă, răspunse iritată Lydia. Supă de pește de mare. E o rețetă nouă pe care....

– Ptiu! făcu sora ei. Ei bine, nu te aștepta să pun gura pe ea. Miroase a stricat. Acum, fii drăguță, și du-i de aici pe copiii ăștia doi.

Arătă spre Joe și Esme.

– Vreau să schimb și eu două cuvinte cu Prunella, așa, *ca de la vrăjitoare la vrăjitoare*.

– Și Joe e unul de-ai noștri, spuse Twiggy îndărătnică. Face parte din Sabatul Urzicii-Moarte...

– Nu-mi jigni inteligența, o repezi Logan. Scumpa mea, spre deosebire de tine, el nu e în *Cine-i vrăjitoare?!*, și n-are nici baghetă. Nu are mai mult talent la magie decît jalnica și incompetenta mea soră.

Lydia o dezlegă pe Twiggy și trase ceaunul la o parte de pe foc. Apoi o prinse de mînă pe Esme și îl îmboldi pe Joe de la spate cu vîrful cuțitului.

– Du-i în biroul tău, porunci Logan. I-am lăsat acolo pe Sturm și pe Drang. Dacă ăștia doi îți fac probleme, asmute șobolanii pe ei.

Joe recunoscu biroul. Prin fereastra lui, el și Twiggy priviseră înăuntru cînd fuseseră prima dată la Două Țipete de Bufniță. Esme se sui într-un balansoar și se holbă somnoroasă la el. Joe se rezemă de polița șemineului. Dogoarea plăcută a focului abia mocnind îi încălzea picioarele. Pe poliță se aflau două obiecte. Unul era fotografia înrămată a doi bebeluși care stăteau la capetele opuse ale unui cărucior. Bebelușul mai mic dormea, dar

celălalt avea un zîmbet încîntat pe faţă, acoperit parţial de o pată. Joe frecă sticla cu degetul, dar pata nu se şterse.

– Asta e sora ta? o întrebă Joe pe Lydia.

– Da, răspunse ea calmă.

Se apleca să descuie coşul de răchită. Joe încercă să-şi păstreze calmul, cînd cei doi şobolani ieşiră din coş şi se strecurară sub un scrin. Îşi îndreptă atenţia spre cel de-al doilea obiect de pe poliţă. Era o cutiuţă pătrată de tablă care avea pictate pe trei dintre laturi imaginile unei păduri dese, iar pe cea de-a patra scria „Schwarzwald".

– N-o atinge! zise brusc Lydia, cînd degetele băiatului mîngîiară capacul de tablă. Îi zîmbi lui Joe şi rîse timid. E doar un suvenir prostesc pe care mi l-a adus sora mea din Pădurea Neagră. Era plină cu ciocolată, dar acum e goală. *Complet* goală.

Stătea într-un fotoliu uzat de piele, strîngînd încă în mînă cuţitul.

Joe se îndreptă spre o bibliotecă burduşită. Nu se putea abţine să nu o compătimească un pic pe Lydia. Fusese nemiloasă cu ei, dar ea nu făcuse altceva decît să-ndeplinească poruncile surorii sale.

– Eşti foarte deşteaptă, dacă ai reuşit să traduci pagina aia atît de repede, îi zise el.

Lydia se înroşi.

– Da, păi... Studiez de foarte mult timp vrăjitoria. E una din pasiunile mele. Chiar dacă eu însămi nu posed puteri magice, mă interesează foarte mult subiectul. Sora mea nu e o savantă. Vezi tu, eu am o înţelegere cu ea. Îmi procură toată literatura de care am nevoie şi mă plăteşte cînd găsesc ceva util pentru ea.

– Cît? o întrebă Joe, uitîndu-se la mobila sărăcăcioasă din cameră.

Nu exista nici un fişet, nici vreo lampă de birou, cît despre calculator, nici nu se punea problema. Biroul Lydiei era foarte modest utilat. Joe bănui că Logan nu e din cale-afară de generoasă.

Lydia chicoti amuzată.

– A, nu cu *bani*. Îmi prinde spirite ale vîntului. Îi ţin ca animale de companie. Nu crezi că sînt nişte făpturi fascinante?

Îşi flutură mîna în direcţia acvariului care ocupa un raft întreg în perete. Pînă atunci, Joe crezuse că e gol, dar acum, uitîndu-se mai bine, văzu tremurul micuţelor feţe lipite de sticlă. Îl dezgustă ideea ca spiritele vîntului să fie închise într-un spaţiu atît de strîmt, dar nu i se păru prudent să-şi exprime sentimentele. Sfidînd-o pe Lydia, nu ar fi făcut altceva decît să înrăutăţească situaţia.

– Ce drăguţ! zise el, silindu-se să zîmbească.

– Am început să-i colecţionez în urmă cu mulţi ani, îi explică Lydia. Odată, cînd a fost plecată în vacanţă la Ilfracombe, soră-mea mi-a adus o carte despre ei. Mi-am păstrat primul spirit al vîntului într-o sticlă goală de lapte, dar, normal, cum colecţia mea s-a mărit...

– Ilfracombe... repetă Joe, încercînd să-şi amintească de ce numele îi suna familiar.

– Vrăjitoarele merg în fiecare an la Ilfracombe, îi spuse Lydia. Acolo, în ultima zi din august, în pivniţa unui magazin de peşte, se ţine o mare licitaţie pentru vrăjitoare. În anul în care a participat şi sora mea cred că s-au călcat în picioare. Fiecare obiect scos la licitaţie îi aparţinuse, la un moment dat, lui Fleur Fortescue. Ştii, e o vrăjitoare destul de faimoasă...

– Fleur Fortescue? se miră Joe, scărpinîndu-şi bărbia. Atunci, cartea aceea despre spiritele vîntului trebuie să fie foarte valoroasă.

– A, nu, dragă, zise Lydia. Logan nu mi-ar cumpăra ceva scump. L-a luat pe-o nimica toată. Vezi tu, n-au mai existat alţi licitatori.

– Cum aşa? întrebă Joe.

– Nu le interesează subiectul. Pentru vrăjitoare, un spirit al vîntului e util, dar nici o vrăjitoare întreagă la minte n-ar vrea să citească despre aceste creaturi insignifiante. Colac peste pupăză, cartea a fost scrisă de Algernon Fry.

– Cine e acest Algernon Fry?

– Se întîmplă să fie o rudă de-a lui Fleur, dar, şi mai important – *e bărbat*. Aceştia au fost trataţi secole de-a rîndul ca nişte paria. Atitudinea a început să se schimbe, dar – chiar şi acum cinci ani – o femeie vrăjitoare care se respectă, n-ar fi atins cartea lui Algernon nici cu capătul unei mături lungi de trei metri.

Privirea lui Joe se opri pe acvariu. Spiritele vîntului erau atît de înghesuite că de-abia aveau loc să se mişte.

– Am peste trei sute, îl anunţă ea mîndră. Soră-mea crede că-s cam scrîntită, adăugă ea oftînd. N-am fi putut fi mai diferite. Lui Logan i-a plăcut întotdeauna aventura. Cînd s-a găsit în Pădurea Neagră pagina lipsă din *Cartea lui Mabel*, a zburat imediat în Germania. Şi, de atunci, a călătorit în toată lumea ca să găsească pagina. A devenit obsesia ei, ştii. A mers cu avioane cu reacţie în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, pe cînd eu nici măcar n-am ieşit din colţul ăsta al Angliei. Sînt destul de mulţumită în căsuţa mea, cu spiritele vîntului care-mi ţin de urît.

– Aşadar, Două Ţipete de Bufniţă îţi aparţine?

– O, sigur că da, zise Lydia. Logan locuieşte într-un apartament simandicos din Kensington. Dragă, o, dragă, m-a luat gura pe dinainte, adăugă ea încruntîndu-se. Stai jos, băiete, şi nu mă mai trage de limbă.

Joe se cocoţă pe braţul balansoarului, atent să n-o trezească pe Esme.

– De ce se află Esme aici? întrebă el încet. Cum de-a fost amestecată în toată afacerea asta?

– Nu mă mai întreba nimic! spuse Lydia, agitînd amenințător cuţitul în aer.

– Te rog, îi spuse Joe. Aş vrea să înţeleg...

– Of...

Lydia clătină din cap.

– Foarte bine! Îmi place să văd copii cu o minte iscoditoare. Cînd eram de vîrsta ta, şi eu o bombardam întruna pe mama cu întrebări. Păi, să vedem... zise ea inspirînd adînc.

În timp ce jarul portocaliu din şemineu se transforma în cenuşă, Joe află cum Harriet şi Aubrey fuseseră învinşi de un blestem complicat în gara Stubble End. Auzi despre lupta aprigă dintre şarpele lui Harriet şi cei doi şobolani. (Văzîndu-se înfrînt şi rănit, şarpele lui Harriet se transformase la loc în stilou şi se rostogolise sub o banchetă.)

Lydia povesti, fără ca Joe s-o întrerupă, cum cotrobăise prin Sabatul Urzicii-Moarte fără să găsească pagina lipsă. Şi şobolanii fuseseră la fel de lipsiţi de noroc la Sabatul Pipistrellelor. Tot Lydia avusese ideea să folosească Poţiunea de Recreştere pe *Cartea lui Mabel*, dar, cînd cuvintele lui Mabel nu apărură, surorile Dritch fuseseră la un pas de disperare.

– Pînă la urmă ne-a surîs norocul, îi mărturisi Lydia zîmbind. Cînd te-a întîlnit în tren, Logan a crezut că eşti un băiat oarecare; dar ţi-ai făcut apoi apariţia la căsuţa mea însoţit de prietena ta, Prunella, şi sora mea a pus totul cap la cap. Şi-a dat seama că Viperele trebuie să-ţi fi dat

pagina. După ce-ai scăpat, i-a trimis după tine pe Sturm şi Drang...

– Mi s-a părut mie că ne urmăreşte cineva, spuse Joe. Aşadar, aşa a aflat unde locuiesc.

– Din momentul acela, şobolanii ţi-au supravegheat fiecare mişcare, îi spuse Lydia.

Sturm şi Drang îşi scoaseră boturile păroase de sub scrin şi chiţăiră agitaţi.

– Am văzut doi şobolani pe o stivă de lemne din grădina mea, zise Joe, privindu-i îngrijorat pe Sturm şi Drang. Nu-i aşa că m-au auzit spunîndu-i lui Twiggy că pagina era la bibliotecă?

– Bineînţeles, zise Lydia. Logan m-a trimis la bibliotecă să recuperez pagina. Sturm şi Drang au venit cu mine, în caz că ar fi apărut oareşce... *probleme*.

Joe tresări, amintindu-şi cum fusese atacat de unul dintre şobolani.

– Şi tot nu mi-ai spus ce caută Esme aici, îi atrase el atenţia.

– Dragă, ea a fost momeala, explică răbdătoare Lydia. Nu puteam fi sigure că vei avea destul curaj să vii după pagină, aşa că Logan a răpit-o pe sora ta şi ţi-a lăsat un mic mesaj acasă la tine. Trebuia să te ademenim încoace.

– Dar de ce? zise băiatul nedumerit.

Nu primi nici un răspuns. Atunci Joe îi puse întrebarea pe care ardea să i-o pună de cînd intraseră în birou:

– Ce face vraja de la pagina cinci sute treisprezece?

Lydia se lovi uşor cu degetul arătător peste nas.

– O să vezi, zise ea misterios.

Uşa de la birou se deschise cu un scîrţîit, şi-n prag apăru Logan Dritch, lîngă care stătea stingheră Twiggy.

– Tocmai am încheiat mica noastră discuţie amicală, zise Logan. E timpul...

– Nu, urlă Twiggy şi se năpusti spre acvariu. Cuthbert! O, Cuthbert... sînt eu, ţipă ea, lipindu-şi nasul de sticlă.

Se uită la cele două gemene, cu ochii scăpărînd de furie.

– E o cruzime să faceţi una ca asta! Daţi-le drumul, bestii oribile ce sînteţi!

Şobolanii o zbughiră pe podea şi se repeziră la gleznele lui Twiggy.

– Încetează imediat cu circul ăsta! zbieră Logan. Lydia, du copiii în mansardă. A venit timpul să jucăm Beţişoarele Sorţii!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Bețișoarele Sorții

Mansarda întunecoasă mirosea puternic a așchii și a vopsea proaspătă. Joe stătea lîngă Esme, ușor aplecat ca să nu dea cu capul de o bîrnă joasă de lemn. Printr-o lucarnă deschisă pătrundeau înăuntru licăririle slabe ale lunii și, din cînd în cînd, cîte un val de fulgi de zăpadă aduși de un vînt rece ca gheața. Lumînările pîlpîiau, iar lampa agățată într-un cui se bălăbănea, răspîndindu-și lumina în fiecare cotlon plin de pînze de păianjen. Joe o apucă pe Esme de mînă și îi strînse palma umedă.

Sub lampă se afla o măsuță rotundă, la care stătea Logan Dritch. Își ținea coatele pe o cutie veche de pantofi, cu buricele degetelor lipite; unghiile ei lungi și stacojii scoteau un clinchet delicat, ori de cîte ori se atingeau unele de altele. În fața ei era un scaun liber.

– Stai jos, Prunella, spuse ea cu voce vioaie.

Lydia o împinse de la spate și se dădu înapoi, lipindu-se de ușa închisă. În clipa în care Twiggy se prăbuși pe scaun, șobolanii începură să se foiască prin mansardă..

– Stați locului, le porunci Logan, și cei doi șobolani se ghemuiră lîngă vîrfurile ascuțite ale cizmelor ei negre, chițăind discret și fremătînd din boturile lor mustăcioase.

Şobolanul mai mic se ridică pe picioarele din spate şi îndrăzni să atingă cu o lăbuţă piciorul lui Logan.

– Nu *încă*, Sturm, se zburli vrăjitoarea, apucînd şobolanul de ceafă şi aruncîndu-l într-un colţ al încăperii. Dacă mă mai bateţi la cap, mă voi *răzgîndi*.

Animalul ateriză lîngă picioarele lui Joe şi rămase acolo, tremurînd din tot corpul.

Joe încercă să-i surprindă privirea lui Twiggy, dar ea nu părea dispusă să se uite în direcţia lui. Nu reuşiseră să vorbească în timp ce urcau spre mansardă, aşa că subiectul discuţiei ei cu Logan era încă un mister pentru el. Oricum, Joe îşi dădu seama că Twiggy era înspăimîntată, chiar dacă încerca să n-o arate. Îşi muşca buza de jos şi mîinile îi tremurau în poală.

– Beţişoarele Sorţii! murmură Joe.

Auzise de cîteva ori pomenindu-li-se numele. În sfîrşit, avea să descopere ce erau.

Logan îşi luă coatele de pe cutia de pantofi şi îi îndepărtă cu grijă capacul. Băgă mîna în cutie şi scoase un mănunchi de beţe subţirele, bine ascuţite la fiecare dintre capete şi legate laolaltă cu un fir argintiu. Logan împinse cutia pe podea şi desfăcu uşor firul ce ţinea beţişoarele laolaltă. După aceea, dădu brusc drumul mănunchiului, lăsînd beţigaşele să se împrăştie pe masă. Joe observă că ambele capete ale fiecărui beţigaş fuseseră vopsite cu o anumită culoare.

– Ce se întîmplă? întrebă Joe.

– Astea sînt Beţişoarele Sorţii, zise Logan, plină de sine.

– Toată seara a muncit să le confecţioneze, îi explică Lydia. De îndată ce-am tradus pagina cinci sute treisprezece, sora mea a început să adune tot ce-i era necesar: cîte o aşchie de lemn din treizeci şi trei de tipuri diferite

de copaci, treizeci şi trei de tuburi de vopsea – fiecare conţinînd o altă culoare – şi douăzeci şi unu de centimetri de fir de păianjen. Mabel a dat instrucţiuni foarte precise.

– Deci nu e o vrajă, zise Joe uimit. E un *joc*.

Zîmbi uşurat.

– De ăsta se teme toată lumea aşa de tare? Mie nu mi se pare deloc periculos!

– Aici te înşeli, băiete.

Logan îşi aruncă peste umăr o şuviţă de păr arămiu şi se uită urît la el.

– Eşti pe cale să devii martor al unui eveniment istoric.

– Ce vrei să spui? întrebă Joe.

– Cîştigătoarea Beţişoarelor Sorţii primeşte Inelul lui Tor Dree. Acesta îi conferă celei care-l poartă puteri tiranice – Lydia care ziceai că sînt alea?

– Capacitatea de-a provoca distrugeri în masă, suferinţă eternă... în esenţă, îţi permite să înrobeşti întreaga planetă, peroră soră-sa.

– Şi... şi... cea care pierde? bîigui Joe.

Logan zîmbi cu şiretenie.

– Cea care pierde... *e sortită pieirii*...

– Aruncată într-un cuptor mistuitor, ca să fim mai exacţi, zise Lydia, jucîndu-se cu şiragul de perle de la gît.

Joe înghiţi în sec şi se uită la Twiggy.

– Refuză să joci! ţipă el la Twiggy. Dacă nu are adversar, nu poate cîştiga! Nu lua parte la jocul ei tîmpit.

Twiggy clătină din cap şi se uită cu tristeţe la Joe.

– N-are de ales, zise Logan cu răutate. Dacă nu se întrece cu mine la Beţişoarele Sorţii, i-am spus că te voi ucide pe tine şi pe drăgălaşa ta surioară.

Vrăjitoarea îşi scutură mîneca din care îi alunecă o baghetă. O flutură ameninţător spre Joe.

Joe o luă pe după umeri pe Esme, care începuse să scîncească.

– Asta ai făcut cu Aubrey și Harriet? întrebă el rece. I-ai *omorît?*

– Nu, zise Logan. Îmi erau mult prea utili. Tot ce-am făcut a fost să-i transform în melci negri.

Din ochii lui Esme începură să curgă șiroaie de lacrimi.

– Încetează cu smiorcăiala, îi zise tăios vrăjitoarea, sau te transform chiar acum în melc. Într-unul micuț și durduliu.

Esme izbucni în hohote de plîns.

– Șșt, zise Joe, acoperindu-i gura cu mîna. Dar nu reuși s-o oprească pe Esme, ale cărei țipete răsunau în toată mansarda.

– Te rog, stai liniștită, Esme, o să se termine totul cu bine, adăugă el, dar ea se smulse din brațele lui și fugi spre ușă.

– Încetează IMEDIAT cu tărăboiul ăsta infernal...! urlă Logan, cu ochii ei albaștri sclipind răutăcioși.

Se ridică și își îndreptă bagheta spre capul lui Esme.

– O, copil mizerabil ce ești – strici totul. Aștept de *ani* de zile momentul acesta... ȘI ACUM MI-L DISTRUGI!

Esme făcu ochii mari și, copleșită de spaimă răcni din toți rărunchii.

– Bine, zise Logan, clocotind de furie. Atît ți-a fost, pregătește-te să mori!

Joe țipă și se năpusti spre Esme cînd o vîlvătaie de scîntei verzi țîșni din bagheta lui Logan. În același timp, Twiggy sări din scaunul ei și încercă s-o dea pe Esme la o parte.

Dar nici unul dintre ei nu acționase destul de rapid.

Ca o grenadă păroasă, şobolanul care stătea la picioarele lui Joe sări şi îşi înfipse colţii în mîna lui Logan. Vrăjitoarea scăpă bagheta şi răcni de furie cînd scînteile verzi sfîrîiră pe podea, făcînd o mică gaură în ea. Cu o mişcare iute, Logan o descleştă pe Sturm de pe braţ şi o proiectă afară prin lucarnă. Drang se învîrti în jurul lui Logan, arătîndu-şi dinţii. Apoi alergă spre uşă, o deschise cu botul şi dispăru.

Vrăjitoarea se încruntă la Esme, care amuţise cu faţa împietrită de spaimă. Joe îşi luă sora de mînă şi încercă s-o calmeze.

– Acum, poate putem începe fără să fim întrerupte, spuse Logan, ocupîndu-şi locul la masă. Cunoşti regulile, îi aminti ea lui Twiggy.

– Lasă-mă pe mine să joc în locul tău, spuse Joe, furios.

– Taci din gură! îl repezi Logan. Acesta e un joc pentru vrăjitoare... nu pentru fiinţe lipsite de har ca *tine*.

Joe se retrase lîngă perete şi se uită îngrijorat la Twiggy.

– Să începem! mîrîi Logan.

Cîteva picături de sînge apărură pe mîna vrăjitoarei, în momentul cînd atinse vîrful unui beţişor mov. Îl extrase din grămadă fără să le mişte pe celelalte, şi se apucă să scoată altul.

– Hei, nu era rîndul lui Twiggy?

– Şşt, făcu Lydia, apropiindu-se de el. Odată jocul început, o jucătoare poate extrage cîte beţişoare doreşte. Dacă prima jucătoare extrage un beţişor şi mişcă grămăjoara, atunci e rîndul adversarei sale să facă următoarea mutare.

– A! exclamă Joe. Şi cine cîştigă jocul?

– Vîrfurile beţişoarelor sînt vopsite în culori diferite, îi explică Lydia. Anumite culori valorează mai mult decît altele. La sfîrşitul jocului, fiecare jucătoare rămîne cu un teanc de beţişoare pe care le-a extras din grămada iniţială. Cea care are mai multe puncte este cîştigătoare.

– Twiggy ştie cîte puncte valorează fiecare beţişor? o întrebă Joe.

– Înclin să cred, mărturisi Lydia, în timp ce Twiggy scotea din grămadă un beţişor cu vîrful portocaliu, că sora mea a omis să-i spună.

Era dezarmant s-o priveşti pe Twiggy aplecată deasupra mesei, cu părul ei încîlcit, chinuindu-se să extragă cîte un beţişor, fără a le mişca pe celelalte. Joe observă că Logan adunase mai multe beţişoare decît Twiggy. Cu fiecare minut, Twiggy devenea tot mai neîndemînatică, iar zîmbetul lui Logan se lăţea tot mai mult.

– Asta-i o tortură, zise Joe şi o trase de mînecă pe Lydia. *Te rog*, spune-i lui Twiggy cîte puncte valorează fiecare beţişor, altfel nu-i *cinstit*.

– Şşt, făcu Lydia ducînd un deget la buze. E prea tîrziu. Aproape am terminat.

– O, *Twiggy*, zise Joe, cînd ea extrase ultimul beţişor şi îl aşeză cu grijă în grămăjoara ei modestă.

În ciuda efortului de-a părea curajos, Joe era convins că Twiggy pierduse. Îi puse mîna la ochi surorii sale.

– Nu te uita, Esme, zise el, în timp ce beţişoarele începură să se ciocnească frenetic pe masă.

În vreme ce Logan savura gîndul victoriei şi al stăpînirii lumii, Joe se holba la Twiggy.

„O să se întîmple din clipă în clipă, se gîndi el cu groază. Va fi aruncată-ntr-un cuptor mistuitor."

Avea un nod dureros în gît, iar ochii-i ardeau şi-l usturau. Beţişoarele se opriră şi Joe închise ochii.

Nu se auzi nici un tunet puternic sau vreo bubuitură asurzitoare; doar două fîsîieli slabe, de parcă cineva ar fi suflat în lumînări. Cînd Joe deschise ochii, Twiggy stătea nemişcată la masă, dar avea un inel ostentativ pe unul din degete. Pe scaunul lui Logan nu era decît o bucată de cărbune.

– Asta a fost! zise Lydia vioaie.

Apoi înşfăcă bucata de cărbune şi i se adresă:

– La ce-ţi folosesc acum puterile magice, scumpa mea soră? Mai sînt inutilă şi incompetentă? Ha! Eu cred că *nu*.

Ridică bagheta lui Logan de pe masă.

– Ce?... cum?... bălmăji Joe, cînd Lydia trecu pe lîngă el şi deschise uşa.

– Asta o va învăţa minte să mai lase toată munca grea în seama mea, zise ea.

Apoi se uită fix în ochii lui Joe.

– E întotdeauna uşor să te concentrezi numai asupra uneia şi s-o neglijezi pe cealaltă, adăugă ea enigmatic.

Înainte ca Joe s-o întrebe ce-a vrut să spună, Lydia ieşi, închizînd uşa de la mansardă în urma ei. Joe auzi cheia răsucindu-se în broască.

– Ah! Nu îndrepta chestia aia spre mine, zise Joe, ghemuindu-se lîngă perete, în timp ce Twiggy studia inelul care-i apăruse pe arătătorul stîng. Ai auzit ce-a zis Logan. Acesta e inelul Tor Dree. Îi dă celei care-l poartă puteri tiranice. Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l *atinge!* Twiggy, ai înnebunit? Ai putea să provoci un cutremur sau ceva de genul ăsta.

Sora lui se îndreptă cu paşi mărunţi spre masă şi se uită la inel.

– O, spuse ea, seamănă cu inelul pe care l-am găsit anul trecut de Crăciun într-o pungă cu pufuleţi.

– *Esme!* o strigă Joe, vino imediat aici. Ăla nu-i doar o bucată de plastic. Este o armă teribil de periculoasă.

– Nu-i nevoie să intri în panică, zise Twiggy. N-am de gînd să-nrobesc planeta prea curînd.

– Ce vrei să spui? o întrebă suspicios Joe.

– Uită-te și tu.

Twiggy își scoase inelul de pe deget și-l ținu în palmă. Joe se apropie și-l împinse cu degetul. Era un inel ușor, făcut dintr-o bucată translucidă de turcoaz și cu o piatră cît se poate de banală.

– Ar putea fi opal, zise ea, sau ar putea fi sticlă albă. În orice caz, e complet inofensiv.

– Dar… dar Logan a crezut…

– Ea a crezut doar ce i-a spus Lydia, zise Twiggy, ridicînd din umeri.

– Deci Lydia ne-a păcălit pe toți, zise Joe. Asta e absolut revoltător! Am crezut că aveai să *mori!* Încă nu știu cum ai reușit să cîștigi.

– Lydia i-a spus lui Logan cît valorează fiecare bețișor, interveni Esme.

Se uită fix la Joe cu ochii ei cenușii.

– Cred că s-ar putea s-o fi mințit.

– A fost o farsă! Lydia *a dorit* ca soră-sa să piardă... zise Joe zăpăcit.

– Și a fost transformată într-o bucată de cărbune, constată serioasă Twiggy. La urma urmei, poate cea care a pierdut va sfîrși într-un cuptor mistuitor.

– Dar de ce? întrebă Joe. Cum a putut să-i facă așa ceva surorii ei gemene?

– Ai văzut cît de urît se purta Logan cu ea, zise Twiggy. Așa sînt unele vrăjitoare. Îi disprețuiesc pe toți cei care n-au puteri magice. Presupun că Lydia a vrut să se răzbune. Ce crezi că a vrut să spună prin „să te

concentrezi numai asupra uneia şi s-o neglijezi pe cealaltă“? Ne lua oare peste picior pentru c-am subestimat-o?

Joe ridică din umeri.

– Ştiu eu...

– E aşa drăguţ, zise Esme, luînd inelul şi strecurîndu-şi-l pe degetul ei subţirel.

Piatra licări cînd ridică inelul în dreptul lămpii.

– Dacă vrei, poţi să-l păstrezi, zise Twiggy binevoitoare. Cred că-l meriţi. Ai fost foarte curajoasă.

– O, mulţumesc, zise Esme. Twiggy, tu chiar eşti o vrăjitoare *adevărată?*

– Dar... dar mi-e teamă că nu una prea pricepută.

– Cum de nu ai nici un neg?

Twiggy izbucni în rîs.

– Poate o să-mi apară vreunul cînd o să fiu mai bătrînă... unul plin de păr, drept în mijlocul nasului! Dar am totuşi o pisică neagră. Joe mi-a dat-o. Şi am şi mătură. O, Joe!

Twiggy îşi duse mîna la gură.

– Trebuia să fii în drum spre Scoţia. Ce s-a întîmplat? Sper că n-ai avut vreun accident, nu?

– Nici vorbă, zise Joe, apărîndu-se. Chiar dacă sînt unul din ăia care nu se pricep la tertipurile astea magice, am reuşit să mă descurc, mulţumesc de întrebare.

– Atunci, te-ai răzgîndit?

– Nu chiar, zise Joe, punîndu-şi mîinile-n sîn şi încruntîndu-se. Cum totul mergea excelent, m-am gîndit că aş avea timp să mă întorc să mă asigur că n-ai păţit nimic.

– Ce galant din partea ta, zise Twiggy clipind. Credeai că sînt prea neajutorată ca să fac faţă de una singură?

– Păi, nu făceai prea bine cînd am sosit eu.

– O, chiar?

Twiggy îşi puse mîinile în şolduri. Aveam situaţia sub control pînă să intri tu pe fereastră ca un yeti în miniatură.

– Ah, yeti! zise Joe oripilat. Ştii, de fapt, nu *trebuia* să mă-ntorc. Chiar acum tata ar putea să moară îngheţat, iar eu sînt blocat aici, în mansarda asta tîmpită. M-am săturat pînă peste cap de Mabel Crump şi de porcăria ei de carte. Oricum, cui îi pasă de pagina cinci sute treisprezece? Ce mai caşti gura? Scoate-ne odată din camera asta-ncuiată! Hai, zbieră el, sau nu-ţi mai aminteşti vraja?!

– N-am bagheta la mine, zise simplu Twiggy, tremurînd de furie.

– O! făcu Joe ruşinat.

– Scuzaţi-mă, intreveni Esme cu urechea lipită de uşă. Cred că am auzit un zgomot afară.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Amuţit

Joe îşi ţinu răsuflarea şi ascultă. O rafală neaşteptată de vînt smulse cîteva ţigle din acoperiş, şi lampa începu să scîrţîie, în timp ce se legăna ca un pendul în cuiul în care fusese agăţată. Lui Joe începu să-i bată inima mai tare cînd auzi un alt zgomot. Era un mieunat slab şi piţigăiat.

– Mormoloaca! exclamă Twiggy.

Se întinse pe burtă şi îşi strecură degetele pe sub uşă.

– Deci ne-ai găsit! Cît eşti de isteaţă!

Pisicuţa mieună trist şi, cînd îşi puse lăbuţa pe degetele fetei, Joe zări pentru o clipă un petic de blană neagră.

– Îmi pare rău, Mormo, mi-ar plăcea să te iau în braţe, dar sîntem încuiaţi aici.

Joe se apleacă şi se uită pe gaura cheii. Nu reuşi să vadă nimic. Gaura cheii era astupată.

– Am o idee, zise el, înhăţînd un beţişor de pe masă. Lydia a lăsat cheia în broască. Dacă aş reuşi s-o fac să cadă, crezi că Mormoloaca ar putea s-o împingă pe sub uşă?

– O... ăăă... nu știu, zise Twiggy. Îi place să lovească lucrurile cu lăbuțele și e o pisicuță foarte inteligentă. Am putea măcar să-ncercăm.

Twiggy pocni din degete ca să-i distragă atenția pisicuței, în timp ce Joe vîrî bețișorul în gaură și zgîndări cheia, pînă cînd căzu cu un clinchet puternic.

– O adulmecă, zise Twiggy, uitîndu-se pe sub ușă. Împinge cheia spre mine, Mormoloaco. Știu că poți.

Bătu darabana cu degetele în podea.

– Uite... aici, Mormoloaco! Bravo!

Joe auzi zgomotul de metal zgîriind scîndurile de lemn ale dușumelei.

– O văd, zise Twiggy, vîrîndu-și degetele pe sub ușă. Aproape... gata, am luat-o!

Sări în picioare și lăsă cheița ruginită în palma lui Joe. Ai avut o idee bună, îl lăudă ea.

Joe zîmbi.

– Nici măcar o pisică-cu-ochi-de-chihlimbar-și-vîrful-cozii-argintiu nu s-ar fi descurcat mai bine, zise el, răsucind cheia în broască.

Ținînd lampa în față, Joe le conduse pe scara abruptă și de acolo pe un coridor îngust.

– Nu poți să liniștești puțin pisica? îi șopti Joe.

– Îmi pare rău, zise Twiggy, strîngînd-o în brațe pe Mormoloaca. Pisicuța începu să toarcă parcă și mai tare.

Joe lumină următorul șir de trepte.

– În regulă, nici urmă de Lydia. Stați în spatele meu și încercați să nu faceți zgomot.

– Nu știu de ce ești atît de precaut, zise Twiggy. Ea nu poate face vrăji.

– Știu, zise el. Dar încă mai are cuțitul, nu?

Joe se întoarse și se uită înapoi.

– Unde-i Esme?

– Sînt aici, se auzi vocea surioarei lui.

Joe ridică lampa luminînd holul. Esme se uita pe o fereastră şi scruta întunericul.

– Mă întreb ce s-o fi întîmplat cu bietul şobolan, zise ea. Mi-a salvat viaţa, nu-i aşa, Joe?

Joe pufni, revoltat la această idee. Îşi aminti încăierarea pe care-o avusese cu unul dintre şobolani la bibliotecă. Piciorul încă-i mai zvîcnea de durere sub bandajul improvizat de Twiggy. Joe n-o putea privi în ochi pe Esme. Ştia că ea are dreptate. Din nu se ştie ce motiv, Sturm se întorsese împotriva propriei stăpîne. Dacă şobolanul nu s-ar fi repezit asupra lui Logan chiar în acel moment, sora lui ar fi fost ucisă. Sturm fusese gata să-şi sacrifice propria viaţă pentru a o salva pe Esme. Iar Joe nu înţelegea de ce.

– Vino, zise el morocănos. Nu mai pierde vremea pe-aici.

Pe scări nu întîlniră nici o bibliotecară mînuitoare de cuţite. Joe le lăsă pe Twiggy şi pe Esme ghemuite pe coridor, iar el deschise uşor uşa de la bucătărie şi trase cu ochiul înăuntru. Ceaunul fusese luat de pe sobă şi încăperea părea goală.

– În regulă, zise Joe, făcîndu-le semn fetelor. Cred că ia cina. O să ne furişăm pe-aici şi apoi o să ieşim pe fereastră. Am lăsat mătura afară. Pînă să-şi dea Lydia seama că am dispărut, noi vom fi deja la jumătatea drumului spre casă.

Joe îşi aruncă rucsacul în spate şi deschise fereastra.

– Dar cum rămîne cu bagheta mea? întrebă Twiggy aplecîndu-se sub masă ca să-şi recupereze geanta. Pot să arunc repede o privire pe-aici?

– Nu, las-o, zise Joe grăbit. Poţi să faci rost de altă baghetă. Trebuie să plecăm *acum*.

Împrăştie bucăţile de sticlă spartă de pe pervaz şi se pregăti s-o ridice pe Esme.

– Stai un pic. Ce-o fi asta? zise Twiggy, cînd o bucată de hîrtie zbură de pe masă. O prinse din zbor.

– Grăbeşte-te, Twiggy!

– Da, un minut doar, zise ea, cu ochii pe foaie. Asta trebuie să fie traducerea făcută de Lydia, a paginii cinci sute treisprezece. „Beţişoarele Sorţii se joacă în doi sau mai mulţi jucători...", citi Twiggy. „Aveţi nevoie..." Doamne, ce scris ordonat are! Aici eram. „Cel care cîştigă primeşte Inelul Tor Dree, care, atunci cînd e frecat... devine foarte strălucitor." O!

Twiggy ridică din umeri şi citi mai departe.

– „Iar cel care pierde e transformat într-o materie carbonizată. Se recomandă ca jucătorul învins să fie readus la forma originală folosind Descîntecul de Rupere a Vrăjii de la pagina o sută doi, mai degrabă decît să fie ars pînă se face cenuşă."

– De ce naiba o fi rupt Fleur pagina? zise Joe, dînd din cap. Acum, pune-o jos, şi hai s-o ştergem de-aici.

– Întoarce-o, zise nerăbdătoare Esme. Mai scrie ceva pe spate.

– Are dreptate! zise Twiggy şi se plesni cu palma peste frunte. O, Joe... ce proşti am fost! Fiecare pagină e scrisă pe *ambele părţi*. Cînd Fleur a rupt pagina cinci sute treisprezece, a rupt-o şi pe următoarea!

– „Să te concentrezi numai asupra uneia şi s-o neglijezi pe cealaltă", repetă încet Joe. *La asta s-a referit Lydia!* Citeşte, Twiggy. Repede!

– Ah! zise Twiggy dezamăgită.

Îi dădu pagina lui Joe.

– Este o Poţiune de Amuţire. Mie nu mi se pare prea periculoasă. Vino. Unde-ai zis că mi-ai lăsat mătura?

Joe o prinse de braţ.

– Cratiţa! Nu era supă de peşte de mare. Pun pariu pe ce vrei că era Poţiune de Amuţire. Aici scrie că ingredientele trebuie amestecate cu o baghetă fermecată. A obligat-o pe Esme să amestece în cratiţă cu bagheta *ta!* Nu-ţi aminteşti? Lydia are de gînd să dea cuiva poţiunea şi efectul ei *nu poate fi schimbat!* Uite... scrie în josul paginii.

– Trebuie să recunosc că ar fi groaznic să-ţi pierzi vocea, zise Twiggy, dar de-aici pînă la o catastrofă planetară e cale lungă.

– Trebuie s-o oprim, zise Joe.

– Stai un pic... acum un minut ai spus...

– M-am răzgîndit, se încăpăţînă Joe.

– Începi să-ţi faci o regulă din asta, observă Twiggy, şi Joe se holbă la ea. Bine, atunci. Să mergem să investigăm.

În timp ce se furişau în hol, dinspre biroul Lydiei se auziră nişte zgomote înfundate. Joe se uită prin gaura cheii şi o văzu pe Lydia deplasîndu-se greoi pe o scăriţă cu acvariul în mînă.

– Are spiritele vîntului, şopti Joe.

– Of!

Twiggy oftă şi îl apucă pe Joe de umăr.

– Am uitat complet de Cuthbert. Cum am putut fi aşa *nepăsătoare?!* Trebuie să-i eliberăm! Joe, ce face Lydia acum?

– Văd cratiţa, zise Joe. Pune acvariul pe biroul ei. Acum îşi şterge fruntea cu o batistă... şi deschide un sertar. Oh!

Scoate o pensă uriaşă, cel puţin aşa cred. Seamănă cu un instrument folosit de chirurgi.

Twiggy icni. Joe se întoarse spre ea.

– Ai păţit ceva?

– Da, zise ea şi i-o dădu pe Mormoloaca lui Esme. Ai grijă de ea, o rugă Twiggy.

Apoi îşi suflecă mînecile şi trase adînc aer în piept.

– Eu intru.

– Stai! zise Joe zgîindu-se pe gaura cheii. Cred că ţine un spirit al vîntului în pensa aia. Da! Îl văd zbătîndu-se. Acum, bagă un polonic în cratiţă... Nu pricep. Credeam că spiritele vîntului nu pot vorbi.

Twiggy îl împinse pe Joe şi deschise brusc uşa de la biroul Lydiei.

– Dă-i drumul imediat spiritului! urlă ea, păşind spre bibliotecara surprinsă.

Lydia îşi scăpă polonicul şi cîteva picături de lichid lipicios stropiră covorul decolorat. Twiggy înşfăcă pensa uriaşă chiar în momentul în care Lydia înhăţă cuţitul. Bibliotecara lovi aerul cu el, la cîţiva centimetri de faţa lui Twiggy.

– Lasă-mă-n pace, fetiţo! scrîşni Lydia ca o nebună. Nu încerca să mă opreşti!

Twiggy dădu drumul pensei şi făcu un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi.

– Ce le faci? o întrebă ea cu voce tremurătoare.

Twiggy se uită spre acvariu. Spiritele vîntului se înghesuiau în colţul cel mai îndepărtat de Lydia.

– Cred că ai *sute* acolo...

– Trei sute doi, preciză cu mîndrie Lydia. Nu... Am uitat de ultima achiziţie. Soră-mea l-a prins acum cîteva zile. Cu ăsta se fac exact trei sute trei.

– Cuthbert! exclamă Twiggy, respirînd greu.

Se apropie de acvariu. Joe îşi dădu seama că încerca să-l zărească în mulţimea de creaturi ghemuite pe favoritul ei.

– Înapoi, zise ameninţător Lydia, fluturînd în aer pensa cea lungă. Spiritul vîntului se vînzoli, cu gîtul prins în vîrful pensei.

– Îţi iroseşti degeaba poţiunea, îi zise Joe din pragul uşii. Spiritele vîntului nu pot vorbi.

– Aşa e, întări Twiggy. Ceea ce faci tu n-are sens.

– N-are sens?!

Lydia îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un rîs isteric.

– Vrăjitoare prostuţă ce eşti!

Bibliotecara se uită urît la Twiggy.

– Crezi că sînt o idioată: o biată nenorocită, inutilă şi lipsită de orice talent, care nu e bună nici măcar să-ţi sărute ghetele. Ei bine, la fel a crezut şi soră-mea... şi uite unde-a ajuns acum!

Lydia îşi pironi triumfătoare privirea pe poliţa unde, între cutiuţa de tablă şi fotografia înrămată, se afla bucata de cărbune.

– Voi, vrăjitoarele, sînteţi toate la fel, zise bibliotecara cu amărăciune-n glas. Credeţi că sînteţi mai bune decît noi, ceilalţi. Ştii cîţi ani de umilinţe a trebuit să îndur din partea mizerabilei mele surori? Dar ştiam că, dacă am răbdare, dacă studiez fiecare carte de vrăjitorie, o să găsesc o cale de a mă răzbuna. Logan căuta de douăzeci de ani pagina lipsă din *Cartea lui Mabel*, iar eu am ajutat-o, mai zise Lydia cocoţîndu-se pe birou.

Aşeză pensa pe un teanc de hîrtii.

– Am scotocit prin toate cărţile pe care le-am putut găsi, încercînd să-i ofer indicii despre locul în care s-ar afla pagina lipsă. Pentru puturoasa şi tîmpita de soră-mea! Ea nu se putea deranja să caute ceva... şi asta s-a dovedit a-i fi fatal! Am petrecut ani de zile studiind cărţi de grafologie şi am vizitat de zeci de ori Muzeul Naţional de Vrăjitorie ca să privesc originalul *Cărţii lui Mabel*. O şansă neaşteptată mi-a fost oferită cînd, intrînd în reşedinţa sabatului vostru am dat peste *Îndreptarul de grafologie*. Fleur Fortescue a fost un talent de excepţie în domeniul lingvisticii. Cînd am avut, în sfîrşit, pagina în mînă... (Lydia pocni din degete)... mi-a luat doar un sfert de oră s-o descifrez.

– Dar... dar e imposibil, urlă Twiggy. Vorbeşti prostii. N-ai fost tu în stare să traduci instrucţiunile pentru Beţişoarele Sorţii şi pentru Poţiunea de Amuţire în doar cincisprezece minute!

– Taci din gură, Twiggy, şuieră Joe printre dinţi, cînd Lydia se întoarse spre mica vrăjitoare cu o licărire diabolică-n ochi.

Joe păşi în birou, iar Esme îl urmă îndeaproape, ţinînd-o bine pe Mormoloaca în braţe.

Lydia ridică o mînă şi dădu uşor din cap.

– Ai perfectă dreptate, Prunella, zise ea. Dar n-a fost nevoie să le traduc pe amîndouă. Ştiam deja cum se joacă Beţişoarele Sorţii.

– Cum aşa? întrebă Twiggy. Nu te cred!

– Acum cîteva zile mi s-a întîmplat ceva destul de neobişnuit, zise Lydia. La început am crezut că am o viziune neobişnuită. Eram în bibliotecă, aranjînd cărţile pe rafturi, cînd, dintr-o dată, m-am trezit într-un birou de modă veche holbîndu-mă la o pagină cu un scris

ordonat, în care se explicau regulile de joc pentru Beţişoarele Sorţii. O femeie tînără, purtînd o bonetă cu pană mi-a smuls hîrtia din mînă, a mototolit-o şi a îndreptat o baghetă spre mine. În secunda imediat următoare m-am trezit în holul bibliotecii. Mi-au trebuit cîteva ore ca să-mi dau seama cine era femeia. Mai văzusem fotografii ale lui Fleur Fortescue, dar toate erau de la bătrîneţe. Închipuiţi-vă ce emoţionată am fost cînd mi-am dat seama că zărisem traducerea paginii lipsă din *Cartea lui Mabel!*

Joe întîlni privirea lui Twiggy. Faţa ei se făcuse roşie ca focul şi avea o expresie vinovată. Joe îşi dădu seama că se gîndeau la aceleşi lucru. Involuntar, fuseseră responsabili pentru „viziunea neobişnuită".

– Oricît de bizar ar putea să pară, continuă bibliotecara, cred că cineva s-a jucat cu mintea mea şi mi-a introdus nişte amintiri pe care Fleur le scosese cu atîţia ani în urmă! E singura explicaţie la care mă pot gîndi. Presupun că cineva a dat tîrcoale prin biroul lui Fleur, iar ea s-a năpustit asupra lor şi le-a schimbat memoria... cam fără rost. Pentru că, după cum s-a dovedit, nu apucaseră să citească o iotă despre Poţiunea de Amuţire. Cînd o să aflu cine s-a jucat cu memoria mea, zise Lydia, privind cu suspiciune obrajii îmbujoraţi ai lui Twiggy, chiar intenţionez să îi mulţumesc.

Twiggy se dădu înapoi.

– Tu ai fost, Prunella, nu-i aşa? zise Lydia. Voi trei aţi fost la bibliotecă, cînd mi s-a întîmplat chestia asta ciudată. Îmi aduc bine aminte că v-am văzut trecînd pe lîngă mine pe coridor, cînd vorbeam la telefon cu sora mea.

– Hmmm... nu cred asta... nu ştiu, bîigui Twiggy, privindu-şi fix ghetele.

– Ei bine, mi-a fost de mare ajutor, zise Lydia. Mi-am dat seama, desigur, că Beţişoarele Sorţii era doar un joc prostesc şi că vraja cea periculoasă trebuie să fie cea de pe cealaltă parte a paginii.

Joe îşi scărpină gînditor bărbia. Avea impresia că cineva îi flutura un steag prin faţa ochilor, încercînd să-i atragă atenţia.

– F. F... murmură el. F., F...

Joe se uita drept înainte, cu ochii pierduţi în gol.

– Ilfracombe! exclamă el deodată, amintindu-şi cîteva cuvinte scrise cu cerneală de culoare indigo, în jurnalul lui Ulfric.

O privi emoţionat pe Twiggy.

– Cînd am pus la loc lucrurile în cufărul lui Ulfric, am văzut ce scria pe o pagină de jurnal. Ceva despre F.F... ceea ce trebuie să însemne Fleur Fortescue... şi despre o licitaţie la Ilfracombe. De acolo trebuie să fi cumpărat borcanul cu pîcla violet!

– Şşt! făcu Twiggy şi faţa ei rozalie se întunecă pînă deveni de culoarea prunei coapte.

– Nu e de mirare că Ulfric a fost distrus cînd a observat că borcanul era aproape gol, zise Joe ignorînd rugăminţile disperate ale lui Twiggy de a-şi ţine gura. Trebuie să-l fi costat ceva.

– Mulţumită ţie, zise Lydia privind-o drept în faţă pe Twiggy, am fost în stare să pun la cale un plan ingenios. I-am alimentat speranţele surorii mele, făcînd-o să creadă că va deveni nespus de puternică dacă va cîştiga Beţişoarele Sorţii, iar apoi m-am asigurat că va suferi o înfrîngere umilitoare!

– I-ai oferit informaţii false despre valoarea beţişoarelor, zise Joe bătînd din palme. Foarte inteligent din partea ta!

Lydia îşi îndreptă umerii şi zîmbi radioasă.

– Mă bucur că aşa crezi, dar asta nu înseamnă nimic în comparaţie cu ceea ce sînt pe cale să realizez! A fost înţelept din partea lui Fleur să rupă pagina.

– De ce? vru să ştie Twiggy. Cum de poate o poţiune care te amuţeşte să fie atît de nemaipomenită?

– Pentru că, prostuţă naivă, ea va nimici vrăjitoria. Eşti printre ultimele din neamul ăsta, Prunella Brushwood. Cînd o să termin, vrăjitoarele vor fi o specie pe cale de dispariţie... şi, înainte de sfîrşitul secolului, *nu va mai exista nici o singură vrăjitoare în lume!*

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Pe şoptite

– Nu mai spui nimic? zise Lydia batjocoritor, în timp ce Twiggy se prăbuşea în balansoar, cu o privire îngrozită pe chip. În cîteva minute exact asta se va întîmpla şi cu aceste spirite ale vîntului.

– Nu înţeleg, hohoti Twiggy.

– Asta pentru că nu citeşti îndeajuns, se răsti bibliotecara la ea. Răspunsul se află într-o lucrare a lui Algernon Fry. Raftul al treilea de jos, lătră Lydia, arătînd cu pensa spre biblioteca din cameră.

– Cine naiba mai e şi Algernon Fry? întrebă Twiggy cu nedumerire în glas.

Cînd Joe se îndreptă spre bibliotecă să ia volumul, trecu pe lîngă spiritul vîntului prins în pensă. Se zbătuse pînă la epuizare, iar acum atîrna inert, dar Joe îi simţi, totuşi, respiraţia slabă pe braţ, de parcă micuţa creatură ar fi vrut să se întindă pînă la el.

O sută unu lucruri pe care nu le-aţi ştiut niciodată despre spiritele vîntului era o carte groasă cu pete de mucegai pe prima pagină. Cu un scris înflorit, în cerneală sepia, se puteau citi cuvintele: *Scumpei mele mătuşici Fleur. La mulţi ani. Cu dragoste, de la Algy.* Joe îşi aminti că Lydia îi povestise despre carte.

Fusese achiziţionată de către Logan la licitaţia vrăjitoarelor de la Ilfracombe. Datorită faptului că subiectul nu era de interes şi, pe deasupra, autorul mai era şi bărbat, *O sută unu lucruri pe care nu le-aţi ştiut niciodată despre spiritele vîntului* a fost un fiasco total, evitat de vrăjitoarele de pretutindeni. Se părea că Fleur Fortescue posedase un exemplar, dar numai pentru că autorul fusese nepotul său, Algernon, şi i-l oferise în dar de ziua ei.

„Cred că şi-ar fi dorit, mai degrabă, o pereche de şosete“, se gîndi Joe, în timp ce răsfoia cartea.

Joe se opri asupra unui paragraf subliniat cu un marker fluorescent.

„Informaţia douăzeci şi şase,“ citi Joe cu voce tare. „Spiritul vîntului nu este în totalitate mut, dar vocabularul său este compus dintr-un singur cuvînt. Acest cuvînt e necunoscut şi este şoptit doar la urechea bebeluşilor.“

Aşeză cartea la loc pe raft şi se întoarse încet.

– Nu ştiu dac-aţi observat, zise Lydia jubilînd, dar numărul vrăjitoarelor a scăzut constant în ultimii ani. De fapt, de cînd am început să colecţionez aceste încîntătoare spirite ale vîntului.

Îşi înclină capul într-o manieră afectată şi îşi puse un deget pe obraz.

– E o coincidenţă amuzantă, nu credeţi?

Twiggy strînse braţele balansoarului.

– Ce vrei să sugerezi?

– Ia uită-te la fotografie, zise Lydia acră.

Dădu ameninţător din deget spre acvariu, unde era mare forfotă printre spiritele vîntului.

– Du-te, cînd îţi spun! îi strigă ea lui Joe, cu faţa plină de ură.

Joe înghiţi în sec şi se duse glonţ spre poliţa şemineului. Se uită cu atenţie la poza celor două surori Dritch care stăteau în cărucior. În graba sa, răsturnă cutiuţa de tablă.

– Vai! făcu Esme, lipindu-se de Twiggy pe balansoar.

Îşi urmărea fratele cu ochi mari, înfricoşaţi.

– O să găseşti o lupă în sertarul de sus al biroului meu, zise Lydia, mutîndu-se de pe un picior pe altul.

Joe se întreba de ce devenise Lydia atît de agitată. Păşi nervos spre ea, cu ochii la cuţitul pe care aceasta-l strîngea în pumn. Spiritele vîntului îşi turteau feţele de peretele transparent al închisorii lor, în timp ce Joe alegea o lupă din sertar. Înainte să-l închidă, Joe zări bagheta lui Twiggy vîrîtă între o riglă de calcul şi un creion. Pentru o fracţiune de secundă se gîndi s-o înşface, dar Lydia păru să-i observe nervozitatea. Părăsi biroul, închizînd cu zgomot sertarul.

Revenind lîngă balansoar, Joe îi dădu fotografia lui Twiggy şi ţinu lupa deasupra ei. Cei trei copiii priviră cu atenţie.

Bebeluşul mai mic dormea satisfăcut cu pumnişorii strînşi de-o parte şi de alta a capului fără păr. La celălalt capăt al căruciorului stătea cealaltă geamănă, care era complet trează. Zîmbea veselă la aparat şi ar fi fost o fotografie perfectă, dacă o pată nu i-ar fi înceţoşat o parte din faţă. Joe înclină lupa. Rămase cu gura căscată, iar Esme, sughiţă de uimire.

– Uau! zise Twiggy.

Pata de pe capul copilului era, de fapt, un spirit al vîntului. I se vedeau clar faţa ascuţită şi părul strălucitor. Cuibărindu-se pe obrazul bebeluşului, spiritul vîntului îşi făcuse mîna căuş la gură. Nu exista nici urmă de îndoială că spiritul vîntului şoptea ceva în urechea fetiţei.

– De ce-a trebuit s-o aleagă pe *ea?!* zise Lydia cu răutate, spintecînd aerul cu cuțitul. Eu ce-aveam? Spiritul ăla al vîntului mi-a făcut viața un iad! Întotdeauna am fost eclipsată de înzestrata mea soră.

– Vrei să spui că spiritele vîntului ne dau puterile magice? întrebă Twiggy zîmbind radioasă. O, ce minunat!

– Minunat? E o *cruzime*, asta e! Zboară de colo-colo, șoptind cuvîntul ăla tîmpit celor puțini aleși... și ne resping pe restul.

– Mă întreb dacă nu cumva Cuthbert a fost spiritul care m-a făcut vrăjitoare, zise visătoare Twiggy. O, sper că el a fost!

– TACI, TACI, TACI DIN GURĂ! urlă Lydia.

Lăsă cuțitul pe masă și ridică polonicul cu Poțiune de Amuțire spre buzele translucide ale spiritului.

– Asta e! a zis ea savurînd clipa. Ăsta e momentul de care s-a temut Fleur Fortescue. Nimeni nu aflase vreodată de unde-și își capătă vrăjitoarele harurile magice pînă cînd Fleur Fortescue nu a citit cartea nepotului său și a întrezărit secretul. *Eu* sînt, așadar, a doua persoană care a descoperit importanța cuvîntului șoptit de spiritele vîntului. E nevoie de *creier* ca să rezolvi un mister ca ăsta, peroră bibliotecara, umflîndu-se-n pene. Nici o baghetă nu se poate pune cu puterea unei inteligențe ascuțite!

Un zîmbet diabolic se întinse pe fața Lydiei și, pentru o clipă doar, arătă exact ca sora ei.

– Acum, priviți cum le reduc pentru totdeauna la tăcere pe aceste spirite ale vîntului și scap lumea de magie!

– Au! țipă Esme, făcînd-o pe Lydia să-și verse Poțiunea de Amuțire pe bluza albastră de cașmir. Mi se urcă ceva pe cizme!

Joe se uită la încălțările surorii sale și văzu un melc negru și mare tîrîndu-se în sus pe una din cizme și lăsînd o dîră lucioasă pe cauciucul galben. Îi dădu un bobîrnac, dar zări încă un melc ieșind din cutiuța pătrată de tablă.

– Cred că tocmai l-ai făcut K.O. pe Aubrey White, zise Twiggy, holbîndu-se la melcul care rămăsese nemișcat. Orice-ar fi, nu călca pe el!

Lydia umplu din nou polonicul și se pregătea să-i toarne conținutul pe gîtlejul spiritului, cînd fu din nou întreruptă. De data aceasta, de un zgomot asurzitor, ce venea de-afară. Un sfîrîit puternic și o bubuitură ca de tunet zguduiră pereții biroului. Spre deosebire de Lydia, Joe nu stătu pe gînduri. În mai puțin de două secunde se repezi la birou, deschise sertarul de sus și înhăță bagheta lui Twiggy. În timpul ăsta, bibliotecara bîjbîia încă după cuțit, cu o expresie de uimire pe față.

– Prinde-o! strigă el, aruncîndu-i bagheta lui Twiggy.

Lydia scoase un urlet neputincios, cînd Joe împinse acvariul de-a lungul biroului cu toată puterea de care era în stare. Acvariul se izbi de perete și se crăpă.

– NU! zbieră Lydia, cînd spiritele vîntului începură să se strecoare printre crăpături.

Perdelele fîlfîiră, pe măsură ce camera ticsită se umplea de rotocoale de aer. Joe își simți părul ciufulit de sute de mînuțe recunoscătoare și zări un spirit al vîntului luînd-o de gît pe Twiggy.

Spiritele vîntului se îndreptară roi spre Lydia, îi desfăcură cocul și îi încurcară părul. Șiragul de la gît i se rupse și perlele se împrăștiară în toate colțurile camerei. Lydia scăpă din mîini cuțitul și pensa, lovind frenetic aerul din fața ei. Joe se aplecă și desfăcu pensa, eliberînd și ultimul spirit al vîntului. Acesta îi ciuguli cu afecțiune degetele, înainte de-a se răsuci în aer pentru a se alătura

prietenilor săi. Joe își acoperi urechile, încercînd să scape de urletele Lydiei. Apoi ușa de la birou se deschise brusc.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă Winifred, agitînd amenințător bagheta.

Se aplecă în cadrul ușii și, din borul pălăriei negre, căzu puțină zăpadă peste melcul cel gras. Zăpada păru să-l readucă-n simțiri și el mișcă ușor din antene.

– Fii atentă, Winifred, zise Twiggy. Să nu-l strivești pe Aubrey White!

Adună cei doi melci și îi puse în cutiuță, în timp ce Winifred o privea întrebător.

– Logan Dritch l-a transformat în melc odată cu Harriet Perkins, explică Twiggy.

– *Logan Dritch* ai spus?

Rose păși țanțoș în cameră și o scrută pe Lydia prin ochelarii ei în formă de fluture.

– Ei bine, zise ea arogant, a trecut ceva timp, nu-i așa, Logan?

– O, asta nu-i ea, interveni Joe, luînd bucata de cărbune de pe poliță. Asta-i Logan. Nu găsești că s-a cam schimbat un pic de cînd ai văzut-o ultima oară?

– Nu fi obraznic, băiete, zise Rose, înșfăcîndu-i bucata de cărbune și studiind-o cu atenție. Ai face mai bine să nu-mi torni gogoși.

– Charlie! zise Esme, cînd Squib se repezi în cameră, urmat îndeaproape de Patsy, care de-abia mai respira.

Cînd Esme se lăsă pe vine, Mormoloaca îi țîșni din brațe, și Charlie îi luă locul. Își mîngîie capul de bărbia fetiței și toarse fericit.

– Hei... tu ești Esme? întrebă țîfnoasă Patsy. Ce i-ai făcut motanului meu, hm? Nu mai vrea să vină la mine. Nu a vrut nici măcar să se urce pe mătura mea...

– Bună seara, zise Ulfric politicos, ițindu-și capul pe după silueta masivă a lui Patsy.

Așa nins cum era, părul lui Ulfric părea și mai alb decît de obicei.

– O-ho-ho! N-am văzut niciodată atît de multe spirite ale vîntului la un loc. Ai pățit ceva, Twiggy dragă? Dar Esme? Am auzit că se află în pericol de moarte.

– N-am nimic, zise Twiggy, și mă bucur foarte mult să vă văd. Patsy, ți s-a turtit pălăria!

– Mi-a căzut o bucată de tavan pe ea, îi explică vrăjitoarea. Am scos ușa de la intrare din balamale, dar cred că am exagerat un pic... Holul de la intrare e plin pînă la glezne de moloz.

– Ți-am spus eu să faci Vraja de Dezăvorîre, zise Rose țîfnoasă, dar nu... tu a trebuit să demonstrezi ce grozavă ești și să-ți faci o intrare spectaculoasă.

– Fetița era în pericol, nu-i așa?

Patsy își încleștă pumnii și se uită sever la Rose.

– Voi două, ajunge! le opri Winifred.

Pocni de două ori din degete și spiritele vîntului încetară să se mai rotească în jurul Lydiei. Bibliotecara se prăbuși într-un fotoliu de piele și se holbă absentă la nou-veniți. Buza de jos îi tremura de parcă ar fi fost gata să izbucnească în plîns. Părul îi era răvășit și avea o pată maronie pe puloverul de cașmir, acolo unde-și vărsase Poțiunea de Amuțire.

– Cine-i individa asta jegoasă? întrebă Patsy cu grosolănie. Ea e cea care-a răpit-o pe Esme?

– De unde știi? întrebă Twiggy cu uimire-n glas. Și cum ați știut unde să ne găsiți?

– De la Squib, zise Winifred, și Joe a observat că ea avea pete negre pe limbă. A ajuns la noi acasă într-un hal fără de hal. Normal, a trebuit să mănînc niște Lingo

Liquorice ca să aflu care-i problema. Squib mi-a spus ca o vrăjitoare pusese mîna pe-o fetiță. Reuşise să se agațe de mătura vrăjitoarei cînd ea îşi luase zborul. Zicea că s-a ținut cu capul în jos pînă au ajuns la o căsuță din mijlocul unei păduri. Apoi a alergat tot drumul înapoi ca să aducă ajutor.

– Dragul de Squib, zise Joe, mîngîind motanul pe cap.

– Numele lui e Charlie, spuse Esme, afundîndu-şi fața în blana felinei. Şi e cel mai curajos motan din lume.

Winifred oftă.

– Joe, pari cea mai rațională persoană din încăperea asta. Ai putea să-mi spui şi mie ce s-a întîmplat?!

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Transformări

Joe îi povesti despre gemenele Dritch, despre pagina lipsă din *Cartea lui Mabel* şi despre Poţiunea de Amuţire, în timp ce Rose şi Patsy se certau care din ele să facă Descîntecul de Rupere a Vrăjii pentru Aubrey şi Harriet.

– Ştiu eu cum se face, zise Twiggy plină de speranţă, ţinînd cutia la piept.

Se pregătea să-şi îndrepte bagheta înspre cel mai mare dintre melci, cînd Mormoloaca începu să miaune şi să-şi arcuiască spatele. Începu să scuipe şi blana neagră i se zburli ca firele unei perii de pantofi, cînd în pragul uşii apăru cineva.

Era un şobolan.

Pentru o clipă se facu nevăzut, apoi Drang (pentru că el era) reapăru ţinînd-o de ceafă pe Sturm.

– Puah! făcu Rose. Rozătoare dezgustătoare şi pline de purici! O să-i aranjez eu imediat. Îşi ridica bagheta magică şi începu să murmure o vrajă, cînd Joe se interpuse.

– Nu e nevoie sa-i ucizi, zise el cu hotărîre-n glas. Pe lîngă asta, cred că unul dintre ei e deja mort.

– Nu, striga şi Esme, cu ochii şiroindu-i de lacrimi.

Drang își făcu drum cu greu spre șemineu ținînd-o pe Sturm între fălci. Își așeză prietena lipsită de vlagă lîngă cămin și se uită rugător la Joe. Cu toate că fusese mușcat de unul din ei, băiatului îi păru sincer rău pentru șobolani.

Știa că Esme ar fi fost ucisă fără altruismul lui Sturm.

– Biata de tine! zise el, lăsîndu-se pe vine lîngă trupul inert al lui Sturm.

O atinse cu blîndețe, fără ca Drang să încerce să-l oprească.

– Șobolanul ăsta i-a salvat viața surorii mele, zise Joe, uitîndu-se la membrii Sabatului Urzicii-Moarte. Apoi, Logan Dritch a apucat-o de coadă și a aruncat-o afară pe geamul de la mansardă. Drang trebuie s-o fi căutat prin zăpadă.

Joe lăsă întristat capul în jos.

Winifred îngenunche alături de el și își trecu degetele prin blana aspră a lui Sturm.

– Respiră încă, zise vrăjitoarea, dar inima-i bate foarte slab.

Winifred îl luă cu delicatețe pe Joe de umeri.

– Nu are nici un os rupt. Zăpada trebuie să fi amortizat căderea lui Sturm. Cu toate astea, e înghețată. Nu cred că va supraviețui.

Esme începu să plîngă și Joe rămase, în continuare, ghemuit lîngă cămin. Se uita fix la șemineu, cu ochii la mormanul de cenușă de pe grătarul care se răcise. Încăperea se cufundă în tăcere.

Fără să spună ceva, Joe își dădu jos rucsacul din spate și desfăcu unul din fermoare. Își vîrî mîna în interiorul lui și scoase o sticluță.

– Nu, Joe... nu, zise Twiggy respirînd greu cînd Joe deșurubă capacul. Dar... dar cum rămîne cu *tatăl* tău?

Fără să-i dea atenţie, Joe desfăcu gura lui Sturm şi ridică sticluţa. O singură picătură căzu pe limba şobolanului.

Zăpada care se prinsese de fiecare fir din blana lui Sturm începu să se topească, cu un sfîrîit uşor. Joe simţi o adiere plăcută mîngîindu-i faţa, cînd din trupul şobolanului, se ridică o căldură blîndă. Limba ei precum ceara se colora într-o nuanţă sănătoasă de roz. Sturm mişcă lăbuţele, deschise ochii galbeni şi îşi înălţă capul.

Drang fremătă de emoţie. Linse faţa prietenei sale, pînă cînd Sturm îl împinse deoparte cu nasul. Apoi, Drang se învîrti prin cameră, dînd vesel din coadă, înainte de-a se prăbuşi lîngă Sturm.

Joe se aşeză din nou pe vine, ţinînd în mînă sticla goală. Era mulţumit că salvase viaţa şobolanului, dar, în acelaşi timp, îşi simţea inima grea.

Umerii i se lăsară neputincioşi şi sticluţa îi scăpă din strînsoare, bufnind uşor cînd atinse podeaua. Joe evită privirea lui Twiggy. Ştia la ce se gîndea ea. Tocmai risipise singura şansă de a-şi salva tatăl.

Drang îşi ridică bărbia şi scheună către Joe.

– Îţi spune „mulţumesc“, traduse Winifred, avînd încă urme de Lingo Liquorice pe limbă.

Joe se dezechilibră, cînd Esme îşi aruncă braţele în jurul gîtului său.

– Ai făcut o magie, Joe! zise ea. Asta-i *minunat!*

Simţi inima surorii sale pulsînd pe umărul său şi îşi aminti momentul acela înspăimîntător cînd Logan îndreptase bagheta spre Esme. Twiggy îi surprinse privirea lui Joe şi dădu din cap.

– N-o să te întreb cum ai făcut rost de poţiune, zise Winifred, ridicînd din sprîncene spre Twiggy.

Twiggy tuşi şi se îmbujoră. Studie cu o preocupare exagerată melcii din cutia de tablă.

– Cred că Aubrey şi Harriet devin destul de neliniştiţi, zise ea. Să-i transform la loc în vrăjitoare?

– Tu?! o luă peste picior Rose. Nu fi ridicolă! Măcar ai habar de vrajă?

– O, da, zise Joe, amintindu-şi de mormanul de agrafe de birou. O ştie, serios!

– Foarte bine, zise Winifred, poţi să încerci – dar cred că ar fi mai bine ca întîi să-i scoţi din cutie.

Twiggy strîmbă din nas cînd trebui să apuce, pe rînd, fiecare melc între degete şi să-l aşeze în cadrul uşii. Apoi rosti de două ori Descîntecul de Rupere a Vrăjii, fără să se bîlbîie sau să uite vreun cuvînt. Joe era extrem de mîndru de ea şi pînă şi Rose păru impresionată cînd melcii se metamorfozară în Aubrey White şi Harriet Perkins.

– Îţi sînt foarte recunoscător, tînără domniţă, zise Aubrey, scuturîndu-şi costumul de praf şi scame. Mă cam săturasem să mă tîrăsc pe burtă de colo-colo. Puah!

Îşi îndreptă cravata şi îi făcu cu ochiul lui Joe.

– În regulă, flăcăiaş! zise el, bătîndu-l prieteneşte pe umăr. Ne-ai făcut un mare hatîr, nu?

– Eu aş zice că da, spuse Harriet, scotocind după ceva în buzunarul jachetei sale roz-portocalii.

Scoase o batistă de dantelă şi îşi şterse ochii.

– Am riscat atît de mult, cînd ţi-am dat pagina din *Cartea lui Mabel*, adăugă ea cu voce tremurătoare. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că te vei dovedi a fi... ei bine... un adevărat *erou*.

– Ă... ăăă... mulţumesc, zise Joe, simţind cum roşeşte.

– În numele vrăjitoarelor din întreaga lume, socotesc că trebuie să-ţi mulţumesc, zise şeful Sabatului Viperelor, cu lacrimi în ochi.

– Da, încuviință Harriet, dîndu-i batista lui Aubrey. Ne-ai salvat de la dispariție, după cum se pare.

– Doamnă!

Aubrey apucă mîna lui Winifred și o scutură cu înflăcărare.

– Nu cred că ne-am cunoscut. Din ce sabat faceți parte?

– Urzica-Moartă, zise Winifred calm.

– Urzica-Moartă, hm? zîmbi Aubrey, cu fața luminată. Vă garantez c-o să primiți premiul Sabatul Anului. Bună treabă, draga mea!

– Ce se întîmplă? întrebă iritată Twiggy, cînd șobolanii i se suiră pe glezne, trăgînd-o de șireturile de la ghete și găurindu-i ciorapii de lînă. Joe, cred c-au luat-o razna. Nu vor să mă lase-n pace.

– Vor să faci ceva pentru ei, explică Winifred.

Se apleca și ascultă chițăiturile agitate pe care le scoteau șobolanii.

– Cred că te roagă să mai spui o dată descîntecul.

– Descîntecul de Rupere a Vrăjii? se miră Twiggy. De ce?

– Nu știu, zise Winifred, clătinînd nemulțumită din cap. Lingo Liquorice își pierde efectul. Îmi pare rău, asta-i tot ce-am înțeles.

– V-aș sugera s-o întrebăm pe doamna aceasta? interveni o voce bătrîioară.

Biroul se umpluse de oameni și Joe trebui să se strecoare printre două persoane ca să-l poată zări pe Ulfric, care o păzea pe Lydia, într-un colț al camerei.

– Ei bine? întrebă Ulfric, împungînd-o pe bibliotecară cu vîrful baghetei sale. Poți să faci puțină lumină în problema ce ne interesează?

– Vor să fie transformaţi înapoi, zise Lydia bosumflată.

– Înapoi în ce?

– De unde să ştiu eu? Ar trebui s-o întrebaţi pe soră-mea. Ea i-a capturat cu ani în urmă, în Germania, imediat după ce pagina lipsă şi-a făcut apariţia în Pădurea Neagră.

– Schwartzwald, preciză Ulfric dînd din cap. Aşa-i spun nemţii.

Lydia îi aruncă o privire încruntată, şi continuă.

– Logan mi-a spus că a trebuit să-i transforme pe Sturm şi Drang în şobolani, ca să încapă în geamantanul ei. Le-a promis că o să-i readucă la normal de îndată ce va găsi pagina lipsă.

– Numai că nu şi-a ţinut promisiunea, zise Joe gînditor. De-asta o cicăleau şobolanii în mansardă!

– Soră-mea nu se prea deranja să-şi respecte promisiunile, le explică prost dispusă Lydia. Probabil i-ar fi ţinut sclavi pe şobolanii ăia pînă la sfîrşitul vieţii lor.

– Şi-au dat seama c-au fost traşi pe sfoară, zise Joe. De aceea Sturm a atacat-o pe Logan.

Băiatul se întoarse către Twiggy.

– Hai să facem vraja chiar acum!

– Faceţi-i fetei puţin loc! zise Patsy, dîndu-şi importanţă şi împingînd pe toată lumea spre uşă.

Joe mută cîteva piese de mobilier, pînă cînd reuşi să elibereze mijlocul camerei. Şobolanii se năpustiră în acel spaţiu şi se ridicară nerăbdători pe labele din spate, în timp ce spiritele vîntului făceau tumbe deasupra capetelor lor.

– O, zise Twiggy, mutîndu-şi privirea de la un şobolan la altul. Pe care să-l transform primul?

Se uită în spate.

– Winifred...

– O să-i transformăm pe amîndoi odată, nu-i bine-aşa? spuse şefa Sabatului Urzicii-Moarte.

Twiggy încuviinţă dînd din cap şi se simţi uşurată. Îşi scoaseră baghetele şi rostiră Descîntecul de Rupere a Vrăjii împreună:

În numele Pietrelor Destinului
Şi al Beţişoarelor Sorţii
Recapătă-ţi
Fostul tău sine!

Scîntei verzi scăpărară deasupra şobolanilor, iar ei începură să se scarpine febril, pe măsură ce părul li se îngroşa şi devenea de un cenuşiu lucios. Se făcură de mărimea cîinelui lui Joe – Hamish – şi pe picioare le apăru o blană de culoarea scorţişoarei. Boturile li se lărgiră devenind negre şi umede. Culoarea ochilor li se închise de la galben la chihlimbariu, iar urechile le crescură şi se acoperiră cu fire de păr sur.

Sturm şi Drang crescură, în continuare, pînă ajunseră de dimensiunea unui ieduţ. Blana din jurul gîtului li se îngroşă şi se zburli. Fire negre precum cărbunele acoperiră partea din spate a coapselor lor puternice. Sturm dădu din coada ei stufoasă, iar Drang îşi căscă gura, arătîndu-şi colţii strălucitor de albi.

– Lupi! exclamă Joe.

Se dădu în spate şi o prinse pe Esme de mînă.

– Nu-i aşa că sînt frumoşi? zise ea, încercînd să-l ţină pe Squib de coadă, cînd acesta se căţără pe umărul ei.

– Cu siguranţă, încuviinţă Joe.

Sturm şi Drang se foiau prin cameră, cu ghearele ţăcănind pe scîndurile de lemn ale podelei. Scheunară şi chelălăiră, dar nimeni nu reuşi să înţeleagă ce spuneau.

Lupul mai mare își puse labele din față pe pervazul ferestrei și scoase un urlet trist.

– Eu... eu *cred* că ar vrea să se ducă *acasă*, zise Joe. Dar cum o să se întoarcă ei în Germania?

– Ți-a mai rămas vreun pic de Alifie de Zburat? întrebă Twiggy, apucîndu-l de braț.

– Da, o grămadă... Am folosit foarte puțină. De ce?

– Am putea să le frecăm labele cu ea, iar spiritele vîntului le-ar putea arăta drumul.

Părul lui Twiggy flutură ușor, cînd Cuthbert începu să danseze nerăbdător pe umărul ei.

– Dar o să țină efectul alifiei pînă-n Germania?

– O, da...

– Așa zic și eu, interveni Patsy. E chiar prea multă, dacă mă întrebați pe mine. Poți să mergi pînă la Polul Nord și-napoi cu un singur tub de Alifie de Zburat. Totuși, pînă acum n-am mai văzut-o folosită pe altceva în afară de cozi de mătură.

Comportîndu-se ca niște cîini dresați, lupii așteptară liniștiți, ca Twiggy și Joe să le aplice pe labe conținutul unui tub întreg de Alifie de Zburat. Alifia le pătrunse în piele, lăsînd o urmă fină, argintie, la suprafață. Joe, Twiggy și Esme mîngîiară blana moale a lupilor. Joe o auzi pe Twiggy șoptind ceva la urechea fiecăruia dintre lupi.

– Mulțumesc și baftă! spuse Joe, uitîndu-se fix în ochii aurii ai lui Sturm și Drang.

Apoi se duse la fereastră și o deschise.

– Drum bun, le strigă Twiggy, cînd Cuthbert țîșni de pe umărul ei spre mulțimea sclipitoare de spirite ale vîntului, care-i înconjurase pe lupi.

Sturm și Drang săriră pe geam, plutiră pe deasupra grădinii, lovind aerul cu labele și scheunînd nervos. Joe

se aplecă pe geam și ii zări ridicîndu-se deasupra celor mai înalte crengi ale copacilor, cu escortele lor aeriene, urmîndu-i în tăcere. Apoi se topiră în întuneric.

– Un adevărat spectacol, zise Patsy. Ți se pune un nod în gît, zău așa! oftă ea mulțumită și negul i se mișcă o dată cu bărbia.

Aubrey își suflă nasul în batista de dantelă a lui Harriet. Apoi se întoarse spre Rose și plescăi în semn de reproș.

– Mi-e teamă că va trebui să părăsesc mica voastră reuniune.

– Ce? făcu Rose, aranjîndu-și ochelarii.

Se uitară sever la mîna lui întinsă.

– Monștrii din Much Marcle, zise Aubrey. Nu te-am confundat, nu? Tu *ești* Rosemary Threep.

Rose dădu din cap, devenind dintr-o dată palidă. Începu să tremure din tot corpul și degetele i se încleștară pe bucata de cărbune.

– Hei!

Winifred îl înghionti pe Joe și își făcu loc prin mica adunare. Se propti în fața lui Aubrey cu mîinile-n sîn.

– Nu cred că e cazul să mai răscolim trecutul, zise ea, mijindu-și ochii furioasă.

– N-am vrut să jignesc pe nimeni, zise Aubrey, un pic ofensat. Realitatea e că sînt mîndru și satisfăcut să întîlnesc o astfel de celebritate de înalt rang. Să întîlnesc unul din Monștrii din Much Marcle a fost destul de emoționant... chiar dacă și puțin cam înfricoșător... dar să dau de amîndouă... ei bine, mi-aș dori să fi avut la mine carnetul pentru autografe.

Îi zîmbi încurajator lui Rose, care-l privea din spatele lui Winifred.

– O să trec mîine pe la Centru, zise Aubrey, să duc *Cartea lui Mabel* şi pagina aia nenorocită. Sînt sigur că or să vrea să aibă o vorbă cu Logan Dritch. Cred că o s-o zboare cît de curînd în Papua Noua Guinee.

– Penitenciarul pentru vrăjitoare îndărătnice, bolborosi Rose îngrozită.

Winifred se dădu la o parte, iar Rose îi puse lui Aubrey în palmă bucata de cărbune.

– Mă gîndesc că eu n-aş transforma-o prea curînd în femeia strălucitoare care era, mărturisi Aubrey, înfăşurînd cărbunele în batista lui Harriet şi strecurîndu-l în buzunar. Va fi mai uşor de transportat în felul ăsta – şi nici nu va avea vreo şansă să ne scape!

– Şi ce-o să facem cu cealaltă soră Dritch? întrebă Harriet.

– Va fi o treabă complicată, zise Ulfric punînd pe birou o bocceluţă şi cotrobăind prin ea.

Scoase un Fundibule şi un borcan gol. Lydia îşi duse mîinile la urechi şi începu să scuture violent din cap.

– Acuşica, acuşica… nu te teme, zise Ulfric. Sînt foarte priceput la genul ăsta de treburi. Nu cred că va fi necesar să-i spălăm *complet* creierul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

Cuthbert se întoarce

O mică flotă de mături traversă în grabă aleea Swingletree spre Canterbury. Copleşite de pasageri, măturile zburau la mică altitudine. Cînd şi cînd, adidaşii lui Joe ştergeau vîrful vreunui gard viu sau atingeau în treacăt un stîlp, acoperindu-şi tălpile de zăpadă. Esme zbura alături de el, cu braţele încolăcite în jurul taliei lui Winifred. Squib se ghemuise în spatele ei, cu ghearele înfipte în nuieluşele de mesteacăn, şi dădea din coadă. Joe se întinse şi o scutură de braţ, de teamă că ea ar fi putut să adoarmă şi să alunece de pe mătură.

– Maşină! urlă Twiggy, cînd o pereche de faruri licăriră la orizont.

Cîrmi deasupra unui gard şi coborî atît de jos, încît adidaşii lui Joe atinseră terenul acoperit cu zăpadă, lăsînd nişte dîre paralele. Şi restul vrăjitoarelor făcură aceeaşi ispravă.

– Liber! strigă Twiggy cîteva minute mai tîrziu, ridicîndu-se din nou deasupra gardului.

Din fericire, n-au fost nevoiţi să execute această manevră prea des, pentru că era aproape unsprezece noaptea şi nu era prea mare circulaţie în zonă.

Cînd ajunseră la periferia Canterbury-ului, se văzură siliți să descalece pentru că felinarele mărgineau aproape fiecare stradă, și vehiculele treceau cu o frecvență mult mai mare. Vrăjitoarele își scoaseră pălăriile și merseră în grup, formînd o procesiune destul de ciudată. Li se aruncară cîteva priviri intrigate, ba cineva chiar îi luă drept colindători, cerîndu-le să cînte cîteva versuri dintr-o colindă. Dar ei își continuară netulburați drumul pînă la sediul Sabatului Urzicii-Moarte.

Twiggy căscă și închise încet ochii.

– Exact, zise Winifred, luînd-o cu fermitate pe după umeri și conducînd-o spre ușa de la intrare. E timpul să te culci... Fără alte discuții, adăugă ea, cînd Twiggy încercă să protesteze. O să-i însoțesc eu pe Esme și Joe acasă.

Winifred se întoarse spre Patsy.

– Poți să faci o vrajă și să aduci cîte un pat pentru Aubrey și Harriet?

– Ca și făcut! zise Patsy. Dar mai întîi vreau să am o mică discuție cu Esme.

Vrăjitoarea se aplecă și întinse o mînă să-l mîngîie pe Squib, care stătea tolănit în brațele lui Esme.

– Ei bine, cred că trebuie să mă dau bătută, zise Patsy, cînd motanul o zgîrie în palmă. Au! Micuțule! E clar că te preferă pe tine, Esme! Nu vrei să-l păstrezi?

– Ba da, vă rog, zise Esme, sărutînd-o pe vrăjitoare pe obraz. Cred că tati s-ar putea răzgîndi în privința pisicilor, cînd va vedea ce *adorabil* e Charlie.

– Să sperăm, zise Joe sceptic.

În timp ce Joe mergea pe străzile acoperite cu zăpadă, ținînd-o de mînă pe sora sa, își aminti de noaptea în care Winifred îi schimbase memoria. Se tot uita temător la ea, dar n-auzi nici un clinchet, și nici nu zări vreun borcan

umflîndu-i-se în buzunarele de la pelerină. Cînd s-o ia pe aleea Cloister, zăriră o maşină de poliţie staţionînd în faţa casei, tot acolo unde se aflase şi în urmă cu trei nopţi.

– Aici vă las, le spuse Winifred. Noapte bună, amîndurora.

Mama lui trebuie să-i fi văzut pe geam, pentru că se afla deja la jumătatea aleii din faţa casei, înainte ca Joe să deschidă poarta. Îi luă în braţe şi-i ţinu strîns. Squib se zvîrcoli în braţele lui Esme şi ţîşni înăuntru prin uşa deschisă.

– O, slavă Domnului! zise Merle oprindu-se, în sfîrşit, din plîns. Gordon bate străzile să vă caute de ore întregi.

Joe îl recunoscu pe poliţistul care stătea în pragul uşii, cu un aparat de emisie-recepţie la ureche şi vorbea cu cineva căruia i se adresa cu „Dom' sergent".

– Bună, domnule poliţist Atkins, îl salută Joe, înclinîndu-se uşor.

– Bună, Joe Binks, îi răspunse poliţistul. Iar ai dat o tură cu barca, nu-i aşa?

Înainte ca Joe s-apuce să-i răspundă, ceasul de la catedrală bătu miezul nopţii.

– E noaptea de Crăciun, zise Joe.

Se întoarse spre mama sa.

– Bănuiesc că nu...

Joe trase adînc aer în piept.

– Mai ştii ceva de tati?

N-a fost nevoie ca Joe să inventeze pe loc vreo poveste. Cînd poliţistul îi întrebase unde fuseseră, Esme păruse să înţeleagă că nimeni nu i-ar fi crezut.

– Mergeam prin somn ca o somnambulă, zise ea convingătoare. Fratele meu m-a urmărit şi m-a adus înapoi.

– Somnambulă? repetă polițistul sceptic.

Lovi ușor cu creionul în carnețel și ridică din sprînceană.

– În palton și cu cizmele de cauciuc?

– Nu, zise Esme, răsucindu-și gaica de la paltonașul gri de molton. Ați înțeles greșit, domnule polițist Atkins. Fratele meu mi-a dat hainele astea să le pun pe mine. S-a gîndit că s-ar putea să răcesc. Joe o văzu pe Esme ducîndu-și mîinile la spate. Am pijamaua pe dededubt.

– Hmm... făcu polițistul. Ai un răspuns pentru toate, nu-i așa, domnișoară? Arătă cu creionul spre cer. Atunci, presupun că o să-mi spui cum a ajuns *aia* acolo. Ai mers ca o somnambulă pe catalige, nu?

Joe și Esme s-au uitat în sus spre acoperișul casei de pe aleea Cloister numărul 2. Văzură fularul galben al lui Esme înnodat în jurul antenei și fluturînd în vînt.

Esme ridică din umeri și zîmbi nevinovat spre polițist. Pentru o clipă, Joe fu la fel de năucit ca și polițistul Atkins. Nu-și putea imagina de ce ar alege cineva un loc atît de ciudat pentru a expune fularul lui Esme – și cum o fi reușit? Cu siguranță, ar fi avut nevoie de o scară extrem de înaltă...

Sau de o mătură, îi trecu deodată lui Joe prin minte.

Cîteva secunde mai tîrziu pricepuse semnificația fularului. Era mesajul pe care i-l lăsase Logan mai devreme, în aceeași seară. Pentru nimeni altcineva, un fular legat de o antenă nu ar fi avut vreo semnificație – dar Joe ar fi înțeles, numaidecît, că sora lui fusese răpită de o vrăjitoare.

Polițistul mîzgăli ceva în carnețelul său înainte de a și-l îndesa în buzunarul de la piept al uniformei.

– Ei bine, îi zise el lui Joe, îndulcindu-și expresia de pe față, știu că n-ai avut o perioadă prea bună, după ce

s-a întîmplat cu tatăl tău, şi n-o să-ţi ţin o lecţie despre ce-nseamnă să iroseşti timpul poliţiei atîta vreme cît îmi promiţi că tu şi domnişoara asta isteaţă, nu mai plecaţi iarăşi hai-hui.

Era ora patru şi jumătate a zilei de Crăciun şi luminile erau deja aprinse în parcul Becket. Joe o ţinea de mînă pe Esme în timp ce treceau cu grijă pe o potecă de-a lungul rîului.

– A fost de-a dreptul impresionant, zise el.

– Ce anume?

– Minciuna gogonată pe care i-ai turnat-o azi-noapte poliţistului. Chiar aşa, somnambulă!

– A, aia? zise Esme. Păi, nu puteam să-i spun poliţistului Atkins ce s-a petrecut în *realitate*. Oamenii mari nu înţeleg astfel de lucruri.

– Asta-i drept, admise Joe, rînjind spre sora lui. Auzi un tropăit şi, cînd se uită în spate, o văzu pe Twiggy alergînd spre el. Îşi tîra mătura prin zăpadă.

– Hei, strigă ea, răsuflînd greu. Aşteptaţi-mă un pic!

Joe se opri şi se uită înainte. Mami şi Gordon ajunseseră lîngă o bancă şi scuturau zăpada de pe ea.

– Ce e? a întrebat-o el.

– Mi-a luat o veşnicie să te găsesc!

– Mda. Joe suspină. Mami şi Gordon ne-au dus azi-dimineaţă la cumpărături şi toată după-amiaza am fost la cinema. Ştii, vor să nu mă gîndesc... înţelegi tu... la *tati*.

– Aşadar, n-a fost încă găsit?

Joe dădu din cap cu tristeţe şi oftă din greu.

– Au trecut de-acum aproape trei zile de cînd e dat dispărut. Nimeni nu pare să creadă că ar fi putut supravieţui atît de mult pe o astfel de vreme. Probabil, ar

trebui să accept că... nu va fi găsit în viaţă. Joe clipi repede, cu chii împăienjeniţi de lacrimi. A fost o tîmpenie să cred că aş putea să-l găsesc în viaţă. Oricum, Poţiunea de Topire s-a terminat, şi... Vocea i se stinse şi deveni doar o şoaptă. Acum e prea tîrziu.

Twiggy îl mîngîie pe braţ.

– Nu renunţa să speri, zise ea.

Joe dădu din cap şi-şi şterse lacrimile. Voiai să-mi spui ceva?

– Da. Twiggy şi-a desfăcut nasturii de la palton şi Mormoloaca îşi iţi capul din jacheta de lînă. Pisicuţa amuşină capătul unui sul de pergament. Ce mai face Squib – vreau să zic, Charlie? întrebă Twiggy, scoţînd pergamentul de sub nasul pisicuţei.

– Îi place să şterpelească felicitările de Crăciun şi să doarmă pe ele, zise Esme, şi tati n-a strănutat nici măcar o dată.

– Asta-i bine, zise Twiggy. Am uitat ochelarii magici. Nu-i nimic... o să-ţi citesc eu. Guvernatoarea Sabaturilor ni l-a expediat *personal*. E un certfificat pentru tine, Joe. Twiggy îşi drese glasul şi citi cuvintele invizibile.

„Drept recunoaştere a serviciilor aduse vrăjitoriei, lui Joe Blinks îi este permis să fie membru onorific al Sabatului Urzicii-Moarte“ – şi e semnat de Freda Snaggletooth.

– Membru onorific? se miră Joe.

– O, da... Cei de la Centru ştiu că nu eşti vrăjitoare, dar au spus că nu contează! Vai, e o onoare atît de mare, Joe. Nu i s-a mai permis niciodată cuiva care nu e vrăjitoare să se alăture unui sabat.

– Minunat, zise Joe, încercînd să pară entuziast.

– Ah, uite, zise Esme. E Lydia.

Bibliotecara trecu pe lîngă ei cu părul înfăşurat în beteală şi cu gablonţuri în urechi. Ţinea în mînă un mic Moş Crăciun gonflabil şi, cînd traversă grăbită un pod şi se îndreptă spre staţia de autobuz de dincolo de grilajul ce împrejmuia parcul Backgate, nu le acordă nici o atenţie.

– N-aş fi recunoscut-o, zise Twiggy. Arată atît de schimbată... şi părea nici să nu ne cunoască deloc. Cred că va fi mult mai fericită, de-acum. O, Joe... Fii atent!

În ultimul moment, Joe văzu o coală mare de hîrtie plutind spre el. Îl plesni peste faţă şi i se înfăşură în jurul capului. O luă şi simţi o pală uşoară de vînt şuierîndu-i pe la ureche.

– E Cuthbert! zise Twiggy. Ţi-a adus ceva.

– E pagina întîi a unui ziar, observă Joe nedumerit. *The Aberdeen Evening Express.*

Twiggy se uită peste umărul lui şi scoase un fluierat. Împunse pagina cu degetul.

– Ua! Citeşte asta, Joe.

– Ce ? „Monstrul din Loch Ness zărit într-o piscină"?

– Nu, zise Twiggy exasperată. Articolul de lîngă. Cel cu titlul: „Englez descoperit la ţanc".

Joe citi articolul cu voce tare:

– „Echipa de salvare a fost uluită, în după-amiaza aceasta, să-l găsească *în viaţă* pe Nicholas Binks, englezul dispărut. Domnul Binks, în legătură cu care exista temerea de a fi decedat după ce se rătăcise de taxiul avariat în plin viscol, a fost descoperit într-o zonă stîncoasă, la şapte kilometri de Tillygrundle, după ce supravieţuise peste şaizeci de ore în aer liber." Joe îi zîmbi fericit lui Twiggy şi continuă: „Echipa de salvare a sosit la locul unde se afla domnul Binks, alertată de urletele unor cîini. Ei l-au descoperit pe englez înghesuit într-o

scobitură dintre stînci cu doi cîini din rasa Husky lipiţi de el. Rab MacFee, care a condus echipa de salvare, a declarat: «Domnul Binks e un om norocos. Le datorează viaţa acestor cîini.»“

– Asta-i fantastic! zise Esme, ţopăind de bucurie.

– Da, zise Joe, zîmbind fericit. Privi obrajii îmbujoraţi ai lui Twiggy. Cîini Husky? se miră el. Îşi aminti că Twiggy le şoptise ceva la ureche lupilor înainte ca aceştia să plece în Germania.

– Doar nu i-ai rugat pe Sturm şi Drang...

– De ce nu? zise Twiggy. Făceau un ocol de doar *cîţiva* kilometri de drumul lor. Crăciun fericit, Joe!

De Crăciun, Joe trebuia să plece în vacanță, dar în mod cu totul neașteptat plictisitoarea călătorie se transformă într-o aventură de proporții. Eroul nostru se pomenește implicat într-un străvechi complot al vrăjitoarelor. Oare vor reuși Joe și noua sa prietenă, Twiggy, să dezlege înfricoșătorul mister înainte de a fi prea tîrziu? Greu de spus, căci au făcut o greșeală și s-ar putea să-i coste...

rao international publishing company

ISBN 973-576-757-0
9 789735 767570
www.rao.ro
www.raobooks.com